

Божидар Томов
ЛЯТОТО НА
ШАМПИОНА

Издательство «Отечество»

БОЖИДАР ТОМОВ

ЛЯТОТО НА ШАМПИОНА

chitanka.info

1.

Облечен в бяла фланелка и лъскави черни гащета, с разклатена футболна походка, с палачинка в ръка, носителят на „Златната топка“ Карл-Хайнц Румениге^[1] излезе на улицата.

Излезе на улицата, прекоси я и отиде на паркинга отсреща. Куп момчета се мотаеха там и изглежда, чакаха него, защото се развикаха, щом го видяха:

— Румениге, Румениге...

Румениге подхвърли леко „Златната топка“ пред себе си и я ритна с елегантен вътрешен фалц. Преди още тя с абсолютна точност да попадне върху твърдата глава на Маркуча, Румен (наричан по-често Румениге) кресна с преправен, надебелен и хремав глас:

— Колко пъти ще ви разправам бе, мискини с мискини, да не се мотаете покрай автомобилите, а, верицата ви рошава?

Маркуча бодна с изпъкналото си чело „Златната топка“ и я завря под една от колите. Разбира се, не хукна да я вади — имаше за тая работа два-три маляка. Той самият се приближи към Румениге и също с преправен глас, само че към по-тънко, почти изблея:

— Няма повече, чичко Тръби. Обещавам ти с честна пионерска.

— Браво. — Карл-Хайнц преглътна последната хапка от палачинката, внимателно отри устата си с длан и повтори: — Браво! Това за чичо Тръби ще го ядоса до крайна степен. Може да получи инфаркт. Като нищо.

Доволният Маркуч се ухили — усмивката му почваше от едното ухо и завършваше при другото.

— А бе, тоя и да умре — каза някой, — друг ще дойде да ни гони. Тя все така ще си бъде, да знаете.

— Кой се обажда от коневръза? — попита заплашително Маркуча.

От коневръза се бе обадил Миро. Той наистина имаше малко конска физиономия, особено ако си махнеше очилата.

Маркуча протегна безкрайната си ръка и с железни пръсти смачка ухото на очилатия. Миро, най-големият умник между момчетата в махалата, и сега постъпи умно: не се дръпна, както би направил друг на негово място — дръпваш се и оставаш без ухо.

— Румба, кажи му бе! — изстена само, без да помръдне.

— Аре, Румба, кажи ми — обърна се спокойно към Румениге Маркуча и продължи да стиска в шепа ухото на Миро. Вместо „хайде“, той винаги викаше „аре“. — Иначе ще отнеса това ухо и ще си го туря за спомен в хербария. Ха-ха-ха! — изсмя се злодейски. Може би защото нямаше хербарий.

Румениге обикновено защитаваше Миро, но сега не избърза. В края на краищата Маркуча бе втори човек в тайфата и щом не претендира за първото място, може да му се достави понякога и по някое малко удоволствие. И още — на самия Румениге не се харесаха думите, произнесени от Коневръза. Той точно така си го помисли — Коневръза, с главна буква — понеже не знаеше какво значи. Реши, че Маркуча е турил нов прякор на техния приятел.

— Борбата, Миро, трябва да се води до последната минута на второто полувреме.

— И даже подир мача в съблекалнята — допълни Маркуча, разклащайки наляво-надясно главата на Миро.

— Е, пусни го вече тоя Коневръз.

Маркуча пусна ухото и се разсмя:

— Ха-ха! А бе, Румба, ама че го измисли! Коневръз, ха-ха!

За разлика от Румениге, той отнякъде знаеше, че коневръз означава място, където връзват конете. Само не знаеше, че Румбата не знае. Ето как с общите усилия умният Миро, наричан досега Читанката, а по-често и по-нежно Цайси, се сдоби с ново име. То щеше много да се хареса на всички момчета от махалата заради звучната загадъчност. Някои щяха да съжеляват, че Коневръза е бил повече от тях приближен на главатарите, за да получи хубавия прякор.

Щом спря да се смее и прибра в нормално положение широката си уста, Маркуча извика:

— Аре бе, ей! К'во стана с тая топка?

Двама от маляците я бяха извадили изпод колата и се боричкаха сега кой да я донесе. Викът на Маркуча почти ги смрази и те бързо търкулнаха топката в краката му. Маркуча я спря с подметката на

своята протъркана маратонка. Не му отиваше кой знае колко тук, пред Румениге, да продава фасони и да показва повече техника. В общи линии си знаеше мястото. Кое то невинаги можеше да се каже за толкова умния Коневръз. Когато преди година, ако ли не и преди повече време Румбата прие своето „Румениге“ бе изненадан и съвсем естествено: просто дриблира към вратата и момчетата извикаха: „Ский, ский, като Румениге, а бе истински Румениге...“ — та когато преди година стана това, пред Румениге се изправи най-голямата сванта в махалата, умният Миро, и попита:

— Ами аз кой съм?

— Ти си риба бе, заплес — викна по обичая си Маркуча. Него, явно, не бяха го учили вкъщи да говори по-тихо.

Миро хич не обърна глава към Маркуча, в този момент за него Маркуча дори не съществуваше, Маркуча като че изобщо не беше роден. Миро гледаше право в очите на своя бог и защитник Румен-Румениге и от него очакваше присъда.

А Румен-Румениге взе да си припомня това и онова: как примерно Миро смъкваше рамото си съвсем ниско, за да може Румен да препише класното. Или как на Миро му пернаха единица за подсказване по химия, когато Румениге... Но то стигаше, макар да имаше и още за припомняне. Румениге постави ръка на рамото на своя истински приятел и му каза:

— Ти си Брайтнер.

Наоколо веднага умряха от завист. Изпопадаха наляво и надясно. Усетиха колко несправедлив стана в момента Румениге, но не посмяха да кажат нищо, иначе Румбата би измъкнал „Златната топка“ от краката им и в своя дрибъл никога не би им я отстъпил. И не защото „Златната топка“ си беше негова, на която и да било топка, скрита между двете маратонки на Румениге, ставаше за всички момчета съвършено непревземаема. Ето такава бе истината.

— Ама като нямам брада? — попита глупаво оня умен нещастник.

— Ми пусни си — процеди Маркуча.

— Хайде сега, глупости! — великодушно заяви Румбата. — Самият истински Брайтнер понякога я бръсне. За кинти и с рекламни цели, доколкото съм чувал. А твоят положение е къде-къде по-лесно.

Просто трябва да ми подаваш. Винаги да ми подаваш. Само на мене. И си Брайтнер. Толкоз.

Останалите продължиха да умират бавно. Даже Маркуча. Който разбираше и признаваше всички възможни причини Миро да получи своето футболно кръщение. Нали очилатият подсказваше и на него. А очилатият знаеше много и подсказваше непрекъснато. Но бе всъщност толкова нечестна цялата тази история, щото, нали Миро не може да обработи с глава и най-скапаната лека топка — ако не му попречеше природната схванатост, щяха да му попречат очилата.

Румениге им усети настроението, но въобще не го беше грижа за тях. Може би само за Маркуча. И затова попита веднага:

— Маркуч, искаш ли ти да си Паоло Роси? Голмайсторът?

— Не искам — мрачно отвърна момчето. — Кой ще повярва? Аз или съм Маркуча, или съм никой. А утре — продължи, оголвайки злобно кривите си зъби, — утре кръсти на мое име някой нов скапаняк.

Разбира се, хич и през ум не им минаваше тогава да приемат Миро другояче, освен като Читанката или Цайси. Но то беше преди година време или дори повече, а ето че сега се яви новото и толкова подходящо: Коневръза.

Тъй или иначе, все пак нямаха намерение да се занимават повече с Миро, на игрището обикновено на него не му обръщаха внимание — а бе, нека ритне веднъж-дваж там, щото на Миро силата му е в съвсем инакви работи: задачи, съчинения, даскало, глупости и скучнотии. На игрището бе нужно съвсем друго, здрави крака, здрава глава, повечко мозък в нея за хитър пас, да речем, а такива неща Коневръза не притежаваше.

„Златната топка“ в момента кротко лежеше до десния крак на Маркуча и очакваше последния шут по себе си. Че ще бъде последен, момчетата още не знаеха. Те се готвеха да играят своя пореден голям

мач, а откъм улицата в паркинга вече навлизаше сивичко трабантче комби и стелеше подире си отровна лента син пушек.

И понеже само след миг ни предстои раздяла със „Златната топка“, нека кажем истината и за нея, за да не си помисли някой наивник, подобен на Миро Коневръза, че момчетата от комплекс „Баталова воденица“ до такава степен чак тънат в злато, та да го подритват по асфалта. Момчетата от „Баталова воденица“ като всички по света четат книги за морски разбойници, но за разлика от самите морски разбойници добре знаят, че пиратските съкровища са вече намерени, открити, изкопани, почистени от пръстта и затворени в музеи, банки и бижутерски магазини.

На някои от момчетата майките са продавачки и вярно, ушите, пръстите, китките, вратовете на тези хубави жени са отрупани със злато. Ах, но какво струва то сега за синовете, пред един голям и прост оловен бокс-пръстен, какъвто понякога мъкне в джоба си Румбата-Румен-Румениге и какъвто никъде не ще си купиш?

А „Златната топка“, то е всъщност твърде обикновено на пръв поглед футболè на бели и черни квадрати, отдавна взели да посивяват. Изподраскано, ожулено, малко криво, пипон, с други думи.

— Внимавай! — извика Румениге, когато трабантчето с рев и вой взе да се настанява на паркинга в очертаното квадратче, дето с бяла боя бе написан номерът му.

— Няма страшно, тъкмо ще разгони комарите — обади се някой от момчетата.

— Комарите излизат чак привечер — съобщи Умният Миро, Коневръза де.

Не го и чуха, защото гледаха как високият мъж излиза от трабанта и посяга да свали чистачките. Ръцете му бяха големи като лопати.

— Мъре, мискини с мискини, пак ли ми се мотае по край автомобилите? — попита той по навик, понеже момчетата не играеха изобщо.

Румбата понечи да увери човека, че те сега ще ритат лекичко и нищо няма да му сторят на кашончето...

— Какво кашонче? — не разбра онзи.

— Ми è това — небрежно, с брадичка само посочи към колата Румениге.

— Верицата ви рошава — обиди се човекът, — да ви не видя повече туканка!

— Селянин със селянин — отвърна достойно не по-малко обиденият Румениге и подгъна коляно, готов за бърз старт. Щото ръцете, големи като лопати, се размахваха вече близо до носа му.

— Бе кой ти е тука баща на тебе, а? Да го питам аз, не е ли и той селянин, а? Вър да ми го покажиш!

Човекът направи крачка, а пък Румениге четири крачки, за да остане на същото разстояние, на каквото беше до този момент. Точно тогава Маркуча шутира необмислено. Защо? Ни той би могъл да обясни, ни който и да било друг — да разбере. Но топката удари в стъклото и нито тя пострада на първо време, тоест при удара, нито трабанчето. „Златната топка“ отскочи точно толкова, колкото да попадне в ръцете на трабантаджията.

— Ето така, на! — рече доволен той.

— Ти деца нямаш ли бе, навляк? — викна през сълзи Руменигето. — Или те си играят само в двора на Двореца на пионерите, а? И ти ли ги водиш дотам с кашончето, а?

— Нека татко ти дойде за топката. Па да му кажа аз как си печелят парите хората, как си купуват автомобили, нали? Щото не са всички като някой, дете всичко имат. Има и други, дете нищо нямат. И като рекат за пръв път да имат, вземе някой да го счупи с футболни...

— Какво съм ти счупил бе, какво съм ти счупил? — крещеше подире му дрезгаво като магаре Румбата, а тихо подир Румбата вървяха виновният и напълно объркан Маркуч, Миро Коневръза, другите и накрая както винаги двама-трима маляци. — Строшил ли съм ти нещо, а? Стъкло, фар, мигач?...

— Ще видим — глупаво отговори собственикът на комбито, като че ли не беше ясно поначало, че нищо счупено няма, а има само една несправедливо отнасяна топка. — Нека дойде татко ти.

Колкото и да минаваше за щур в махалата, Румен не можеше да прати баща си да оправя работите. Първо, баща му Иван сам имаше кола и заради това не даваше да се рита на паркинга. Второ, Румен отлично помнеше какво каза на трабантаджията: селянин, навляк и не знам си що си. За тия думи нямаше да бъде похвален от Иван.

Когато онзи се напъха във входа си, Румбата спря и след него на няколко предпазливи крачки се спряха останалите момчета. „Златната

топка“ безвъзвратно изчезваше.

И нека изглежда странно, обаче Румениге веднага, в този момент още, реши, че поначало си е било време да се сдобие с нова топка. И как ще стане това. Трудно, трудно, разбира се...

През нощта сънува жесток сън — баща му Иван пори със скалпела си корема на трабантаджията и оттам изпадат една, две, три футболни топки на черни и бели квадрати, а трабантаджията естествено пъшка: „Ох, докторе, как ми олекна, ей богу, особено от тая, последната...“. Много смешен сън. Да, на сутринта Румен се събуди по-рано от обикновено.

— Виж какво, бабичко — рече с усмивка. — Основаваме, значи, в училище кръжок по цветна фотография. С начална вноска по шейсет стотинки.

— На човек ли? — попита баба му. По гласа ѝ Румениге трябваше веднага да познае, че не са му повярвали.

Но той бе още гурелив и сънен.

— На човек. Защо? — все пак някакво подозрение го зачопли.

— Винаги съм мислила, че цветната фотография е нещо по-скъпо.

— Бе то само за начало. Пък знае ли се какво ще ни поискат по-нататък? Материали, апаратура... Сама разбираш.

Изпоти се чак от неудобство.

Баба му въздъхна и извади портмонето си.

— На Иван не го казвай по този начин — рече, — щото, ако и на него поискаш шейсет стотинки, хич няма да ти повярва за цветната фотография. Особено както не ти виждам нещо тука топката.

Румениге се разсъни бързо.

— Ми как да я видиш, като съм я дал на Маркуча. Да тренира индивидуално. Ние него го готвим за метач.

— За какъв...

— За метач. Последен от защитата де, а не че ще мете улиците. Играчът с номер три. Ако си чувала. Правим отбор, бабичко, а защо го правим, да се чудиш, като няма срещу кого да играем. А за къде пък, да не ти говоря. Само едни паркинги наоколо.

— Ах, отбор! Та сега вашето отбори ли са? Навремето дядо ти, виж, беше отбор.

— Ама как, сам? — Румен не бе толкова наивен обаче при нужда, каквато бе сега настъпила, той можеше да слуша една позната история безброй много пъти.

— Е, не. Имаше още десетина с него.

— О, да — плесна се по челото Румениге. — В Монблан, там, във Франция.

— Не в Монблан, разбира се, а в Монпелие. Големият футбол в ония години нямаше нищо общо с един Париж, ако да е столица. Та, риташе футбол и хем как? Но какъв лекар стана после? Нищо че риташе.

— Това е друг въпрос, бабо.

— Ами! Същият — възкликна неочаквано горещо баба му.

— В Монблан и аз мога — каза Румениге. — А тука? Няма къде. Няма с кого...

Стискаше вече в шепата си трите монети по двайсет стотинки.

Баба му бе обърнала гръб. Гледаше през прозореца.

— От Иван недей да искаш шейсет стотинки, защото ще бъде крайно съмнително. Вземи пет лева. Или по-добре — два.

— Ще даде ли? — попита Румениге и подсмръкна от вълнение.

— Ако искаш два лева — ще даде, ако искаш по-малко или повече — няма. Цветната фотография си струва парите, нали?

— Струва си ги — предпазливо отговори Румениге и му се прищя внезапно да остави получените вече стотинки на масата. Щото баба му нямаше голяма пенсия. Или поне пенсията ѝ не беше чак толкова голяма. Колко голяма или колко малка? Румениге не можеше да сравнява едно с друго в това отношение. Представата му за парите бе твърде объркана. Веднъж Пухчо, е, Пухчо, тъй вкъщи всички наричаха майка му, каза на Иван:

— Пак харчим повече, отколкото получаваме.

Как ставаше тая работа, Румен не можеше да си представи.

Иван отвърна:

— Да харчим тогава по-малко.

А Пухчо отговори:

— Ох, миличък мой, нямам това предвид! — И го плесна нежно по бузата.

— Бе те, парите, се печелят, по-важно е здравето — тъй заяви на баба си Румениге. За да се отблагодари за помощта ѝ, използва думи, които някога бе чул от самата нея.

Тя бутна очилата си нагоре и го погледна като че ли строго. Но на нейната строгост Румениге невинаги вярваше. Затова, щом баба му каза:

— Изчезвай вече.

Той отговори бързо и весело:

— Вече ме няма...

— Иване — каза Румениге същата вечер на баща си, — ако аз сега примерно имам два лева...

— Да бе, интересно, какво ли би било?

— Ми то...

— Пък си мисля още — продължи Иван, — ако и аз имах два лева...

— А! Тебе такава сума изобщо не те оправя, трябва ти къде-къде повече.

— Вярно. Прав си, Румене. — Иван се понамръщи и затропа с пръсти по масата някакъв сложен такт.

Мълчеше и потропваше. Мълчанието продължи твърде дълго. Румен-Румениге се смяташе за търпеливо момче, но пък и двата лева следваше да бъдат поискани, преди в стаята да е влязъл Пухчо. Щото Иван преди време бе загубил бас и дължеше на жена си шише френски одеколон.

— Та, затова си викам, ако сега примерно ми паднеха отнякъде два лева...

— Тц — звучно и кратко отвърна Иван.

В стаята би станало съвсем тихо, ако не топуркаха Ивановите пръсти по масата. Вече не в музикален такт, а като неистово препускане на коне. Не на един, на много. Иван беше майстор в тия имитации.

Той обаче погледна своя поумърлушен син и побърза да каже:

— Тц, в смисъл че не падат. Никога. И на мене ми се е случвало да ги чакам. Ама дървото, на което растат, изглежда, са го отсекли отдавна.

— Аз на дървото не се надявам баш толкова — предпазливо рече момчето.

Тогава в стаята влезе Пухчо и работата май отиде към разваляне. Едва ли имаше смисъл от повече надежди и разговори.

— Синовете в такива случаи се надяват предимно на бащите си. — Иван дори не погледна към Пухчо. — И ако ти сега получиш два лева, ще ги прибавиш към стотинките, дето си ги взел днеска от баба си.

Сломен от предателството, Румениге запитва:

— Тя ли ти каза? — Наистина не беше го очаквал.

— Тя? Никога не би ми казала, да си го знаеш. Но твоят баща, момче, ако не беше хирург, щеше да стане...

— Телевизионен коментатор. На мачовете. Мичман.

— От къде на къде? — Иван доста се удиви.

— Нали съм те слушал. Додето гледаш телевизия, все коментираш.

Би добавил още: „... и страхотно пречиш“, но естествено не посмя.

— Два лева. — Иван подаде банкнотата. — Дреболия, но! — Той спря да тропа, вдигна нагоре дългия си показалец и се обърна към жена си: — Синът ни расте, растат и неговите разноси. А ние стареем. Такива ми ти работи.

— Старееш само ти — ядоса се Пухчо. — Два лева още не са краят на света.

Иван не ѝ отговори. Зачука отново по масата с чувствителни тънки пръсти. Бавен такт, тежък, явно слушаше някъде вътре в себе си сериозна или дори прекалено сериозна песен.

— Твоят баща, момче — заяви, — ако не беше хирург, щеше да стане не друго, а следовател. Криминален инспектор по криминалните престъпления! И щеше веднага да ти върне топката. Просто да я вземе от оня съсед, дето не му знам името и дето си купи скоро трабантче.

Румениге си представи веднага как влиза баща му, частният детектив, в апартамента на онзи и вика:

— Топката!

Ръката в черна ръкавица се повдига с насочен като дуло показалец:

— И хич не посягайте към оръжието. Преди да го пипнете, вашата съпруга ще бъде вдовица, господине.

Такова едно чудесно изпълнение видя за миг Румен, преди да попита баща си:

— А ти, след като си просто хирург и обикновен научен сътрудник, не би ли могъл...

— Не — прекъсна го бързо Иван. — Не бих могъл и освен това не искам.

— Да не би да те е бързо? Оня е какъ. С ей такива ръце.

Иван не призна дали го е бъз.

— Мъжете — каза Румениге — вадят патлак, щом честта на тяхното семейство е засегната.

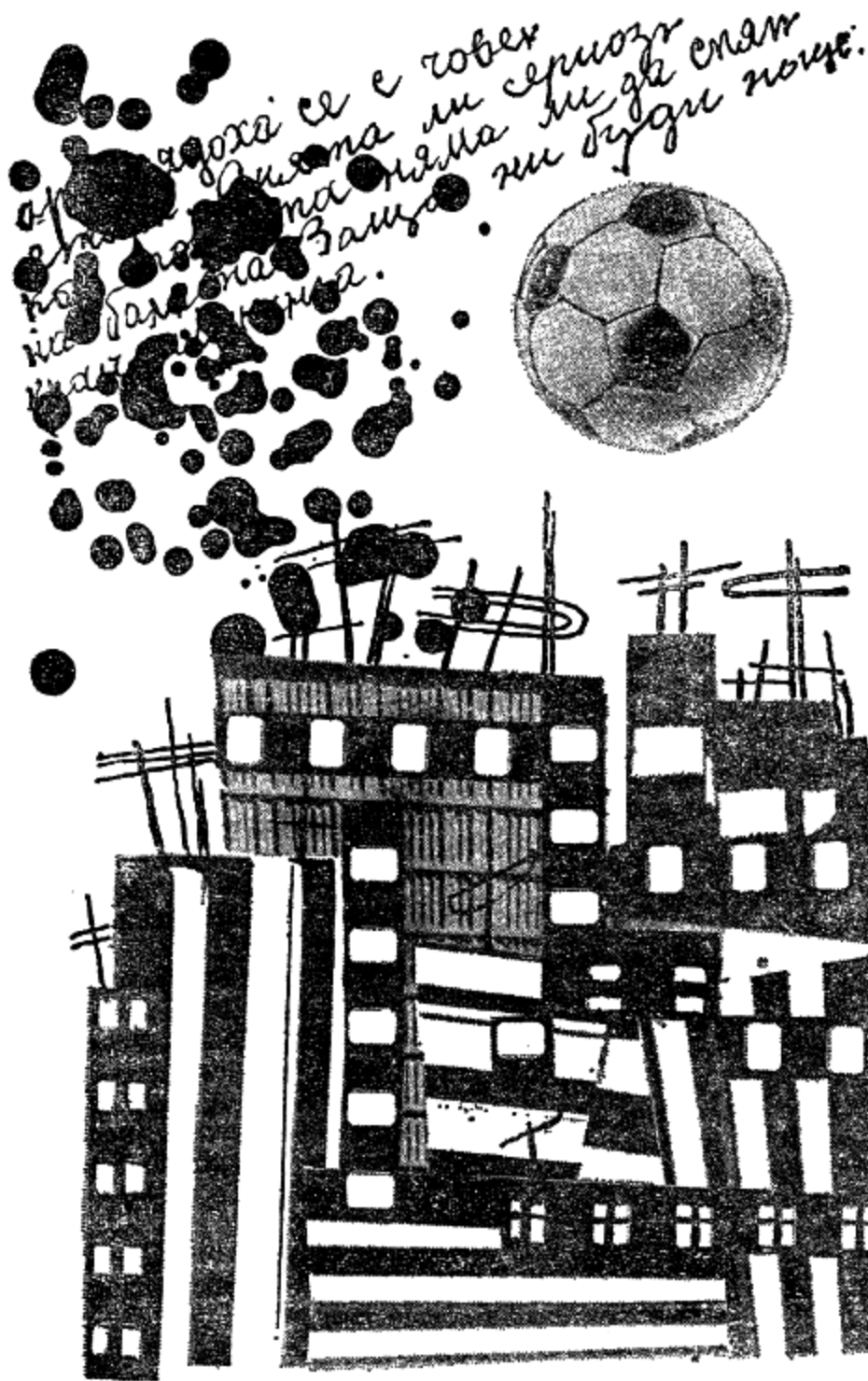
— Аха. По филмите вадят. В действителност могат и да си затраят. Особено когато синовете им трошат колите по паркингите.

— Мерси — отвърна обиден Румен-Румениге. И добави загадъчно: — Това ще стане.

Баща му не попита кое.

Нещо повече — той дори не обърна внимание на последните думи на Румен.

Но дали нямаше да съжалява след известно време за този пропуск? Щото иначе уж всичко знаеше: и за стотинките, и къде е топката, и за ударената кола. Макар за нея — преувеличено...

Като прибра на скришно място двата лева, Румениге отново се върна при баща си. Помота се около него, повъртя се, изчака Пухчо пак да отиде към кухнята и бързо рече:

— Насмалко да забравя, Иване. Класната каза да ѝ се обадиш по телефона.

— Защо?

— Това ще се разбере допълнително.

— Като те плесна по врата, ще видиш едно допълнително. Защо иска да ѝ се обадя по телефона?

— Защото ѝ казах, че си зает и не можеш да идеш лично.

— Причината, момче, причината, за която ме търси! Какво си направил пак?

Момчето вдигна рамене.

— Всичко може да се очаква — отговори след малко.

— Аха. Я върни двата лева.

— Не бързай, Иване. Ами ако се окаже, че те търси за хубаво?

— Ще ми бъде за пръв път, откакто си тръгнал на училище — въздъхна Иван.

— Макар че всъщност не е за хубаво де. И ако мама и баба разберат, пиши ме мъртъв.

— Чак толкова ли е страшно? — В гласа на баща си Румен долови внезапно съчувствие.

— Всичко може да се очаква — повтори. — Да ти върна ли парите?

— Задръж ги. Все пак щеше да е по-честно първо да кажеш за класната, а после... — Иван махна с ръка, не довърши, стана и се потътри до телефона.

„Ех, ама пък сега — помисли си Румениге, — ако изобщо нямахме телефон...“

„Или пък — помечта подир малко — да звънна от болницата. И да го викнат този Иван за някоя спешна операция...“

Първото бе невъзможно, второто се случваше често, но сега не се случи.

През затворената врата не чуваше гласа на баща си колкото и да се напрягаше. Разговорът май бе доста дълъг и като че ли приказваха повече от отсрещната страна. В същото време Румен успя да извади куп учебници и тетрадки, да ги разтвори по масата и да се направи на безкрайно прилежен и зает.

Не повдигна глава, когато баща му се върна в стаята. Седеше вторачен в едно-единствено изречение. То не помръдваше пред очите

му: „Вълкът има остри зъби, с които...“.

Ако Румен беше един вълк сега примерно, както много му се искаше, щеше да е на своите дванайсет години, стар, силен и опитен звяр. Без телефон, без училище, без баща и майка. Щеше да тича нощем за храна по кошарите.

„Вълкът има остри зъби, с които...“ — четейки, помръдваше устни. С върха на езика опипа ръбчетата на своите собствени зъби. Остана доволен. И наистина тъй силно желаше да тича сега нейде си много далеч оттук, в гъста гора, между дърветата, без пътека, че дори му замириса на влага, на мокра шума и пръст. Ясно видя току под носа си прясна следа от копитце на дива свиня... Стоп, стоп. Свинята какво копито имаше, чифт или тек? Бяха ли учили това вече в даскалото, или още не? Румен не успя да си спомни. Но то нямаше чак такова значение май, щото и вълкът не бе го учил, пък ето, знаеше си — току пред муцуната му се нижат като верижка не някакви други, а тъкмо следи от диво прасе. Впрочем какво ли го интересува вълка кой точно е минал пред него? Важното е, който е минал, да бъде настигнат и изяден. Толкоз, Румен чак подсмръкна от вълнение. Той вече тичаше, сякаш на меки, тихи лапи през хрусталаци, по борови иглички, отърквайки хълбок във влажната кора на дърветата...

— Казвал съм ти хиляда пъти — рече баща му — да не смъркаш така. Имаш си носна кърпа.

Румениге се стресна леко, но достатъчно, за да изчезне влажната кора, пътеката с боровите иглички под нозете му и следата от дивото прасе заедно с тях. Баща му се разхождаше по диагонал от единия ъгъл на стаята към другия, като заобикаляше столовете и останалите предмети, дето му пречеха.

— Казвал съм ти го хиляда пъти, ако не и повече.

— Ама нали сега съм си вкъщи? — кротко попита Румен.

— Който смърка вкъщи, смърка после навсякъде — нервно отговори Иван.

Румен послушно извади носната си кърпа и с всичка сила, макар и без особена нужда, взе да духа в нея. Старателно, дълго и упорито. От очите му бликнаха сълзи. Но Иван не рече стига. Бе спрял своята разходка, стоеше наред стаята и чакаше търпеливо. Когато Румен напъха кърпата в джоба, каза:

— Ти ме огорчи, драги мой.

Само това, след всичко, което бе чул от класната.

Пред очите на Румен отново застана изречението: „Вълкът има остри зъби...“.

— Уча сега. За утре — отвърна рязко. — И гледай що за глупости пишат тук. — Бодна показалец в книгата. — Даже бебетата знаят какви са зъбите на вълка. В „Червената шапчица“ още е казано.

Прихвана с две ръце слепоочията си и заби отново поглед в учебника, цъкайки тихичко, тъй че да не предизвиква повече гнева на Иван.

Баща му се завъртя на пета като войник и излезе от стаята.

Румениге се поизправи, разкърши рамене. От баща си той не се боеше кой знае колко, от Пухчо се боеше повече, понеже не знаеше какво може да се очаква оттам и кога. Добър, в общи линии, глезен, русичък и сладък, Пухчо избухваше лесно заради разни глупости и като нищо отвъртваше на човека два-три шамара.

— Мъча се да бъда послушен — викаше в такива случаи Румен. — Мъча се да бъда кротък, не ме бий! Лошото само излиза от мене, не знам как.

Понякога Пухчо спираше тежката си ръка напред път, понякога не успяваше. От него можеше да се очаква всичко и по всяко време, а виж с Иван нещата минаваха по-леко. Изглежда, Иван не докрай бе забравил своето собствено минало. Което, ако се съдеше по бележника, намерен от Румениге в едно чекмедже, съвсем не изглеждаше толкова безукорно, колкото можеше да се предположи.

[1] Карл-Хайнц Румениге, наричан още Кале, играч от „Байерн“ Мюнхен до 1984 г., а след това от „Интер“ Милано.

Тук обаче (и по-нататък в тази книга), става дума за Румбата, наричан Карл-Хайнц Румениге, играч от махленския футболен отбор в квартал „Баталова воденица“, София. ↑

2.

Тази вечер той си изми не само краката, но се изкъпа цял. Без никой да го кара. Увит в хавлията, топъл и розов, отиде към спалнята. Опрян на рамката на вратата, Иван го гледаше и дъвчеше клечка за зъби. От няколко дни Иван се отказваше от пушенето и бе по-нервен от обикновено.

— Та какво ще правим сега? — попита.

Румен не отговори.

Покрай тях премина Пухчо, който не бе в течение на нещата. И затова каза:

— Как какво? Я кое време е. Той трябва да спи. — Имаше предвид Румениге.

— Аха. Ще спи. Като къпан. — Иван изплю клечката в шепата си.

Румен този път не каза: „Пухчо, дай ми пижамата...“, а сам бръкна в гардероба, извади я, не попита: „Къде да си хвърля потната фланелка?...“, ами я отнесе и я пусна в бялата пластмасова кофа с мръсното пране в банята.

— А бе, тоя какво е направил днеска? — попита Пухчо. Подозираше май нещо.

Румениге си рече: „Сбърках аз, дето се изкъпах. Трябваше да оставя за утре...“.

— Нищо не е направил — отвърна Иван. — Днеска той нищо не е направил.

— Тогава вчера значи.

— Вчера ми задигнаха топката — изпревари баща си Румен.

Пухчо смъкваше юрганите от надстройката на гардероба. Всеки момент трябваше да каже: „Писна ми от тая теснотия“.

— Писна ми от тая теснотия — рече Пухчо и хвърли върху Румениге юргана.

— А бе. — Иван захапа нова клечка. — Що се отнася до мене, аз мога да се върна и на село. Колко му е.

Нямаше да се върне, разбира се, но ядоса Пухчо, и то излишно. Пухчо изфуча и отиде в банята.

— И какво ще правим сега, сине мой? Нали те попитах?

— Аз вече спя — отговори Румен. Беше си кръстосал ръцете върху корема.

— Я легни нормално.

— Спя вече, нищо не чувам. Почти съм мъртъв.

— Така ли?

— Да. Приказвам насън и не знам какво говоря.

След като каза това, изглежда, наистина заспа за малко, защото се стресна от гласовете на своите родители.

— Знаеш ли — обади се Иван, — искат да го изгонят нашия май от това училище.

— Как така? — възмути се Пухчо, чието истинско име бе Валентина, име всъщност отдавна забравено вкъщи. — Как така? Толкова хубаво училище. В никакъв случай!

— Боя се, че училището на нас с тебе ни харесва, Валентина, а на нашия син — не.

— Харесва ми — изтърси без да ще момчето.

— Нима? Ама наистина ли?... Ох, я не ме размивай. — Иван и не правеше опит да се смее, гласът му бе по-скоро сънен.

— Харесва ми — упорито заяви Румениге, макар че в действителност не му харесваше чак толкова проклетото даскало. Обаче никак не му се щеше да бъде сега нов ученик някъде си другаде. Където, докато разберат, че е Румениге, ще мине маса време.

— Искат да го чупят — каза Иван. — И ще вземат да го направят като едно нищо.

— Върви при класната.

— За какво да ходя? Нали тя ми каза преди малко по телефона — бягал нашият.

— Щото не го биеш, затова бяга.

— Боят — рече Румениге, както се беше завил през глава, въпреки топлото време — не се препоръчва в преходната възраст. От бой децата стават идиотчета.

— Някои без бой стават такива. От само себе си — отвърна бързо майка му. — Без техните родители да имат някаква вина.

Браво, рече си Румениге. Майка му, Пухчо уж, Валентина, кръстена на някакъв магазин, явно си беше най-умният човек в тяхното семейство. Като ти тресне нещо подобно, няма как, мълчиш си като тапа подир нея.

— Да идеш още за някоя лекция там ли, що ли? — каза тя.

Бащата на Румен-Румениге като лекар изнасяше беседи за храненето, за хигиената, и за сексуалното възпитание на подрастващите. Беше идвал в даскалото и докато говореше по последната тема, всички се подхилкваха. Правеха се, че знаят повече от него по въпроса. Това не бе особено приятно за Румениге-Румен, но пък му хареса как класната се отнася с Иван и как накрая поднесоха цветя. Смешно беше наистина да се види, когато Иван подаде после букета на Пухчо с такава физиономия, като че беше ги купил сам тия скапани карамфили.

— Всичко съм изнесъл аз, което може...

— Не искам в друго даскало — изправи се в кревата Румен, готов да се разреве като някаква пикла. Срамуваше се, но наистина беше готов.

— Пухчо — каза баща му, — той предпочита да бяга от точно това даскало, а не от някое друго например. Нали разбираш?

— Виждаш ли — сломено, не според своите навици отвърна Пухчо, — а пък ти искаше да имаме повече деца.

— Значи съм сбъркал — измърмори Иван.

— Ако имахте още деца и аз нямаше да съм такъв — каза Румен.

Неочаквано си замълчаха неговите родители и после Пухчо заяви, че било време да спят.

„Само дете баба я няма, за да каже последната дума“ — тъй си рече Румен, твърде доволен от себе си, щото май ги постави натясно. Но не бе съвсем сигурен дали наистина си го рече, или някой го каза в съня му.

А сънят бе подобен на приказка. Първо дойдоха вълците — големи, сиви, груби, изморени от дългото тичане. Те ближеха наранените си лапи и викаха:

— Я остави всичко и ела с нас.

— Нали имаш здрави зъби и здрави крака, какво ти трябва повече?

— Ще ти покажем как се измъква агне от кошара. Много интересно...

— А оня, дето вчера ти сви топката, направо ще си го кльопнем. Колко му е.

— Ама наистина ли? — зарадва се Румениге и изсънува как добрите вълци изяждат трабантаджията барабар с пластмасовата му кола. Просто видя как нейните остатъци се чупят в мощните челюсти на добрите приятели.

— Какво още искаш да направим за теб? — усмихнаха се вълците и оплезиха дълги червени езици.

— Ами... — поколеба се малко Румениге — изяжте и класната.

— А, това не може. Кое то не може — не може — странно се изплаши най-старият вълк. — Друго да, това не.

— Страх ви е, а? — злорадо попита Румен.

— Па страх си ни е, защо не? — отговориха. И с гласа на неговата баба някой от тях добави: — Там, където ти отиваш, момче, ние оттам се връщаме.

Трябва да е доста далече това място, отбеляза Румениге, след като са им тъй изранени лапите и оставят по снега големи кървави дири.

— Я се разкарайте, додето не са ви стигнали кучетата.

— Че нека ни стигнат — отвърна безгрижно най-старият вълк.

Вълците постепенно потънаха в далечината на първия сън.

После се яви Маркуча и каза:

— Аз съм ти виновен заради топката. Ето кинти да си купиш нова.

— Че откъде ги взе бе, човек? — разсмя се Румен-Румениге.

— Баща ми спря да пие и почна да пести за кола. Оттам ги взех.

— Върни ги на място. Щото ще те маризят.

— Откакто спря да пие, вече не ме маризи — гордо отговори Маркуча.

— Все едно. Върни ги. Моят Иван получава повече. Вече ми даде два лева. И не си ги поиска обратно, като разбра, че бягам от даскалото.

А Маркуча кой знае защо внезапно изчезна там, където изчезнаха преди него вълците.

— Добре де — неочаквано и против волята си се разплака Румен, — кой ще остане до края с мен?

— Аз — появи се очилатата мутра на Миро Коневръза. — До гроб!

На Румен му се щеше да извика: „Ами, много си ми потрябвал...“, но нищо не извика всъщност, а само лекичко, приятелски плесна Миро по врата.

— Аре. — Рече му „аре“, както говореше Маркуча, вместо „хайде“. — Да ритаме...

Миро се зарадва, че са го поканили да рита, и хукна пред Румениге. А Румениге, като гледаше дебелилото му дупе, си рече: „Тоя трябва да гризка по-малко“.

„Много ги е грижа какво си мисля аз за тях“ — тъй си каза накрая, точно преди да се събуди.

— Ама че хубав ден! — възкликна, щом отвори очи.

Слънцето бе се втурнало през нежните пердета, в пролуките между двете дебели плюшени завеси. Румен изхвъркна от леглото като метнат от пружина. Иван бе отишъл вече при своите болни, а Пухчо-Валентина да си учи студентите. Баба му пееше в кухнята. Както винаги, както всяка сутрин. Доде готви, си пее тя. Румениге подуши въздуха, за да разбере какво е извъртяла за закуска. Полъхваше на понички, топли и богати, с много крем вътре, топнати в сироп, поръсени със захар. И какво си спомни в този момент Румен-Румениге, додето дръпваше завесите, обръщаше юргана си да се проветри, додето прилякаше и разперваше ръце в утринна зарядка, както се полага на истински спортист?

— Без мама сме загубени — казваше на всички и често майката на Румен.

— Точно така — потвърждаваше винаги и веднага баща му. Той също обичаше вкусно да си хапва. И по много хем.

— Просто не мога да си представя какво би станало с Румен, ако тя не живееше при нас.

— Факт — съгласяваше се пак тъй бързо Иван.

Какво би станало с него, ако баба му живееше нейде си другаде, Румен-Румениге ясно си представяше за разлика от своите родители. Ключът от къщи, окачен на врата. „Златната топка“ под мишница, макар че „златната топка“ я нямаше вече. Сутрин би си спал доколкото

му се прииска и в даскалото ще се мерне къмто третия час, щото по пътя се отбива да хапне една пица, нали няма да има кой да прави понички за закуска? После казва на класната, че му е назад часовникът, и ако тя не повярва, което си е в реда на нещата, ще ѝ пъхне часовника под носа, за да се види колко изостава. Назад е колкото си иска. Даже според часовника му още е вчера и значи той идва в училището порано, отколкото трябва.

— Освен това не вървяха трамваите — ще каже.

— Нима? — Класната ще бъде учудена. — Но ти нали не идваш от вас до тук с трамвай?

Разбира се, има си хас, четири преки всичко на всичко.

— Да. Обаче те все пак наистина не вървяха...

Така си го представяше, но то бе само мечта. И ето че сега, закусил обилно, обут в черни гащета и с бяла фланелка, с разклатена футболна походка Карл-Хайнц Румениге излезе на улицата. Там го чакаха както винаги и викнаха:

— Я го, я го, Румениге!

Към него се приближи Коневръза. Поднесе чистак нова, недокосната от ничий крак футболна топка.

— Мани това — каза Румениге и всички, които мислеха, че ще го зарадват, се учудиха.

Нормално, очакваха, че всяко кръгло нещо, не само топка, но и диня дори, ще го накара да раздели момчетата веднага на два отбора и да почнат.

— Маркуч, я ми кажи ти къде е Палавей? Имам аз за него специална работица.

— Бе не ми се е мяркало нещо от вчера. Да не са го били някъде?

— Много е възможно — обади се Миро Коневръза.

— Сигурно са го били — рекоха злорадо, с общ глас и двама маляци, чиято длъжност бе само да вадят топката, щом попадне под автомобилите, а не да се месят в мъжки разговори.

Маркуча ги погледна от горе надолу и им изшътка. Той чакаше да чуе какво точно е измислил сега Румениге. След като е нужен Палавей, значи и работицата трябва да е сериозна.

За Палавей, наричан още Макс и Мориц, не се сещаха често, понеже и той самият се държеше малко странно. Футбол не играеше, повече си мълчеше и гледаше винаги да е по-настрана и там, настрана,

да си дъвче вечната дъвка. На него даже името бе неизвестно за останалите или забравено. Инак имаше внушителна фамилия — Палавеев. За сметка на това, че нямаше от друга страна родители и го гледаше баба му. Ставаше дума за Палавей в квартала от време на време, най-вече когато биваше извършена някоя голяма пакост.

— Да се намери — нареди Румениге.

Двамата маляци незабавно отлетяха в посоките север и юг.

Чак тогава Румен взе топката, опипа я, подхвърли я, завъртя я на показалеца си. Беше хубава, по-хубава от изчезналата негова „златна топка“ — нито много тежка, нито прекалено лека, идеално кръгла, изобщо неритана. Той се огледа — наоколо бяха всички момчета: двамата Венци, Любчо, Кирчо, братоците Ники и Драго, Маркуча, разбира се, Павката и Коневръза.

— Значи аз, Миро, двамата Венци и единия браток, все едно кой.

Двамата братоци биваха винаги разделяни от Румениге, заради удоволствието да ги видиш как ще се сритат при някое положение и как после ще си праснат по един юмрук в зъбите.

Миро се разтича, сам дотътри вратите, постави ги и викна:

— Румба, я погледни, добре ли са?

Макар да знаеше сам, че са добре сложени, колко му е, да не би да играеха тука за първи път? Но нарочно се правеше важен в тая дребна дейност, изпълнявана друг път от маляците. Е, нали сега топката бе негова, е, нали сега Румениге първо него избра в своя отбор?

Отговор не получи. Румениге подритваше топката с пръсти, с пета, с коляно, чукваше я с чело, подпираше я с гърди, почти без да помръдне от мястото си, не ѝ даваше да падне на асфалта. Кирчо, Любчо, Павката, братоците, двамата Венци и Маркуча го гледаха с източени шии. Павката, дори без да се усеща, лекичко повтаряше движенията на Румен и много смешно мърдаше ту крак, ту глава, пъчеше гърди и се усукваше.

— Почваме ли? — осмели се да попита накрая Любчо и преглътна. Явно, бе му се прищяло да перне един шут, ама шут, какъвто още никой и никога не бе виждал. Биваше си го в тая работа, в шутовете, риташе много силно и надалече, та затова понякога му викаха Селяка и „Село, село, топка не видело!“.

— Почваме — каза Румениге.

А Кирчо попита:

— Кой от братоците ще си махне фланелката?

Бяха двамата съвсем еднакви и еднакво облечени и за да ги разпознават, събличаха единия, че току-виж си подал не на когото трябва.

— Сваляй — каза Ники на Драго или Драго на Ники, не стана ясно кой на кого.

— Ти сваляй — отвърна Драго или Ники.

— Бе ще я сваля аз, ама твоята фланелка! — И първият протегна ръце, през които бе моментално ударен от втория.

Както бяха еднакви, тъй бяха и еднакво силни, та побоищата помежду им абсолютно винаги завършваха наравно: едно насинено око примерно, срещу една пукната устна.

Никому не би хрумнало да ги разтървава, освен на Миро, разбира се.

— Ама вие сте страшни тъпанари двамата! — рече той и се ухили. — Я чакайте, чакайте сега.

— Кой е тъпанар бе? — крясна единият близък.

Вторият направо замахна срещу Миро, но не го достигна.

— А така, Ники, строши му цайсите — насърчи брат си първият и щом каза „Ники“, стана ясно, че това е Драго.

— Ще го накарам да ги сдъвче аз. — Ники вече гонеше по паркинга Коневръза.

Онзи бягаше, увърташе се около колите, но когато Драго го пресрещна, вдигна ръце и помоли:

— Мир. Искам мир.

— Добре — съгласи се Драго, — удари се тука сам тогава!

Стисна юмрук и го подложи пред носа на Миро Коневръза. Миро се поколеба малко, после се наведе и чукна чело в юмрука.

— Вие не ме разбрахте. Просто щях да ви предложа нещо умно...

— Ха! — Братоците си бяха сменили местата май, та отново взе да не се разбира кой от тях кой е.

— Да хвърлите чоп. Ези или тура? — Миро извади стотинка.

— Я се разкарай! Той ще се съблече. Ще се съблече като едно нищо, да му видим пилешките мускули. Хайде. — И единият брат

бързо плесна другия по врата, но преди да отскочи още, получи също такъв удар и по същото място.

Вкопчиха се, стиснаха се, сритаха се, сумтяха и се драскаха, и се плюеха.

Останалите ги гледаха с интерес, макар подобни истории да се повтаряха всеки ден, а в някои дни и по няколко пъти.

— Добре че си нямам братче — каза Румен и се засмя. — Щеше да ми писне да си трия кървавия кос.

— Я па ти — учуди се единият Венци. — От тия двамата който и да ти е брат — даже двамата заедно, те не могат да те...

— Те не могат, ама брат ми щеше да може. Карай, няма значение какво имам аз сега и какво нямам. Гледай им представлението и си трай да не ги смущаваш.

— Да не мислиш, че нещо чуват.

— Я бе, Румба — намеси се Маркуча, — додето братоците се разправят, ние с тебе да уредим един въпрос.

Каза го тъжно, като възрастен и взе да рови с два пръста в тесния джоб на вехтите си дънки.

— Какъв въпрос? Що са въпроси тука, на това футболно игрище? — Румениге разгърна ръце, за да посочи паркинга наоколо и очакваше момчетата да се разсмеят.

Но те не се разсмяха, тяхното внимание бе поравно разпределено между битката на братоците и опита на Маркуча да намери нещо в джоба си.

Маркуча накрая измъкна смачкано, нагънато на четири левче. Внимателно разпери парата и Румен видя, а може би и другите видяха, въпреки че стояха по настрани, че левчето е бая оцърбено по краищата и в средата сцепено до половината.

— Поне'е аз съм виновен — рече Маркуча. По обичая си сдъвка буквата „ж“, както правеше винаги с думи като „понеже“ или „може“. — Повече нямам.

Румениге се дръпна. Мъчеше се дори изобщо да не поглежда към банкнотата. Той знаеше не само, че приятелят му няма повече, но и че това левче е изкопано с някакви свръхадски усилия. Сигурно Маркуча бе издебнал пийналия си баща, за да измъкне от портфейла му тази последна и по чудо оцеляла хартийка.

— Тц! — Без да съзнава, понякога Румен копираше малко разни навици на Иван. „Нещо подобно сънувах май тази нощ“ — тъй си каза на ум и се огледа, като че ли чакаше да се появят и вълците.

— Аре бе, нали аз я праснах в трабанта?

— Тц! Всичко е готово вече. Футболето е купено — излъга Румен. — Купи го Иван вчера, ама ще ми го даде, щом получа някоя петица.

Маркуча въздъхна и прибра левчето.

— Па ти се постарай. — Не му се вярваше, че ще ритат скоро топката на Румениге при такова сложно условие. А и ваканцията днеска-утре щеше да почне, какви ти петици...

— Лесна работа.

— Кое, петицата ли? — Очите на Маркуча от удивление станаха грамадни и почти квадратни.

— Не бе, другото. Нали си имаме сега топка?

— Мировата. Ама тя не е „златна“. Коневръзка работа е тя.

Румен не издържа, засмя се. Доставяха му удоволствие всички тези измислици. В тях, току-виж, готови бяха да повярват и момчетата, и той самият: измислената „златна топка“, дето вече отдавна си бе изиграла играта, измисленият негов прякор, от който идваха купища привилегии в махалата. Е, можеше и без прякора, съвсем спокойно, но оттам пък светеше блясъка на далечни грамадни стадиони, където страхотни вратари плачеха, вадейки топките от мрежите си.

И все пак от всичко най-го радваше самият мач, независимо къде се играе и с кого, затова се обърна към братоците. Те още не бяха се разбрали кой да свали фланелката си и кой да остане с нея.

— Я бе, вие. Ако няма да ритате, чупката от игрището — каза им.

— Кой няма да рита? — орепчи се Ники, а може би Драго.

— Ти ли ги решаващ тия работи? — веднага се озъби и другият.

Румен тръгна насреща им бавно, с меката си разклатена походка, не искаше да ги бие, а по-скоро да ги уплаши. Но те, разгрени от схватката помежду си, приклекнаха като Гарзани и направиха всеки по една стъпка насреща.

— Я! — възкликна, втрещен от тяхната необмислена храброст Кирчо.

— Както е от вчера нервиран, сега ще ги изтрепе — обади се и първият Венци.

— На нищо ще ги направи — потвърди вторият Венци, който иначе си мълчеше при всякакво положение.

Румбата бе не по-малко удивен от останалите момчета.

— Това — обърна се той към Маркуча, — че вчера ми задигнаха топката, означава ли бунт на кораба?

Маркуча не го разбра и нищо не каза. Какъв кораб? Кой се бунтува? Ако Румбата рече, той, самият Маркуч, ще стисне братоците за гушите и ще ги откара при кофите за боклук: „Няма да мърдате оттука колкото и да ви мирише, доде не заповядам нещо друго“. Ето тъй би ги наредил и двамата.

Румениге си погледна юмруците.

— С тоя — рече — ще прасна Николайчо. А с тоя Драгомирчо. После ще им очукам главите една о друга... Я ти — посочи рязко и без да знае кого, — събличай се веднага.

Двамата се опомниха и Драго (или Ники?) се разхвърли на бърза ръка.

— Голият ще играе от мене — опрощавашо каза Румениге.

Голият се видя изведнъж победител в днешния мач и се оплези на брат си. С рефлекс на боксьор Маркуча протегна дълга ръка и улови облечения близък, преди онзи да се нахвърли и преди разправията да почне отново.

От своя страна Румениге веднага отмъсти на голия:

— Ще стоиш на вратата.

На вратата не обичаха да стоят. Там бе мястото на маляците, но нали те отидоха за Палавей, та се очакваше на вратата да застане Коневръза, ама как не! Румениге го взе под пълна закрила — и заради топката, която изнесе, и за да ядоса близнаците, дето се репчеха не според мускулите си. Щото хич ги нямаха тия мускули де. Като се изключи Миро, всеки от компанията би могъл да насмете двамата братя, заедно хем.

Сега бе ред на облечения да се оплези на голия, той веднага го направи, но Маркуча, който още държеше облечения, така го плесна по тила, че братокът едва не си прехапа езика.

— Няма ви гледаме цял ден театъра. — Като се ядосваше, Маркуча заговаряше още по-неправилно от обикновено. А тук времето

бе минало дотолкова, че всеки момент можеше да се появи трабантаджията и да отмъкне и Мирвата топка.

Е, сигурно имаше и някаква друга причина, а тази друга причина бе непрекъснатото и никога досега несбъднало се желание на Маркуча поне веднъж да спечели мач срещу Румениге. Сега останалите в неговия отбор бяха къде-къде по-силни от хората на Румбата и затова той пращеше от енергия. Усещаше, че ако има копито, ще вземе да рие с него асфалта като някой кон. Па и да перне със същото копито първо единия Венци, после другия Венци, че Коневръза... Но отсреща бе и Румениге, затова не посмя да превърне маратонките си в копита и играта тръгна леко, тръгна приятно, бодро и истински. Неочаквано даже, след толкова притеснения около изчезването на „златната топка“ вчера. Ясно бе, че щом мачът, какъвто и да е той, почне, Румбата забравя всичко на света. Щели да го изхвърлят от училището — чудо голямо! Все някъде ще се доучи. Движеше се, подобен на сянка, от едната врата към другата, единият крак — тука, а другият — там. Невисок, но разтеглив като пружина, като ластик подвижен, Румениге се сгъваше и разгъваше, отскачаше високо, плонжираше, без да се плаши от твърдата земя. Промъкваше се между двама и трима със залепена на ляв или десен крак топка и да вкара гол за него съвсем не бе усилие. Сякаш то би било последното, което го прави щастлив. С необяснимо за другите момчета колебание, със съжаление дори стреляше в последния момент, явно закъснявайки нарочно, в пространството, обрамчено с криво арматурно желязо — смешно и тъжно подобие на истинска врата, изработено от самия Румен и от приятелите му твърде набързо.

Е, не беше, разбира се, при тия условия, мачът на неговите мечти, в никакъв случай. Но някакъв мач все пак бе. Какъвто и да е. Без значение. Колкото да става движение по паркинга.

Всички тичаха по игрището и викаха: „Подай, подай“, а пуснеш ли им топката, не правеха нищо с нея. Най-много Селяка Любчо да я прати нейде си толкова далече, че додето я донесат, да ти отстине потта. Или Маркуча да изрезга някого по кокалчетата, та оня да пици петнайсет минути.

Румен се мъчеше да не забелязва всичките тези работи. Увлечен в играта, не обърна внимание и на двамата възрастни мъже, изправени в края на тротоара, които с особен интерес следяха неговата игра.

Ако ги беше видял, ако ги загледаше внимателно, сигурно по обичая си щеше да ги оприличи на частни детективи.

3.

Двамата мъже наистина приличаха на частни детективи. Единият бе възнисък, набит, кривокрак, с широки рамене и смачкан — сигурно в някоя остра юмручна схватка — нос. Другият имаше сини очи и чисто бяла коса, остра като четка, гъста, ниско и равно окосена, която растеше право нагоре. На еднакво изгорелите от слънцето техни лица полуспуснатите клепачи придаваха еднакво сънно изражение, но по мъжки стиснатите челюсти веднага подсказваха колко това сънно изражение е привидно и неистинско.

— Сигурно е този — каза вторият и с едва доловимо движение на брадичката си посочи Румениге.

— А-ха — отвърна първият.

— Мисля, че става.

— Става — изръмжа първият. — Само толкова ли?

Човекът с бялата коса се усмихна криво. Просто устните му отидоха вдясно. Той не отговори.

Другият, със сплескания нос, очевидно се беше сериозно разсърдил, но като че ли имаше причини да не показва яда си и затова рече кротко:

— Щях ли да те мъкна тука, ако не бях го вече видял?... Е, да, съвсем случайно наистина, но...

— Знам. — Белокосият докосна рамото на своя другар. — Остави ме да гледам.

— Ти вече видя всичко. Какво повече? — настояваше първият.

Белокосият измърмори:

— Повече ли, повече?... А не, просто се чудя.

— На него?

— Защо на него? На тебе. Излишно ме разкара ти, Пепо.

— Как? — удиви се онзи. — Значи не си струва? Значи греша?

— Тъкмо напротив — снизходително отговори белокосият. И се озърна към колата, която ги чакаше оттатък зелената площ.

Ако бабата на Румениге би успяла да подслуша непознатите, непременно щеше вече да се е обадила в милицията. Още повече че човекът със счупения нос каза:

— Да го взимаме, какво се чудиш?

Устните на белокосия отново отидоха към дясната му буза и това трябваше да означава усмивка:

— Но я ми кажи, Пепо, на кого ти прилича този фъстък?

— Как на кого?

— На самия тебе не ти ли прилича? А?

— Забравил съм. Пък и никога не съм се виждал отстрани. — Пепо приказваше с дрезгав и сърдит глас. — Само знам, че най-последен съм го намерил. А?... Инак ми прилича на Румениге.

— Тук си прав. До голяма степен.

— Взимаме ли го?

— Ама че си нетърпелив, хей! Не им разваляй играта. Благородните крадци на деца никога не постъпват така.

— Крадец на деца си ти. Нали и мене ме отмъкна по същия начин. Ей тъй, направо от улицата.

— Мислех, че си ми благодарен.

— Не съм сигурен дали съм ти благодарен. — Пепо потърка с пръсти своя смачкан нос.

— Все пак не бива да разваляш играта на това момче. То за последен път я играе по този начин.

Двамата забелязаха трабанта, който, подобно на фурия, на превозно средство от извънземна цивилизация, нахлу на паркинга.

— Ето кой ще им развали всичко — възкликна Пепо.

— Стой тук. — Белокосият улови Пепо за лакътя. — При нужда можем да го набием този невъзпитан водач на моторно превозно средство.

— Я, па ти си бил истински хулиган бе.

— Когато трябва, съм истински хулиган.

Но трабантът бе видян навреме и от момчетата. Маркуча се хвърли едва ли не под колелата, за да измъкне Мировата топка и да побегне с нея далеко.

Трабантчето спря рязко. Отвътре изскочи шофьорът и размаха подобните си на лопати длани:

— Бе, мискини с мискини, аз к'во разправам и колконца пъти бе, а?...

Румениге полека и без паника се оттегли на крачка-две назад.

— Ей сега ще изчезне и после върви го гони — уплашено каза Пепо и от своя страна направи крачка-две напред. — Намесвам се, бате Михо.

В очите на белокосия пламна синьо пламъче. Безгрижно и весело. Той поклати глава: „Може“.

Тогава двамата мъже видяха как някакъв си никакъв очилатко се изпъна пред шофьора и се орепчи:

— Ние играем само докато ви няма, чичо Тръби.

— Какво? — ревна оня и се надвеси над момчето.

Румениге тръгна напред.

— Стой бе! — Пепо вече беше застанал до Румен и даже го улови с коравата си шепа за врата. — Ти не се бъркай.

От Румен само дето не хвърчаха искри.

— Да не се бъркам ли? — викна. — Нека тоя тип посегне на приятеля ми и... и е мъртъв!

Пепо едва сдържа смеха си.

— Стой мирен — каза тихо. — И после ще говорим с теб. За нещо много важно.

„Дали не е детектив?“ — бързо се запита Румен-Румениге, но за повече мислене по този въпрос не остана време. Току пред него се бе изправил собственикът на трабанта.

— Я повтори това, дето го рече?

Момчето сигурно щеше да повтори думите си, тъй като бесът му не отбиваше. Но другият, човекът, дето го стискаше за врата все още, прошепна властно:

— Трай си.

Румен насмалко да попита: „Ти па какво се месиш?“. А, голямо чудо, че тука някой си прилича на детектив. Румен пък да не прилича на заподозрян, та да го хващат за врата и да му нареждат кога да мълчи и кога да приказва? Но пак не му остана време. Обади се гъгниво трабантаджията, мерейки на око раменете на Пепо:

— Ти, другарче, да не би да си случайно, значи, баща на ей тоя ми ти хулиган?

— На мене, другарче, обикновено непознатите ми говорят на вие.

Сега пък Румен не ги остави, изпревари ги:

— Да. Той ми е баща — каза неочаквано даже за себе си.

Пепо се поусмихна, но не отрече, мълчеше си.

— Е, ясно, значи. — Трабантаджията се дръпна назад, обърна се и добави през рамо: — Значи на друго място ние с тебе това, таковото...

Тук вече и Пепо не издържа. Усмивката му изчезна от лицето, сякаш никога не бе се появявала там. Пепо набичи чело и пристъпи подир онзи човек, който бе вече наближил входа си.

— Кое таковото бе, простак? Я ела да ми обясниш като хората за какво става дума. Кого плашиш, а? Децата плашиш. Я мене ме уплаши, да видиш колко ме е страх.

Трабантаджията пак погледна през рамо, от горе надолу, защото Пепо бе доста по-нисък.

— Ш'се видим ния баш дет тря'ва — смели уж храбро и направи дълга решителна крачка. Вратата с автоматично заключване щракна зад гърба му.

Румен чак се сгъна от съжаление, прасна юмрук на дясната си ръка в дланта на лявата.

— Ех — извика, — ама как не го сбарахте! Само секундичка не ви стигна...

Белокосият, стоял до този момент встрани, приближи и яко тупна по рамото своя приятел:

— Без да го прекалиш не можеш. Нали не можеш? Откакто те помня.

— Наистина не мога — озъби се Пепо.

— Сра-мо-та! А примерът, Пепо, примерът, а?

— Той още не е наш, още не сме го взели... — Пепо се огледа, сякаш изведнъж се побоя, че Румениге може и да е изчезнал.

Румениге не беше изчезнал. Сега той гледаше двамата непознати възрастни и се питаше: „Тия па какви са? Тия па откъде се взеха и какво искат?...“. Е, приличаха на детективи, вярно, но приличаха на другите, дето детективите ги преследват, нали така, особено niskият със сплескания нос.

Пък ако е за въпрос и Румен вярваше в детективски истории толкова точно, колкото вярваше в прикаченото свое име Румениге. Или по-ясно казано, не вярваше никак. Ей тъй за игра, всичко може, ама едно е на кино или тука, при децата, пък съвсем друг изглежда животът на възрастните. Който живот Румениге вече смяташе, че познава, но без да го разбира особено и без винаги и непременно да го харесва.

Другите момчета се скупчиха край Румбата, дойде и Маркуча с топката под мишница.

— Скива ли го тоя? — попита Маркуча и посочи към човека със сплескания нос. — Страхотен, а? Ужасно печен.

— Да — отвърна Румбата, без да поглежда своя приятел. Продължаваше да си мисли, и то съвсем неопределено: „Какво... защо... от къде на къде...?“.

— А бе, ама, щом така — продължи Маркуча, — не мо'е да не ни поиска нещо... Щото кой прави, без да иска?

— Има и такива — обади се Миро Коневръза. — Аз съм виждал.

— Ти? Ти си виждал? Баш? — Маркуча бе готов да се пресегне към ухото на Коневръза, но изведнъж се сети как очилатият се орепчи на трабантаджията. И каза кротичко, като протегна топката: — Я дръж. Ако не бях, отиваше ти футболето. На кино от шест до четири. Аре не забравяй батко си...

Останалите, всичките, Кирчо, Любчо, двамата Венци, да не говорим за по-глупавите братоци Ники и Драго, бяха стъписани: от какъв зор някакъв възрастен мъж се изрепчва на друг възрастен мъж, за да им защити играта, след като изобщо не ги познава, тях, момчетата от паркинга, дето ритат, което си е право, тъй, колкото да минава времето? Не че лошо де, то се разбира, обаче нали не са нещо състезатели? Още поне засега...

Неотдавна Коневръза бе предложил да си направят истински отбор и да играят срещу отбори от разни други махали. Селекционер трябваше да стане Румен-Румениге. Треньор — пак той. Капитан — ясно. За масажист се сложи самият Миро. Щом опряха до вратарското място, разправията стана веднага. Павката рече: „Миро“. А Миро: „Не, аз съм Брайтнер“. Любчо веднага се обади: „Ти, ако е работа, си гола вода!“. Миро Коневръза учтиво попита какво значи това. Останалите се разсмяха, щото знаеха, че гола вода значи само гола вода и повече

нищо. Маркуча прекрати временно разправията: „Няма тука Брайтнер-Мрайтнер!“. Миро бе готов да се разреве и тогава Румениге заяви да оставят тая история за после, а първо да поритат. Оставиха я наистина и я оставиха завинаги. Защото кой ще ти търси отбор от друга махала, че и да стане мач с тази друга махала, че и да не стане бой...

И ето в момента играчите от несъставения отбор гледаха двамата възрастни и открито им се чудеха, а пък двамата възрастни гледаха единствено Румбата.

— Ей ти — викна по-ниският, когото момчетата вече познаваха като Пепо: — Я ела насам.

— А кой по-точно да дойде? — учтиво и хладно запита Румениге.

— Тъкмо ти. Не друг.

— Ако ви трябва, елате вие — не по-малко учтив и не по-малко хладен бе отговорът.

След което цялата тумба се стегна за моментално бягство, за разпръскване между колите, по входовете и по дворовете на съседните мънички къщи. Но Пепо не кипна, както те очакваха, а съвсем напротив — засмя се.

— Бате Михо, а? Какво, а? На мене това, честно, ми харесва.

— Ха-рак-тер — съгласи се белокосият, но не стана ясно дали одобрява, или тъкмо напротив. Впрочем то и никого не интересуваше освен Пепо, изглежда.

Пепо прибра усмивката си и тръгна бавно към Румениге.

— Не бягай. — Бе забелязал, изглежда, намерението на момчето, преди да пристъпи. — Ти каза да дойда и ето аз идвам.

— Защо?

— Как защо? — Пепо протегна широка длан, с къси и яки пръсти, чието стискане Румениге сякаш още усещаше на врата си. — За да ти кажа „здрости“ и да се запознаем. Аз съм бате Пепо.

— Чухме вече. — Румбата протегна ръка, докосна лапата на Пепо и се представи като възрастен: — Много ми е приятно. Данаилов.

И това май се хареса на човека с широките рамене и сплескания нос, защото той пак се захили, пак се обърна към белокосия:

— Как ти се струва, а? Данаилов! На левия фланг. Или в центъра, а? — И намигна.

Другият не отговори. Стоеше с ръце в джобовете и наблюдаваше през полупритворените си клепачи с някакъв странен, макар и безмълвен интерес.

— Викаха ми навремето Пепо Бетона, а? Е, ти сигурно не си чувал това име... Щото... — С едва прикрито съжаление огледа фигурката на Румен-Румениге. — Щото си бил малък.

— Пепо-о-о! — с досада проточи белокосият.

А Румбата не каза нищо. Вместо него се обади Маркуча:

— Румба, не е ли време за гризкане?

— Аха. Време е.

— Да кажем едно мерси на хората, че ни отърваха от оня?

— Аха.

— И да джапаме, че ми стърже. — Маркуча пипна корема си.

— Чакай малко де. — Пепо не забелязваше Маркуча и говореше само на Румбата. — Ние с този другар сме от...

Белокосият изведнъж извади ръце от джобовете си:

— Момент. Няма значение, Данаилов — обърна се към Румен съвсем сериозно и както към равен, като към възрастен човек, — ти би ли ни завел при баща си?

— Кога?

— Ей сега.

— Сега той е далече.

— Нищо. Ние сме с кола.

— Баба ми е казвала да не се качвам на разни коли. — Единствен в махалата непобедимият при футбол и при бой Румениге би си позволил да признае какво разрешава баба му и какво не.

Направи го безстрашно, без да му мигне окото. Впрочем на никого не мина през ум да се присмее. Даже на Павката, който въпреки тъничката си конструкция, мъкнеше остър, непримирим и невинаги приятен характер. А по-глупавите близнаци, те пък не умееха да се ориентират при сложни положения и не знаеха от кого да се плашат, и от кого не. За всеки случай си затраяха, макар че си го отбелязаха едновременно, без да се погледнат дори. И в друг ден щяха да го изтърсят, за да смутят, както предполагаха сега, водача на тумбата. Що се отнася до останалите, те сякаш видимо се подуваха от любопитство: „О, значи и кола?... Нима става толкова важен Румениге?“.

„Всеки нещо напоследък иска да се среща с баща ми — рече си Румениге. — Това, ако можех да го разбера? Класната ясно, трабантаджията ясно, ами тия пък двамата защо? Тоя мой баща Иван заприличва на «бърза помощ».“

— Вие да не сте нещо болен?

— Аз?

— Е, вие де, кой друг? Останалите — той посочи наоколо — сме здрави, да чукнем на дърво. — Сгъна показалец и потропа по челото си.

— А-а-а-а... н-е-е — проточи боязливо Пепо.

— Значи баща му е доктор — подсказа белокосият.

Румен все пак настоя:

— Нещо тъй, в стомаха? Вкус на желязо в устата, гадене?

— Бате Михо, тоя си прави майтап с нас!

— Съвсем не. — Сега се усмихваше вече Румбата, а не човекът насреща му. — Мъкнат уиски вкъщи, у нас, букети мъкнат. „Докторе, викат, само ти ще ни срежеш...“. Та рекох да не сте от тях.

Пепо поклати глава и се огледа; явно и той търсеше някое небоядисано дърво, да чукне на него.

— Не сме от тях — намеси се отново другият с бялата коса, бате Михо. — Нашата работа е с тебе, момче. Но преди да стане дума за каквото и да било, трябва да говорим с баща ти. — Той повдигна ръка, за да спре опита на Пепо да допълни нещо. — С баща ти или с някого от вашите.

— Има си хас — уплаши се от нещо Пепо. — Само с баща му!

— Сори — каза на английски Румбата-Румениге. — Елате довечера, макар че не знам ще се върне ли. Това даже и майка ми не го знае, научава го в последния момент. Иначе имам баба.

— Е, не, ще наминем довечера — отвърна кротко бате Михо, а после попита за блока и входа.

Румен си помисли малко дали да не ги прати у Миро, или при фиркания баща на Маркуча, но после си призна: блок, вход, етаж, Данаилови...

— Ако сте от милицията, да знаете: нито една кола не съм ударил, макар много да ми се ще. Па дори да е нашата.

Двамата възрастни се засмяха.

— А ти не би ли искал бе, момче... — започна нещо като че ли ново Пепо, но другият го прекъсна:

— Не трябва сега. Нека после. Той е лесен.

— Аха — изръмжа Пепо. — Един лесен ми счупи носа, а други двама лесни — краката.

Румен си помисли малко и се възгордя. Такъв, все още малък човек, пък да счупи това и онова на каяка, на човека-мускул, когото виждаше срещу себе си, о-хо!...

Двамата се обърнаха кръгом и тръгнаха към ладата направо през зелената площ.

— Ей, вие — извика Румен. — Извинявайте, ама пътеката е там. — Посочи точно къде. — Няма ние с Маркуча да патим все, че газим люцерната или каквото е.

Двамата се спряха насред път. Лицето на Пепо беше зло, а на бате Михо — то полека разпускате бръчиците около носа, устата и очите:

— Прав си, момче. Прощавай.

Побутна Пепо и го върна към пътеката.

Качиха се в колата, запалиха я и си отидоха.

— Бива си те — възхитено рече Маркуча.

— И тебе си те бива. Отърва топката. От оня...

— Мерси — каза Миро Коневръза. Той единствен от останалите учеше френски език.

— Аре бе, Коневръз — грубо каза Маркуча. — Да не съм го напра'ил за тебе?

Румбата дръпна Маркуча. И тъкмо щеше да го предупреди, че ако още веднъж обиди Миро, тогава той... Но се появи един от маляците, задъхан от тичане.

— Бате Румба, Палавей не може да дойде.

— Не иска или не може?

— Наистина не може. Вика ти да идеш при него...

Маркуча се ухили, хич нямаше намерение да скрива доволството си:

— Тепали са го.

— Аха. — Малякът преглътна и заклати глава.

— Толкова ли е кофти? — попита Румен-Румениге и хвърли лош поглед на Маркуча.

— Толкова.

— Аз отивам да кльопам. — Маркуча понечи да си тръгне, но бе спрян от Румбата.

— А утре пак ще искаш да риташ с нас, нали?

Дългият се поуплаши:

— Е, к'во, да не взема да плача за Палавей сега? Да му слагам памук по главата, по раните, а?

— Те са наистина по главата — обясни малякът.

Тъкмо тогава пристигна вторият маляк, колкото да потвърди, че Палавей от вчера никъде не се е мяркал.

Първият маляк му показва лакът, а единият от близнаците посегна да го удари.

— Не го барай! — викна Румен.

— Работата е много сериозна — каза Миро Коневръза, който поначало обичаше да казва очевидните неща. Приличаше на възрастните, изобщо, по много белези, макар да бе по-симпатичен.

— Колко сериозна? — иронично попита, но се сдържа Маркуча.

А Румениге вдигна ръка:

— Спокойно. Мир и дружба. Води ни — каза на маляка. Не знаеше къде точно живее Палавей.

Потеглиха в колона и тогава Румениге се обърна:

— Я! Не може всички в стаята на болния.

— Аре, чупката — бързо се обърна Маркуча към Коневръза и към близнаците.

— Правилно — кимна Румбата. — Няма какво да се сърдите. И още: Любчо, Кирчо, Венци и Венци, останете тук. Ти също. Иди кльопай — каза на Маркуча. На дългия лицето се изопна. — Аре, иди, иди... Съвсем ти закуркаха червата.

Маркуча захапа долната си устна. Значи само след миг Павката и единият маляк щяха да знаят в какво се състои работицата, дето Румбата я измислил или най-общо, идеята. Може би Палавей също щеше да се изпусне как може да се свърши. Но Маркуча няма да знае какво, кое и как?

— Аха. — Гласът му изтъня. — Утре пък ти ще искаш да риташ с мене, обаче...

— Обаче? — издевателски попита Румбата.

Другият премълча, изви глава само. Още отсега всъщност си знаеше, че ако не се хване в играта на Румениге, ще трябва да гледа отстрани. И все пак, все пак, не можеше да прости на своя приятел.

Румен не дочака отговор, какъвто сигурно и никога нямаше да дойде, тръгна напред, воден от маляка и сподирян от Павката.

Палавей обитаваше с баба си килната малка къщурка. В дъното на двора имаше още една, по-голяма къща, но също не кой знае какво. Тук наоколо всичко щеше днес-утре да се събаря, за да се строят блокове. По тая причина никой собственик за нищо не се грижеше. Мазилките се люпеха, покривите се подгъваха, зад приведените огради чешмите течаха непрекъснато и от каменните корита със запушени канали водата се струйваше из дворовете. Имаше в квартала такива няколко тухлени купчинки, останали от някога си. Разтурваха ги бързо напоследък — станеш сутрин, виждаш как идват булдозерите и виждаш, че хората от къщурките са се изнесли вече. Отиваш на училище, връщаш се — от сградите помен няма, само почистено пространство и следи от гумите на тежки камиони...

Малякът бутна вратата и едва не я събори. Него самият пък едва не го събори хвърлилата се в краката му подплашена котка.

Момчетата пристъпиха в двора. Веднага насреща им от къщата излезе Палавей. Много тържествено, бавно — гъвкав, тъничък и блед. Главата му бе омотана с бинт. Приседна на бетонното стъпало. Румбата си помисли, че по би отивало на този човек да седи върху някое тлъсто персийско килимче, толкова Палавей сега приличаше на любимото дете на някой султан.

— Как си? — бодро попита Румен.

— Много добре — мрачно отвърна Палавей. — Казаха ми да лежа.

Извади пакетче цигари и газова запалка:

— Вземайте. На мене ми забраниха.

Румениге завъртя глава, за него поначало си знаеха, че не пуши. Павката издърпа цигара и я почука в нокътя си. Малякът се поогледа, пък посегна и той, но Палавей го перна през пръстите.

— Заек! Тебе ти е рано да ги хабиш.

Румен, и той приседна върху едно отрязано кой знае кога и търкулнато в гъстите бурени дърво. Както беше по гащета, веднага усети да го боде и дращи кората, дълбоко грапава и остра. Но не би

искал да стои прав пред детето на падишаха. Нали трябваше да разговарят като равни?

— Колко души бяха? — попита с искрено съчувствие.

— Само един — честно призна Палавей.

— Тц-тц. — Павката пусна няколко идеално кръгли колелца дим.

Не се разбра какво точно искаше да изрази с поцъкването, но момчето с бялата чалма го погледна лошо и сякаш си рече: „А ти почакай малко да ми отmine и...“. Павката зяпаше встрани, пропусна заплахата, която блесна в очите на другия.

— Ако е само един, значи аз не го познавам — каза Румен-Румениге.

В интерес на истината, самият той смяташе, че съществува човек, способен да се справи и с Палавей. Но смяташе също, че този единствен човек седи сега върху неудобната ръбеста кора на отсеченото дърво и е дошъл да иска услуга... Да се справи, то значеше да се обезвреди онзи моментално, защото в продължителна битка работата можеше да се усложни: Палавей обикновено използваше купища мръсни хватки, на моменти биваше особено опасен. Неслучайно го наричаха Макс и Мориц.

И тъй, уважаваха се мълчаливо, макар че приятели не бяха, а просто — познати.

— За съжаление — кратко каза Палавей. Той очакваше въпроси: „Кой? Защо? Как?“. И като си припомни — кой, защо и как — озлоби се, но престорено се прозя.

Румен не усети преструвката му, а като лекарско дете рече: „Прозява се, значи — недостиг на кислород в мозъка. Кофти история...“.

— Ясно. Кой, защо и как?...

— Да не би да искаш да ми помогнеш? — Палавей се престори на силно учуден.

Румен си помисли малко и после кимна:

— Аха.

— Ами хубаво. Нямам нищо напротив помежду другото.

По това, че пусна толкова много и толкова сложни думи, Румен отгатна направо и лесно мислите на Палавей: „Иди, иди, нека те стрепе и тебе...“.

Като притежател на оловен пръстен-бокс, Румениге се усмихна леко и надменно дори.

— Кой? Не го познаваш — каза Палавей. — Защо? Да не ти разправам. А другото...

Поколеба се, но само миг и разказа с подробности: той, Макс и Мориц, нали учи джудо по книга? Е, да, учи. Нали има такава хватка, да не ти я показвам, ловиш дясната ръка на противник и я слагаш на лявото си рамо? Аха, трябва да има. Е, после хвърляш противника пред себе си с едно особено изтласкване на тялото. Разбира се, с особено изтласкване на тялото. Та? Та, ето какво, дясната ръка, както вече се каза и както е описано, се слага на лявото рамо. Да де. Да де, ама ако сложиш дясната му ръка на своето дясно рамо, тогава?

— А-а-а-а...

— А, я! Щото, ако постъпиш по този начин...

— Оня ще те стисне за врата и...

— Точно така направи. Стисна ме за врата. А в левачката държеше връзка ключове.

— Браво — похвали постъпката на непознатия Румениге. Онзи явно си заслужаваше признанието. — И с тия ключове... А?

— С тях.

— А бе, джудото не е работа. — Павката пусна фасата и го разтъпка с крак. — Аз веднъж...

Румениге се ядоса неочаквано:

— За какво ли те взех пък тебе? Да ми дрънкаш тука, когато умните хора мислят? А?

Павката злобно оголи стиснатите си зъби, но не посмя да каже нищо. Направи се, че внимателно гаси фасата, та уж да не стане пожар. Как не, при тая вода, дето се лееше от чешмата право към техните охлузгани от всекидневни ритане маратонки.

Ненадейно се обади малякът, за когото бяха отдавна забравили, че е там:

— Аз зная. Това е Стригания...

— Кое Това? — попита Румен-Румениге.

— Това, което е било Палавей. Защото то би също и братоците. И мене искаше да ме бие... То бие всичко, което види...

— Нима? — Веждите на Румбата се вдигнаха. Колкото да бяха изрусели от слънцето в това ранно лято, пак си пролича, че се вдигат.

— Направи ми тази услуга — докосна с длан гърдите си Палавей. Личеше си как се надява да срещне в най-скоро време Румбата с подобна чалма на главата, с шевове къде ли не по лицето, по тялото: нали бащата на Румбата е известен хирург, ще му го направи без усилие.

— Колко му е? — спокойно отвърна Румен-Румениге. — Пък аз просто не знам как да те помоля за нещо къде-къде по-сложно.

— За приятел сложности не признавам. Насреща съм и до гроб.

— А бе един тука твърди, че съм му бил строшил картонената таратайка.

— Пък то не е вярно?

— Засега.

— Аха — поклати чалмата си Палавей, бе почнал май да разбира за какво става дума, без особено много приказки.

— Аз бих му надупчил гумите — рече бързо Павката.

— Тъкмо по тая проста причина не те питам баш тебе какво да се направи.

Павката за втори път се обиди, замълча и се закле в себе си, че никога повече няма да проговори тук пред тия двамата, които се мислеха за не знам какво си.

Палавей тънко се усмихна:

— Имаш ли някаква идея?

— Когато баща ми каза, че колата на онзи паяк е строшена, аз отговорих: „Да, това ще бъде“. Или нещо подобно.

— Това ще бъде — прошепна Палавей, сякаш че шепнеше заклинание. — Добре. Сега си върви и внимавай да не те виждат много по паркинга, щото цялото подозрение ще падне на тебе.

— Ама, Палавей, то трябва да е нещо... Сам разбираш...

— Сам разбирам.

Да, то би трябвало да бъде нещо необикновено. Палавей поиска номера на колата и обеща да накара трабантаджията сам да си приказва в края на краищата.

— Разчитай на мене.

Тъй приключи техния мъжки разговор, всеки бе обещал на другия да уреди каквото се следва. И когато си тръгваше от двора на Макс и Мориц, още при портичката, за да не губи време, Румен нареди на маляка да намери Стригания.

Малякът отказа. Той вече веднъж едва се бе измъкнал от лапите на оня.

— Не бой се, маляк, аз ще съм наблизо.

Малкият продължи да върти глава: „Аха, аха, знам го това наблизо. Нека ми строят тиквата, па ти си бъди където искаш“.

— Маляк, ловил ли си риба? — попита Румениге.

— Баща ми лови. Стръвта е винаги мъртва. Я прати бате Павел.

Румениге се замисли.

— Защо пък не? Можеш ли?

Павката отмени решението си да не говори. Нали и работа трябваше да се върши, нали и Стригания трябваше да бъде набит. Щеше му се да бъде измежду главните участници в тази история.

— Ще го намеря. Лесна работа. Ами после, ако свърша всичко без тебе, какво?

Румениге бръкна в джоба на гащетата си, извади оловния бокс и го подаде на Павката.

— Ако си жив после, ела ми го донеси.

— От майтап не разбираш ли? Навъртай се ти наоколо, пък аз ще отмъкна първия удар на този, какъв беше стриган или нещо друго... Мъж ли съм?

Румбата го изгледа от горе до долу.

— Мъж си.

И тръгнаха двамата, а малякът ги предвождаше, той знаеше къде се навърта стриганото момче и вървеше пред Румен и Павката с пъргава, но и боязлива походка, готов всеки момент да се напъха в нечий вход или като пумпал да се усуче и да побегне.

— При роднини е дошъл тука от някакво село или селище — обясни малякът. — От тебе е баре глава по-висок, ама тесен в раменете. Ръцете му са дълги...

— Ще ги направя по-къси аз — закани се без капчица злоба Румен.

И докато вървяха по улицата към градинката на църквата „Свети свети Петър и Павел“, си мислеше, че съвсем няма нищо против стриганото момче. Ей така, изобщо. Но намери тези си мисли за опасни, защото би трябвало поне малко да мразиш онзи, когото си тръгнал да биеш. „Все пак — запита се, — трябва ли да дам урок на

Стригания, или не трябва?“ Трябваше. „Е, значи аз съм нещо като учител...“

Като си рече така, засвирука силно и фалшиво. Бяха вече влезли в градинката.

— Бате Румба, аз май ще трябва да се прибирам.

Гледаше напред, чак към другия край, където няколко дребосъка играеха на топчета. Сред тях, подобен на магаре, стърчеше Стригания.

4.

В другия край на градинката, в гъстата сянка на провисналите върби няколко фъстъка играеха на топчета. Високото стригано момче стоеше при тях с ръце в джобовете и от нямане какво да прави, ги гледаше.

Румбата се приближи смело и застана до Стригания, измери го от долу нагоре: онзи бе с цяла глава по-дълъг.

„Чудо голямо!“ — помисли си Румен-Румбата-Румениге.

Някои от фъстъците го познаваха тука и много кротко и много учтиво рекоха:

— Здравесте, батко.

Той им се усмихна.

Стригания го позазяпа малко, но не каза нищо. Свободно и властно се бъркаше в играта:

— Чей с'а — им викаше, което трябваше да значи „Чакай сега“.
— Ти тука с'а така, а оня иначе...

Не си вадеше лапите от джоба и беше важен като директор.

„А тъй — злорадо си помисли Румениге. — Точно такъв и ми трябваш...“

Щото щеше да му е по-лесно. Явно Стригания успяваше да създаде магнитно поле от злоба около себе си и срещу себе си.

„Значи и от Павката няма да има нужда.“ Щото Румбата ей сега ще почне, без да се гнуси, да бие малките на топчета. И колко просто, колко естествено се стига до онова, за което бе дошъл чак тука.

Инак уважаваше разделението на махалите. В градинката на „Свети свети Петър и Павел“ царуваха други закони, царуваха други момчета, които сега ги нямаше тука. Те по някакви си причини бяха оставили свободната територия на фъстъците.

Стригания, както вече се разбра, не познаваше териториите, движеше се като котка върху шахматна дъска, по която има наредени фигури, без да го е грижа какво събаря и какво ще правят другите после.

— Като ти се даде едно малко уроче и ще ми станеш агънце — тъй кротичко-миличко си прошепна Румен-Румениге.

И понеже продължаваше да хвърля по някое оче къмто Стригания, и понеже щедро се подхилваше, онзи също, поглеждайки Румениге, се позасмя и май намигна.

Румбата щеше да почне да играе, Стригания не би се сдържал. И щом се обади, щом опита да даде акъл, какъвто, явно, нямаше чак толкова — готово. Глава в корема, пръстен в челюстта. За по-нататък Румен не мислеше. По-нататък всичко трябваше да тръгне по познатия начин. С ръце зад гърба нахлузи на пръста си оловния бокс. Вярно че още не бе използвал тая страхотия и по-скоро си знаеше ей така, на теория, че то е страхотия: пернеш някого веднъж и онзи замирише на гробища. Ненапразно се плашат всички предварително. Помисли дори да го покаже ей тъй, направо, на Стриганата глава и да попита: „А?... Как ти се струва?“. И после Павката да разказва навсякъде колко лесно и колко бързо, и колко мирно се е уредило всичко?

Румен се колебаеше.

В този момент обаче Павката с единствено движение разреши колебанията му. Нямаше за какво човек да се сърди: Павката изпълняваше предварително намислената комбинация. Той направи отдалече крачка-две, много широки, колкото да се засили, и тресна едно рамо в кръста на Стригания.

Стригания падна или може би се наведе и опря с ръце земята.

Дребосъчетата веднага прибраха топчетата, огледаха се и се дръпнаха настрани. Очите им бляскаха, дали щото отразяваха силното слънце, или щото интересното почваше...

Стригания се вдигна бавно, обърна се. Не му се вярваше май, че това неприятно нещо се е случило с него. И кой, кой се бе осмелил? През полуспуснатите му клепачи хвъркаха искри. Павката се подхилкваше злодейски, оттеглен на добро разстояние.

„А дали ще успее да избяга, ако река да го оставя, а?“ — помисли си Румениге и прихна:

— Хо-хо-хо...

Стригания не чу смеха, той дори не забеляза Румен-Румениге. От гърлото му излезе неопределен звук — не „Ъ-ъ-ъ“ не „О-о-о“ или „И-и-и“, а нещо по средата. Не би могло да се имитира или повтори от другото. Плесна една в друга дланите си, ожулени при падането, и

тръгна. Направо и без да се оглежда. Това помогна на Румениге светкавично да му постави крак, като че на шега, сам не вярваше, че ще успее. Просто предполагаше, че другият леко ще се препъне и ще се обърне към него, но Стригания бе взел бърз старт и отново лепна длани в пясъка на алеята, превъртя се през рамо, изкрещя от болка.

— Я бе — изправи се над него Румбата. — Я стани и разкажи какво ти пречат моите приятели...

В махалата, а и в съседните, към които спадаше градинката на „Свети свети Петър и Павел“, легнал човек не се биеше по принцип, затова Румен само фалшиво замахна с крак. Изглежда, и в селото на Стригания се спазваше подобен принцип, защото той не се уплаши, не побърза и да стане, а попита:

— Значи двама срещу един, а?

В неговото село или селище, както преди малко се изрази малякът, вероятно не бе прието и това — двама да бият един.

— Що двама бе, Румба, нали момчето само се спъна? Както си ходеше се спъна и никой не го е закачал? — попита Павката.

— Никой не го е закачал, а сега ще го закачам аз. Я стани, стани, да те видим колко си порасъл.

— Бе аз ще стана, ама... — Оня взе да се надига.

Румен се запита в миг дали би било честно при един мъжки двубой да се използва пръстена, но като си представи колко би боляло натъртеното от едрите ръчища на непознатия, отмисли се.

— Пък друг път, като дойдеш тука, ще стъпваш по-внимателно, нали? И ще прескачаш трамвайните линии, да не те хване ток.

— Ток ще те хване тебе ей сега. — Стригания скочи като изстрелян от прашка.

Веднага понечи да падне отново, защото бе подкосен между коляното и глезена от тренирания футболен крак на Румбата. Щеше да е къде-къде по-добре за него да бе паднал, да не бе се удържал: Румбата замахна, без да контролира удара си, и тресна оловния пръстен върху веждата на своя противник. Стригания седна на алеята и стисна с длани челото си:

— Що ме прасна с него желязо, а?

Румбата от уплаха загуби ума и дума, а Павката долетя и каза:

— Не се вика „него желязо“, а „това желязо“. Ти колко имаш по български? Или въобще не ходиш на училище? Още никой няма

ваканция. Какво търсиш в нашата махала? Що биеш Палавей?...

Стригания седеше, охкаше, а между пръстите му капеше кръв. Румбата бе готов в момента да даде на това непознато момче пръстена и да каже: „Тресни ме сега ти и сме квит...“. Въртеше оловния бокс върху средния си пръст и се чудеше какво да направи, ако онзи вземе, че стане отново.

— Що ме прасна с него желязо? — попита пак, без да обръща внимание на Павката.

„Упорит е — помисли си Румениге, — ясно, тъй си приказват там, отдето иде. Ами Маркуча да не приказва по-правилно?... Бе, я, какво ме интересува мене?... Ти стани, стани, пък ще видиш!“

Ядосан бе сега и на себе си, и на Стригания, и на Павката естествено, дето се навира с глупави въпроси. И на Палавей, разбира се... Мярна му се нещо в мисълта от рода на: „... защо се вързах аз с тоя Палавей. И още, че ако сега се наложи Стригания да го шият, и както Иван е дежурен в болницата, и както би запитал тоя Иван: «Кой тебе те нареди тъй, момче?...». А оня като каже?...”

— Що не станеш, а? — рече кротко. — Хич няма да те бия повече, ето на... — Замахна, хвърли бокса далече в тревата под провисналите стари върби.

И фъстъците, дето преди малко играеха на топчета, и Павката проследиха полета на оловото. Румбата нямаше да се изненада, ако някой ден забележи пръстена с форма на дяволче у някого от тях. Не го интересуваше. Нека сега само онзи стане и нека само не посяга, защото и то можеше да се очаква, ясно, след такъв удар право по челото. Забелязал ли бе Стригания, че Румен изхвърли бокса?... Но Стригания нямаше намерение чак толкова бързо да се изправя, бе се уплашил, а кръвта все още бликаше. Румен се наведе над него. Можеше тъй да получи и някоя коварна тупаница, но смелото му движение накара другия да се отпусне назад и да се подпре на лакът.

Румбата лекичко докосна рамото на Стригания:

— Глей сега... — сякаш нещо се поколеба. — Ако ти потрябвам нещо и ако речеш за нещо, че имаш да ми връщаш, аз ще бъда на паркинга пред блок двайсет и пети. Запомни ли?

Оня само охкаше и си стискаше челото.

— Може — продължи Румбата, — може да дойдеш и да риташ с нас. Ако това...

— Какво му се галиш бе? — извика Павката. — Пусни ме да го сгризкам...

— Пускам те — отвърна Румен и си тръгна.

Тъкмо в тоя миг Стригания си остави челото и взе да се надига. Павката веднага се направи, че го няма, че никога не е бил на мястото на полесражението, смеси се с дребосъците, просто се набута в тях.

— Ей, чакай — викна дрезгаво Стригания подир Румен. — Ти кой си?

— Аз съм Румениге. Иначе казано Румбата. Пред двацет и пети блок...

Бе готов да посрещне атаката на Стригания, след като онзи се беше вече чак толкова съвзел. Но Стригания нямаше намерение да се бие. Той дори Павката не подгони, а сега Румен бе решил малко да поизостави Павката сам на сам с високото и остригано момче.

— Гледал съм по телевизията един — достойно рече оня. — Хич не ми приличаше на тебе.

— Значи не си гледал внимателно. Или във вашето село телевизията показва нещо различно.

Павката чак изквича от смях и подир него се разсмяха фъстъците.

С опакото на дланта Стригания си отри кръвта от веждата и заяви:

— Ще дойда аз. Като нищо... пред кой блок беше?

— Двацет и пети.

— Щом ми мине това и съм при тебе. — Той пипна раната, за да покаже.

— Аха. Пък сега да не идеш да те шият? За едно нищо. — Румен наистина се плашеше, че оня може да се замъкне в болницата, където Иван бе дежурен. — Знаеш ли колко боли?

— Ами, дребна работа...

— Па да бе — обади се Павката. — Да имах аз толкова твърда глава...

— Щеше непрекъснато да се маризиш с мене, нали? — попита Румен.

Павката помисли малко и кимна: да, щеше да се маризи с всекиго...

А можеше ли Румен да знае какво ще се случи подир малко?

Е, когато подир малко на Иван му свърши дежурството и когато на паркинга Иван заключваше колата си, към него се приближи височко, тънко момче.

— Чичко — каза то, — твоят син разпра на един веждата. С оловен пръстен.

— Ами! — учуди се Иван. — И защо?

— Ей така, прасна го и му сцепи веждата. Аркада!

— Аркада, знам, играл съм бокс. — Иван машинално си потри върха на носа.

— И още, рече на онзи човек, дето има трабант и дето вчера взе „златната топка“, че ще го усмърти, ако му барне приятеля. Приятелят се казва Миро Читанката.

— О-хо! — Иван въртеше синджирчето с ключовете от колата си. — Наистина ли така каза?

Можеше ли, можеше ли наистина Румбата да знае какво си е помислил в този момент Иван? Колко се е чудил — да плесне ли предателя? Или самия Румен да напляска, щом се прибере?

— А тебе как те викат, момченце? — попита Иван.

Онзи като някой герой се изпъчи:

— Няма значение. На мое място всеки би постъпил така.

— Така ви учат в училище, а? Винаги да казвате истината.

— Да. Винаги да казваме истината.

— И да спасявате хората?

— А?

— Викам, да спасявате хората от пожар, от наводнение...

— Да. И това. Ама още не ми се е случвало.

— Няма и да ти се случи, момченце. Никога.

— Защо?

— Защото има такива, дето никога не им се случва да спасяват някого. Просто не се получава. Просто никой не се дави в тяхно присъствие. И никой не гори.

— Мислите ли?

— Сигурен съм.

Иван обърна гръб и си отиде, влезе си вкъщи, където Румениге се моткаше насам и натам и се чудеше дали е права баба му да иска от него да си мие ръцете преди ядене и след ядене. И да си плакне зъбите подир десерта, та да падне сладкото.

— А бе, да си бил някого?

Румениге подсвирна.

— Кога? — попита. — Днеска ли?

— Днеска.

— Да. Днеска — да.

— Омръзна ми ти с тези безобразия, ей богу.

— Ако можеше някак си да се размине, Иване, нямаше да го направя.

Каза го тъй искрено, все едно че сам си вярваше, и Иван повярва в крайната необходимост. Не плесна Румениге по врата, макар Румениге да си знаеше какво заслужава — нали щеше да сънува още тази вечер кървавата вежда на Стригания.

Бабата сложи пред Иван чиния със супа. Пача. С чесън. С оцет. И с лимон. Или може би без оцет, а само с лимон. Кисела изобщо. Иван взе да тръска вътре черен пипер. Бе разсеян май и затова тръскаше ли, тръскаше.

— Спри! — викна Румениге. — Страшно ще се налютиш и после с тебе няма да може да се приказва.

— Аха — каза Иван, без да спре да тръска пиперницата. — Щото сигурно искаш още нещо да си признаеш, а?

— Няма нищо повече за признаване. На оня му сцепих веждата. И вече трябваше да е умрял. Ама, щом не са ти го докарали, додето си бил дежурен...

— Не са.

Иван си дробеше хляб в супата. Със зъбите беше зле. Уж лекар, хирург страхотен, а от бормашината го бе страх и се хранеше предимно с попари.

— Освен това — рече Румен-Румениге, — аз би трябвало вече да съм на училище, ама май ще пропусна първия час. Чаках те, да ми съобщиш тия новини, иначе нямаше да мога да спя там. В даскалото.

— Медицинско ли искаш? — От лютото на Иван му бе излязла пот по челото. — Няма да ти дам. Нека те изключат.

— А пък Пухчо после ще ни убие и двамата — усмихна се Румениге.

— Ще ни убие. Но първо тебе — съгласи се Иван, стана и отиде да си мие чинията.

Румениге го последва в кухнята, макар и да не попита откъде се знаят всички подробности. Е, да, на възрастните твърде често са им известни, макар и невинаги точно, разни неща, които се случват по паркингите и по градинките. Ако Иван стане един частен детектив, дали би го взел него, Румен-Румениге, да помага?

Още не бе си го помислил докрай това цялото и ето че Иван каза през рамо, без да си обръща главата:

— У нас, момче, няма частни детективи, слава богу. Липсват условия, в смисъл че у нас не се върши нищо такова, та да трябват подобни личности.

Румен бе възхитен — их, че човек, още не си си отворил устата и ти отмъква думите! „А бе, Иване — рече си много бързо на ум, — що си губиш времето с тия гадни операции? Режеш ли режеш хората, дето всеки на твойто място може да ги реже...“

— Зная — каза той. — Детективи няма, но има оперативни работници... Аха, чакай, насмалко да забравя: едни двама ще те търсят довечера. Може и да са от милицията.

В този момент в кухнята влезе бабата на Румениге и веднага забеляза, че не се казвало „едни двама...“.

— Това, мамо — веднага отвърна Иван, — е най-малкото, за което би следвало да направим забележка на нашето момче. Аз на твое място бих го питал защо ще ни посещават от милицията? Заради пукнатата вежда?

— Веждата беше после.

— Заради ударения трабант?

— Бе ти сериозно ли мислиш, че с топката мога да разкъртя кашончето на оня простак?

— За възрастни така не се говори — каза бабата на Румениге.

— Ами като е наистина простак, тогава какво?

— Може да е простак. И сигурно е такъв. Но за възрастни тъй не се говори.

— И според тебе справедливо ли е да не се говори?

— Не съвсем. Обаче първо трябва да станеш възпитан, пък после справедлив.

— Егати! — извика Румениге.

— Иване, забрани веднага на сина си да употребява такива... такива изрази.

— Забранявам ти — колебливо рече Иван. От една страна, бе изключено да не се подчини на тъща си, а от друга, и на него май не му хареса особено, че тя слага възпитанието по-високо от справедливостта.

— Аха — изръмжа Румениге. — Сега само да не си подрастващ. Всеки те сече откъдето си поиска. А така ли е било едно време?

— И едно време беше така — поклати глава Иван.

— Едно време децата бяха много-много по-кротки — възрази бабата. — А сега от тия изкуствени храни... Ай — сети се изведнъж, — божичко! Ами че той няма ли да ходи днеска на училище? Колко е часът?

— За какво да ходя там, в гадното даскало? Каквото трябваше да науча, научих го: че не се вика на простака простак, когато си е баш такъв. Ама Палавей ще го оправи оня. Бомба е Палавей.

И веднага съжали, че се изпусна в яда си. За Палавей не трябваше да приказва тук. За щастие баба му не го слушаше, продължаваше да се тюхка — как не била забелязала, какво сега ще правят и особено, като се прибере Валентина и като...

— И като! Голяма работа. Отивам, няма да ме завари тука, не бой се. Много ви е наплашил вас тоя Пухчо.

Нарами чантата и тръгна. Не бързаше, подритваше по улицата всичко, каквото види. Тенекиена кутия — хоп, шут по кутията; камък — тряс камъка, ама по-лекичко, че инак боли през маратонките. В училището щеше да изчака малко на двора да свърши часът и тогава да се намъкне. Щото върви обясни, ако имаш нерви, че си водил с част от родителското тяло сериозен разговор за възпитанието. И затова си закъснял. Кой ще те разбере?

Настани се на пейката под навеса. Съседната паралелка играеше физическо. Даскалът видя Румен, но нищо не му каза. Сигурно си помисли, че е изгонен. Пък и слабост имаше към това жилаво русо момче, дете при нужда му запълваше отборите по всичко и на всякакви състезания. Вчера, на педагогическия съвет, учителят по физкултура бе защитил Румен, а после защитата пое и колежката математичка, та случаят с отсъствията бе уреден по възможния най-добър начин — намаляване на поведението...

Румен тези работи не ги знаеше. В момента ума му занимаваха къде по-важни неща: че Иван има някакви детективски способности,

това ясно, ама, за да разбереш за спуканата вежда на Стригания, детективски способности само не стигат. Трябва и още нещо. Например някой да ти каже.

Кой?

5.

Като се върна от училище и влезе в хола, Румениге завари своя баща Иван да лежи на канапето с вдигнати на масичката крака. Обут бе в оранжеви хавлиени чорапи. Стъпалата му блестяха като светофари и само дето не мигаха. Иван си падаше изобщо по ярките чорапи и ярките вратовръзки, заради което Пухчо го наричаше понякога „палячо“.

Иван се стресна и си махна краката от масата, после попита:

— А, ти ли си?

Като че ли не беше съвсем ясно, че е Румен, а не някой друг.

Пухчо, освен дето не харесваше оранжевите и червените чорапи, не харесваше още и навика на своя мъж да си качва краката по масите.

— Върна ли се вече? — Въпросът на Иван беше не по-малко смешен от предишния.

На Румен му се прищя да отвърне, че не, че още не се е върнал.

Баща му пак си качи краката на масичката и ги кръстоса. Помръдваше пръстите си, подобни в тия чорапи на патешки плавници, и личеше колко му е приятно.

Румен се настани във фотьойла насреща, протегна се и тури и той крака на масичката. Върху белия мрамор неговите мръсни маратонки стояха предизвикателно — напук на изисканата вазичка, напук на кожената кутийка с бижутата на Валентина и на сребърния пепелник.

Иван се загледа в подметките на своя син, сви устни и прибра чорапите, сгъна крака на канапето под себе си. Румениге стъпи на килима.

— Баба ти казваше да се събуваш, като влизаш тука, а?

Румен поклати глава:

— Да. Но като не се събуя, ми прощава. Тя ми прощава непрекъснато и за всичко.

— Е, глези те, вярно...

— А сега ще ме поглезиш ти.

— Пари ли искаш?

— Глупости! Искам само информация. Нищо повече.

Румен се зарадва на себе си. Бе успял да се почувства като истински детектив при среща с друг детектив. От друго частно бюро или от друг специален отдел.

Сега Иван трябваше да каже така:

— Мисля, че те разбирам, мойто момче. Мисля, че разбирам за какво става дума.

Вместо това, той се учуди:

— К'во?

— Имам един приятел, Маркуча, ако си чувал...

— Не съм. И к'во?

— Той така вика „к'во“ вместо „какво“.

— Я остави! — ядоса се бащата на Румен и посегна да си вземе вестника, захвърлен преди малко на килима на една ръка разстояние.

— Оставям. Но си рекох преди малко, че сигурно от тебе мога да науча някои интересни подробности за разни мои приятели или поне за един от тях.

— Нищо не разбирам. — Иван взе да разлиства вестника.

Това, което баща му говореше, бе съвсем обратно на картинките от онзи филм, дето се въртеше в главата на Румениге: двамата детективи седат и си приказват и всичко им става ясно от половин дума.

Иван се заобръща, почна да търси някаква писалка — във вестника имаше кръстословица. А Румениге, като изгуби търпение, съкрати целия разкош от детективския разговор и запита направо:

— Кой ти каза, че съм пукнал главата на Стригания?

— Ах, ти затова ли?...

— Не би било лошо да се знае. Щото — тук Румен се поразпали, въпреки желанието си да изглежда хладен, строг и ироничен, — щото, представи си, нали ние играем. Усмивваме си се и сме приятели. А после оня идва при тебе и докладва. На такова му викаме „порта“.

— И ние така му викахме — промърмори Иван. Беше намерил химикалка и нейното връхче вече се забождаше в кръстословицата.

Румениге махна с ръка:

— Друг път. Ще ми разкажеш подробности. Ако си спомниш... Но аз ти обещавам, че ако портата е някой маляк, нищо няма да му направя.

Иван се вгледа в сина си.

— Защо мислиш, че ще го крия?

— Па как защо? Та той оттук нататък гък няма да може да ти каже. И кой ще ти снася информацията?

— А ти мислиш ли, че на мене някога си... е, там, кога беше, дявол да го вземе, не ми се е случвало да пукна нечия глава?

— Предполагам.

— И какво правех аз тогава? Аз, момче, отивах при моя баща и виках: „Тате, строших на Ванче тиквата“. Ето така. А татко си изнизваше каиша от панталоните и ме караше да се сгъна одве. Пък аз тебе с каиша не съм те прал, хем къде по заслужаваш.

Румен не почна да оспорва сега кой какво заслужава. Не се подсмя на думите на Иван: „Ето, ти изобщо каиш си нямаш, щото ти са по-тесни панталоните“. Или нещо такова. Той кратко и бързо върна разговора към интересувания го въпрос:

— Кой?

— Кой ли? — Иван се замисли. Изведнъж се сети, че не познава по имена приятелите на своя син. А пък и колкото бе разсеян, невинаги успяваше да ги забележи, невинаги успяваше да ги разгледа. — Височко момче. Тъй... слабичко...

— Маркуча?

— Маркуч? — Иван захапа устната си. — Не зная. Може. Напълно е вероятно.

Детективът се бе отново събудил в напрегнатата мисъл на Румен-Румениге, тялото му се опна във фотьойла, стрелна се напред. Той насочи пръст право в лицето на баща си.

— Как ти го каза? Ама точно? Че съм счупил на Стригания главата? Или че съм му сцепил веждата?

— Забранявам ти да гледаш повече „Студио «Хикс»“.

— Счупена глава или сцепена вежда? — настоя Румен.

Иван вдигна рамене. Беше забравил. Той успяваше да се освободи бързо от всички неприятни неща, които чуваше тук и там: в болницата, на улицата, вкъщи.

— Спомни си — прошепна Румен. — Спомни си. Много е важно. Така или иначе, аз сега имам един приятел по-малко, а още не знам кой е той.

— Твоето приятелче дойде при мене и ми каза... — Баща му се смръщи, затрополи с пръстите на лявата си ръка по страничната облегалка на канапето. И като наистина не може да се сети, направо се разгневи: — А бе, я бягай оттука! Някой си чупи глави, чупи коли, хулиганства по паркингите, обижда възрастни хора, пък идва и ме разпитва. Ама това е истинско нахалство! Най-сериозно.

Дааа. Възрастните имат слаба памет. Изразходват мозъчните си гънки за разни комбинации. Най-често неразбираеми. Понякога ненужни. Възрастните хора, както съобразяваше сега Румен, щом не могат да ти отговорят на най-простия въпрос обръщат другия край: почват да крещят. Не, никакъв детектив не би излязло от Иван. Докато Румен би запомнил всяка подробност например. И как е било облечено момчето, и какво точно е рекло, и как го е рекло.

— А как беше облечено момчето, това поне забележа ли?

Румениге попита и се стегна, готов да скочи, да побегне към вратата, ако оня, нервният отсреща, вземе да се пресегне през масичката. Че както и не умее да решава кръстословици, пък все се напъва, малко му трябва в момента, за да кипне съвсем.

Но Иван не посегна, дори не погледна към сина си.

— С джинси май — промърмори. — Още ли си тука? Пречиш ми.

Аха, с джинси. Страхотен отговор. Като са джинси, кажи поне от коя марка. По-нови или по-изтъркани? Колан имаха ли? По-дълги или омалели? А Иван на всичкото отгоре добави: „... май“. Значи не е сигурен. Значи момчето е могло да бъде и по анцуг.

— Тъъъ... Джинси или анцуг?

Като че пружините на канапето изхвърлиха нагоре тялото на Иван. Иван постави оранжевите си лапи на пода, но не хвърли вестника и химикалката, не се развика, както се очакваше. Напротив, гласът му бе тих и тъжен.

— Момче. Утре ме чакат две тежки операции. Ще ми позволиш ли да си почина, или няма да позволиш? Ще напуснеш ли тази стая, или да я напусна аз, а?

Румен чак се трогна.

— Ама какво съм направил? — рече разтреперан от съчувствие. — Поисках малко помощ от тебе по моите работи. Нищо повече. От кого другиго да я поискам?

Баща му въздъхна силно и отново полегна. Химикалката бързо отбеляза в кръстословицата някаква лесна дума сигурно. Един от тримата мускетари, четири букви. Или — клиноопашат папагал, три букви, първата „А“ ...

Отивайки към вратата, Румен като ехо повтори въздишката на баща си. И на Румен утре му предстоеше тежка операция: да си получи бележника. Тази операция временно щеше да помрачи радостта от най-последния край на учебната година.

„На вълка защо му е дебел врагът? — помисли. — Защото сам си върши работата.“ И той сам щеше всичко да свърши, сам да разбере кой е предател и порта. След миг, след два, след два часа, в края на вечерта или в края на нощта, ако трябва. Няма да се прибере вкъщи, докато не научи. Друг е вече въпросът, ще му направи ли нещо, или не. Зависи. Може да го набие, може да го заплюе, може само да обърне гръб. Но ако се окаже наистина, че е онзи, за когото мислеше...

Тръгна надолу по стълбите, прекоси паркинга и влезе в насрещния блок. Качи се на асансьора.

Вярно бе, че Маркуча мрази Палавей. Е, негова си работа. Няма да вземем сега всички да се обичаме? На какво би заприличал светът? Да се обичаш и с онези, които не ти заслужават и шамара?

Да, вярно, Маркуча отдавна мрази Палавей. Но беше ли то достатъчно, за да накиснеш най-добрия си приятел, какъвто за Маркуча безспорно си оставаше Румениге? Ако не е станала промяна в последните часове?

Румен си спомни, че подобна история се бе случила с Иван не толкова отдавна — баща му изгуби най-близкия си, най-приятеля, приятеля от времена, в които даже Румен не е съществувал — веселия „чичо“ Благо. „Чичо“, защото с Иван се брояха за братя. Какво точно се е случило тогава, Румен не си представяше, но Иван се върна в ужасно състояние, че и пийнал, макар и не много. Извика:

— Пухчо! Благо го няма. Всичко е свършено!

Пухчо стискаше някаква чиния и я изпусна на балатума пред мивката. Иван повдигна възпалените си клепачи, усмихна се даже, макар то да не приличаше съвсем на усмивка:

— А, не. Жив е. Здрав. И преуспява. Но иначе го няма. В пространството около мене...

Двамата родители се обърнаха едновременно към Румен, защото той попита:

— Щяхме да ходим на ски с Благо. Сега няма ли? — Значи е било през зимата.

— Сега няма — прошепна Иван.

— Излез от кухнята — каза Пухчо. И на Иван, докато Румен бавно затваряше вратата от външната страна: — Детето няма защо да слуша подобни гадни истории...

Благо повече не се появи, не се обади по телефона и даже не го срещаха по пистите. Какво толкова ужасно бе направил? Портил е нещо пред професора? Свил на Иван скалпелите? Или по-скоро и по-на сериозно: свил му е някоя чужбинска стипендия? Как да ги разбереш тия родители, дете все си шушу-мушулявят по кьошетата скапани тайни? Вместо направо да те викнат и да ти кажат: „Виж сега какво става при нас...“. И така да те подготвят, щото нали тебе също това те чака неминуемо — да станеш възрастен и да попаднеш като нищо в подобна някоя боза?...

За тия работи си мислеше Румен, докато се изкачваше с асансьора към един шестнайсети етаж. И още си мислеше, че може да е сбъркал посоката и адреса, че може би не отива точно там, където трябва.

На площадката силно миришеше на пържено. Иззад вратата, към която Румен се насочи, се чуваха гласове. Женски глас се караше твърде бързореко, а мъжки — дрезгаво и виновно се оправдаваше. Думи не успя да долови, защото думите ги заглушаваха остри, неприятни удари по клавишите на пиано.

Трябваше да звъни веднъж и дважд, и трети път, докато го чуят.

Отвори му жена с кухненска престилка и сърдито изражение на лицето.

— Какво искаш? — сопна се тя.

Румен очакваше жената ей сега да замахне с вратата и като изтърбуши касата, да го събори по площадката чак до по-долния етаж. После тази хубавица с престилката би трябвало да яхне метла и да отлети през прозореца в пространството.

„Ама че къщица! — помисли. — Че у нас било истински рай бе, човече!...“

Неочаквано си спомни за някакъв филм по телевизията, където показваха как добри момченца и момиченца разговарят с възрастните. И каза:

— Извинете, че ви безпокоя, лельо, но бихте ли били тъй любезна да извикате Павел?

Тя, изглежда, от любезности не разбираше. Лицето ѝ стана дважд по-остро, носът се удължи. Загледа, сякаш Румен бе дошъл да отключи кутийката, където майката на Павел държеше своите златни и диамантени бижута.

— А? — попита. Даже тури ръка зад ухото си. Наистина би могла и да не чуе. Отвътре продължаваха да блъскат по пианото, а мъжкият глас все още хрипкаво се оправдаваше, макар, явно, да нямаше пред кого.

— Павел търся — заяви кротко, ясно и високо Румен.

— Павел? — толкова се учуди жената, че Румен помисли дали не е сбъркал звънеца. „Ама той на пиано ли свири? Никога не е казвал, я го виж потайникът му с потайник.“ — А ти кой си?

— Аз съм Румениге. Той, другарко, много ще се зарадва, като разбере, че съм дошъл при него.

— Животът не е само радости. Не може да излезе. Свири сега.

— Чувам. Много хубаво го прави.

„Ама те на това му казват свирене, глей ти“ — така си рече на ум.

— Ъ, хубаво! Учителката вика, че напразно си даваме парите... — Майката на Павката се сепна нещо, какво ли обяснява на тоя? Макар престорено учтив, престорено красив...

Измери го с още по-усилено подозрение и като че понечи да затвори вратата, замахна дори, държейки бравата.

Румен разбра, че на нея едва ли ще ѝ достигне сила да преодолее касата дотолкова чак, че да го събори него, Румен, надолу по стълбите. Но без да иска примижа и отстъпи на крачка.

— Нали знаете, че утре ни дават бележниците? — хрумна му в последния миг. — С това е свързано...

Жената се сепна, спря движението с вратата. Острият нос се въвря в пролуката.

— Какво? Аз нищо не знам. Хем бях на последната родителска среща. И на консултациите ходя всяка сряда.

— Другарко, то е нещо такова, което ще кажа само на Павел. Пък той, ако прецени, че трябва, ще ви го съобщи на вас.

— Как така той ще преценява? Ти си длъжен да го кажеш на мен. Поведението ли нещо?...

— За нищо не съм ви длъжен. Никога не сте ми вършили услуга. Примерно.

Вратата се отвори обратно. Очите на жената също се отвориха и носът ѝ сякаш стана малко по-къс. Изобщо нейните черти омекнаха.

— Че каква услуга мога да ти свърша аз?

— Да извикате Павката и да приключим този разговор — твърдо и по мъжки каза Румениге.

Майката на Павел направи нещо съвсем неочаквано: тя се засмя.

— Я влез, влез. Тъкмо и баща му е тука и... Нека да чуе и баща му.

„Ха, баща му! Не го ли чувам какво мънка там още? Баща му няма думата. Що ме будалка тая?..."

— Не, другарко. Няма да влизам. Нека той дойде. Ще му кажа две приказки на площадката. Пък после, ако му се свири, да продължи, нали така?

Очите ѝ пак се изостриха, носът тръгна напред, удължи се и като че искаше да клъвне Румениге по челото.

— Ще свири, разбира се. Как иначе? — обърна се и хлътна навътре из апартамента. Чу се някакъв спор между нея и мъжкия глас, нещо подновено, но пък пианото спря да свири, колкото Румените ясно да долови, че жената извика:

— Глупак с глупак такъв!

Павката се появи в прореза на полуотворената врата. Румен щедро му се усмихна.

— Ако нямаш нещо наистина важно, старата мене ще ме убие — веднага предупреди Павката. — Както се е разфучала...

— Напротив. Много е важно. За такива неща хората са умирали. В историята на човечеството.

Павел излезе на площадката и притвори зад себе си.

— А така, да не ни слушат, щото е тайно. — Румен продължаваше да се усмихва, но с известно усилие. Никак не му беше смешно.

— Какво сега? — Павката се облегна на стената.

— Какво лииии? — проточи колебливо Румен, чудеше се как да почне. Оглеждаше фигурата на другото момче — тънко, да, високо, да, в джинси обуто, да... Да, да, да, ама малко ли са такива точно из махалата? — Баща ми бил нещо приказвал с тебе по обед, а? Така ми каза: говорих, вика с Павката...

— С мене?

— Аха. По оня въпрос. — Докосна с показалец веждата си. Гледаше толкова остро, че направо подплаши Павката и Павката не посмя да излъже.

В смисъл че не посмя да излъже докрай:

— Той ме попита и аз нямаше как да не те обадя, нали...

— И какво точно те попита? Ама съвсем точно, с какви думи?

— Е-ми-и-и...

Румен, без да му мисли много, удари бившия си приятел по ухото.

— Това, задето ме лъжеш — рече и веднага с другата ръка, с дясната, го улучи по устата. — А това, задето портиш.

Вторият удар, както се и полага за по-голямо провинение, излезе по-силен. Устната на Павел се поду моментално. Странно, но той не замахна, не посегна, не се и опита да си върне. Нима се чувстваше виновен? А не беше от тия. По-скоро, за да не вдига шум на

площадката и да не излязат отвътре майка му и баща му, пък и подутата устна явно не смяташе за кой знае каква беда.

Румен натисна копчето на асансьора.

— И не ми се мяркай по паркинга — каза. — Другаде ще играеш отсега нататък.

— Ще видим — отвърна Павката и си влезе.

На площадката още по-силно вонеше на припържено. Мъжкият и женският глас продължаваха своя спор, който като че ли никога нямаше да свърши.

Асансьорът пристигна.

Румен се заслушваше — дали сега ще тръгне пак и пианото? Но преди да чуе неговите отвратителни звуци, самият той тръгна надолу.

Щом излезе от високия блок, отдалечи се тичешком. Добре познаваше характера на Павката. И макар че вероятността да те уцелят с нещо направо от шестнайстия етаж е малка, все пак повечко предпазливост никога не вреди.

Като се прибра, завари в коридора двамата мъже от сутринта — Пепо и Михо. Те тъкмо си тръгнаха. Лицето на Пепо бе мрачно, а Михо по познатия вече начин кривеше устни в някакво подобие на усмивка. Стискаше ръката на Иван, потръскваше я и говореше:

— А вие помислете още, докторе. Не бързайте с решението. Нали?

Иван също се усмихваше и оставяше да му тръскат ръката, но внимаваше това да не се върши прекалено силно.

— Обещавате, нали?

— До голяма степен, до голяма степен — учтиво кимаше Иван.

— Е, със здраве. — Михо пуска ръката на Иван, щипна Румен по бузата, както се щипе малко момче. — Бъди здрав и ти... Румениге.

„Откъде ми знае прякора?“ — удиви се Румениге, но не много. Повече се чудеше какви са тия двамата и какво искат от баща му, и какво баща му им е отказал.

От кухнята веднага излезе Пухчо. Взе също да се чуди и да разпитва. Иван си дъвчеше устната, не отговаряше.

— Направил е нещо! Нали нещо е направил Румен? Толкова ли е ужасно, че не искаш да кажеш?... И тия двамата сигурно са от детската педагогическа стая?

— Е, глупости! Откъде ти хрумват такива...

— Сънувам ги предварително.

Иван направо побесня. Той не можеше да понася Пухчовите паники и Пухчовите сънища. От всичко най не обичаше да слуша за сънищата й, още повече че те много често се сбъдваха.

— Не са от педагогическата стая. Другарите, които ни посетиха тази вечер, а единият от тях ми направи особено приятно впечатление впрочем, се занимават със...

Не успя да довърши. На вратата се раззвъняха — остро, продължително и тревожно.

6.

— Ето, казах ти аз? — извика Пухчо.

Иван се учуди:

— Какво си ми казала?

— За сънищата...

— Валентина! Ти ми каза, че си се сънувала в зелена рокля. Само толкова.

— И то ти се вижда малко, така ли? — произнесе тя с глас, който предвещаваше вихри и гръмотевици.

— До тука ми дойде от глупости! — разкрещя се и Иван, като сочеше веждите си. — Аз режа хора, миличка, такава ми е работата просто. И между едно рязане и друго имам нужда от почивка. От мъничко почивка...

— А аз?...

Ей тъй си се скараха те, двамата. Както винаги почваха от някакви си сънища и дивотии, а докъде щяха да стигнат не се знаеше. По тази причина Румен предпочете да се оттегли. Направи крачка-две назад, към вратата на кухнята. В случай на нужда, в случай че ветровете на скандала обърнат посоката си и духнат към него, както нерядко ставаше, той би могъл веднага да се шмугне при баба си. Кухнята щеше да се превърне в убежище по-сигурно от Организацията на обединените нации. Бабата ще се възправи срещу двамата разгневени родители и ще рече заповедно: „Я да оставите детето на мира! Какво ви е виновно то?“. Румениге, вярно, не обичаше да го наричат „то“, но „то“ бе за предпочитане пред останалото. В определени моменти. Като надигне глас баба му, да спре агресията, и Иван веднага ще се сети, че в началото на разправията е бил не Румен, а някаква си зелена рокля, каквато всъщност Валентина дори няма. Да се сънуваш в зелено облечен, значело ядове, моля ви се! Ами че какво ти пречи бе, Пухчо, като се събудиш на заранта да се завъртиш три пъти и да плюнеш през рамо, както би сторил всеки умен човек? Тъй всяка магия се разваля моментално.

А отвънка продължаваха да звънят.

— Отвори! Какво чакаш? Да повредят звънеца ли? — попита Пухчо. Ако крещенето може да се нарече питане де.

— Отвори ти! — в не по-нисък тон прозвуча отговорът на Иван.

— За да отворя, трябва да те прескоча!

— Ами че прескочи ме!

И така нататък.

Румен би могъл лесно да разреши спора, като се промъкне покрай двамата и стената в тесния коридор, да отвори на онези, външните, да ги попита какво обичат и да им каже, че майка му и баща му са в момента заети и не могат да разговарят с тях. Но предпочиташе да не привлича вниманието сега, да не помръдва или поне, ако мърда, да не бъде в тази посока.

Ами да, в друга посока непременно. И не само непременно, но и веднага, защото неизвестно как и от кого, но вратата се отвори и Румениге видя на площадката остроносата майка на Павел, а също и самия Павел, хванат за яката от костеливата майчина ръка.

Румен бе вече наполовина в кухнята. Откъм мивката го гледаше баба му. Той й каза:

— Извинявай, сбърках — и прекрачи обратно в коридора. „Виж ти, рече си крайно ядосан, какво нещо е страхът! Човек се сбърква и губи всякакво достойнство...“

Като си помисли така, дори пристъпи напред и се вгледа в лицето на бившия свой приятел. „Няма що, добре съм го наредил...“

И Валентина се вторачи също в лицето на Павел.

— Боже мой! — възкликна и долепи длани пред гърдите си.

Румен се обади неочаквано и храбро:

— Какво пък чак толкова? Направо си му няма нищо.

А Иван учтиво каза:

— Влезте, моля ви се.

Майката на Павел стоеше мълчалива, горда и неподвижна, подобна на статуя. Мъчеше се да изтика напред своето синче, та да го видят всички колкото се може по-добре. Навярно й се струваше, че синчето представлява някакво предупреждение към човечеството. А то, синчето, приличаше с подутата си горна устна на най-обикновено шимпанзе, на нищо повече. И ако не го познаваш примерно от по

преди, ще си помислиш, че Павката просто се е родил такъв маймунест и толкоз.

— Няма защо да влизаме — каза със закъснение остроносата жена. След като я бяха поканили, мълча едва ли не две минути, а сега — нямало да влезе!

— Но аз трябва да го видя, нали? Нали за това сте го довели? — усмихна се Иван.

— Ах, дааааа! — някак странно и даже заядливо пропя жената. — Ама вие между другото сте и лекар!

Иван се учуди:

— Между кое и кое?

Тя не отговори. Поколеба се малко и тръгна навътре в дългия тесен коридор. Не пускаше Павката, влечеше го подире си, въпреки неговата съпротива.

Иван въздъхна и затвори външната врата. Ако всички съседни бяха чули предишната разправа в дома на Данаилови, нямаше защо да слушат и тази, която неминуемо щеше да последва.

Влязоха в хола. Пръв се бе вмъкнал там естествено Румениге, за да може да си избере най-удобното място — между фикуса и вратата на балкона.

Иван приветливо се обърна към жена си:

— Бъди тъй добра, Валя, направи кафе за нас и за гостите.

— Ние не сме никакви гости — сякаш с боен фанфар протръби остроносата жена.

— Но каквито и да сте. Все пак... тъй е неудобно... Валя, наистина те моля...

— Аз кафе не пия! — Тези толкова обикновени думи прозвучаха от устата на Павловата майка като боен вик на команчите.

— Но, Валентина, мисля, че не е необходимо — тук Иван не издържа, прибра усмивката си, гласът му потрепна и стана дрезгав — да седим тук и двамата. Ти и аз. Нека поне единият опази нервите си. А?

— Няма що. Така е справедливо. Плодовете на твоето мъжко възпитание... — Пухчо не се доизказа, а с тържествен жест вдигна ръка и посочи Павката.

— Миличка, аз... — Иван също се прекъсна и скулите му замърдаха под кожата като каменни.

„Имам ли сметка — помисли си много бързо Румените, — те да се скарат пред тая тука кобра? И ако имам сметка, с какво мога да помогна?“ Остроносата ставаше все по-остроноса и явно се готвеше за щурм, макар засега да си траеше и да не поглеждаше изобщо към онова мъничко пространство, ограничено от вратата на балкона и фикуса.

Пухчо обикновено се гордееше с възпитанието си, а Иван — със своето спокойствие в трудните моменти на живота. Румен пък си мислеше, че ако те двамата действително притежават тези качества, то сигурно ги проявяват някъде другаде, а не вкъщи. Сега трябваше да се убеди в обратното. Иван направи върховно усилие и отново се заусмихва сладко, като гледаше жена си и кимаше, все едно казваше: „Хайде, миличко, върви, върви“. От своя страна миличкото също се усмихна, макар със стиснати устни, и бързо напусна хола.

— Искам да ви кажа, че... — започна майката на Павел, повишавайки напрежението с всяка дума.

— Момент, момент... — Бащата на Румен вдигна срещу ѝ разперена длан и с този властен жест неочаквано я усмири. Стана, разходи се няколко пъти напред и назад, силно замислен или престолено силно замислен.

Защото какво имаше чак толкова за мислене? И как трайно и за дълго би могъл човекът да усмири тая кобра, тая неутронна бомба, освен ако се ударят сега на него, на Румен: един по-як тупаник по врата, два шамара от двете страни, пат-пат... Току-виж даже, че я докарал дотам, да викне: „Ама моля ви, не бийте детето!“.

Те, кобрите, са жалостиви в крайна сметка, особено, ако не се е случило нещо кой знае какво.

„Е — рече в себе си Румен, — защо чакаш още, Иване?“

Но Иван каза:

— Н-да... Колко е лесно да те плесна! Нали? Аз съм много по-силен от тебе и мога да те пердаша, докато си искам. Както и ти можеш да пердашиш по-слабите от теб, по-безпомощните.

Тук с неизразимо тържество Румен погледна своя някогашен, довчерашен приятел. Павката изобщо не вдигна очи. Той се преструваше на по-пострадал, отколкото в действителност бе.

— Защото е казал истината, нали затова? — намеси се жената без особена връзка.

Иван отново повдигна към нея разперената си длан. Невероятно, но остроносата засега се подчиняваше почти на всяко негово движение.

— Днес, сине мой, ти ми призна, че си разбил на едно момче главата, а тук виждам нещо свършено друго. — Той се поприведе и съвсем по лекарски зараглежда мутрата на Павел.

— Ами, Ив... — започна Румен, спря и почна отново: — Ами, татко, това е друг случай.

И щом го каза, се ужаси. Сети се, че ако Павката е бил предателят, то би следвало Иван да го познае сега. Да не би да е станала фатална грешка? Е, дори и тогава пак щеше да си има защо Павката да бъде бит, макар и не чак толкова спешно. Но каква ти грешка? Нали Павката сам си призна?...

— И по ухото го ударил. Макар да не личи... — добави жената.

Иван кимна унило.

— Разбирам, разбирам, дайте да погледна — въздъхна и занаднича в ухото на Павел. — Няма да е лошо, другарко, ако момчето ви по-често си мие ушите.

Майката почервения.

— Толкова му разправям, толкова му разправям...

— Да, да, сам зная, трудно е с тия деца...

— Трудно е, да, разбира се!

... Но значи, той сам си призна. И ако да прилича след моята тупаница на шимпанзе, едва ли се е толкова изменил от обяд досега. Но Иван, ясно, не го е забелязал или не го е запомнил. Значи Иван няма онези детективски способности, които му е приписвал неговият собствен син.

Ех, Иване, колко често синовете си мислят, че познават своите бащи, а виж ти какво излиза.

Но да приключваме. Така си помисли Румен, че вече е време да се прекрати тази тягостна среща и кобрата неутронна бомба да махне отгук противното нещо, свило се на канапето до нея и облизващо подутата си уста.

Иван обаче постъпи по съвсем неочакван начин. Както си стоеше прав и замислен, той изведнъж се улови за слепоочията, отстъпи на крачка и рухна във фотьойла. Изглежда, предварително бе застанал така, че да рухне най-ефектно.

— Такива ли бяхме? — извика той с болка и Румен рязко захапа пръста си, за да не прихне.

Жената неспокойно се размърда на канапето.

— Какво знаехме ние, освен училището? — продължи със същия глас Иван. — А да се бием? Смеехме ли да се бием, кажете ми? Вие например!

— Кой, аз — ужаси се жената.

— Ето на, ето на!... А пък да му видите бележника. Че двойка ли не щеш, че неизвинени отсъствия, че... Бе да не ви разправам.

Той се пресегна и с грамадните си красиви пръсти докосна китката на Павловата майка, докосна я кратко и приятелски.

— Кажете ми. Кажете ми вие какво да направя.

— Аз?

— Да, вие. Да го пребия? Мислите ли, че не съм го пердашил? Да го накажа? Но как? С какво? Те, другарко, и от наказания не разбират. За тях нищо няма значение. Впрочем не говоря за вашия, как му е там името забравих...

— Павел.

— Да. Павелчо. По всичко си личи — добро, спокойно дете.

— Аха. Спокойно — с неочаквана злост рече тя и погледна сина си.

— Не се съмнявам. Не се съмнявам. Но аз не мога... Просто не мога...

Румен-Румениге бе вече прегризал месото на пръста си. Усещаше в устата си вкус на кръв, той я всмукна, задави се и закашля.

— Сама виждате, докато аз говоря, той си гризе пръстите. Футбол му дайте на него, футбол и побоища... — Изведнъж някаква надеждица просветна по лицето и гласа на Иван. — Дали пък, като премине пубертета и... И всичко няма да се промени?

— Знам ли?... Ама пък вие да не си помислите, че моят е цвете. Нещо взе да ми се струва, че сигурно си го е заслужил...

Иван вдигна очи, погледна я много тъжно и добави:

— Вярвайте ми, единственото, което в момента изпитвам, то е срам, неудобство и чувство за вина. И ви моля...

Жената пак почервения както преди малко, когато ѝ казаха, че синът ѝ е с немити уши.

— Ах, оставете!

— И ви моля да приемете моите извинения. Ще направя всичко възможно...

Тя съвсем се притесни и стана.

— ... този случай да не се повтори.

— Късно е вече — прошепна майката на Павел. — Мъжът ми ще се безпокои.

— Но, другарко! Въпросът не е уреден — твърдо рече Иван и се обърна през рамо. — Румене! Надявам се, че поне малко си разбрал от онова... е-е-е... за което тук стана дума.

Румениге преглътна шумно веднъж и дважд, леко се задави, закашля се. После каза почти със заекване, което идеше от усилието да съдържа смеха си:

— Дддда, ъ-ъ, тттатко.

— Извини се на своето другарче веднага!

— Ма няма защо! Защо, как така? — Жената задърпа Павката към вратата, но бе отново спряна от настоятелния, властен жест на Иван.

Той погледна сина си:

— Е?

Когато на човек му е смешно, може да стори какво ли не. Даже да се извини, без да има защо да се извинява. Колко му е? Нека стане още по-смешно. От едно престорено извинение на Румбата няма да му окапят пръстите. Всичките тук преструвки на Иван задължаваха и Румен да се подчини, да влезе в играта. Сега той ще бъде онзи нападател с номер дванайсет или четиринайсет на гърба, който влиза в осемдесет и осмата минута на мача. Веднага бива подло спънат от противниковия защитник. Не съдържа нервите си и удря защитника. Получава жълт картон, несправедливо, разбира се, но покорно се покланя на съдията. След това поема топката и в последната секунда вкарва победния гол. Съотборниците му го прегръщат. Бе за прегръдките чак не беше съвсем сигурен дали ще последват, когато си отидат гостите. От съотборника Иван може всичко да се очаква. Но Румен-Румениге бе призован на игрището и трябваше да увенчае победата с красив гол. Неговият дрибъл от вратата на балкона до полето, в което бяха застанали гостите, беше блестящ — такова едно движение на човек, дълбоко разкалял се. Финтът с протегнатата

отдалече ръка също излезе успешен. От неудобство Павката насмалко не се пъкна под полата на майка си.

„Така ти се пада, говедо! Да се пукаш от срам...“ — помисли Румен, намери дланта на Павел, едва ли не насила я дръпна към себе си и яко я стисна, потръска я, дори я държа повече, отколкото се полагаше.

Като изпрати гостите, Иван с енергична крачка се върна в хола, изправи се срещу сина си и каза:

— А бе, пъпеш, колко пъти ще се разправяме с тебе все за едно и също, а? Като те плесна и ще те навра под канапето, заек загубен! Той ще ме кара мене да се правя на луд!

— Мислех, че ти е приятно — прошепна Румен.

А искаше да каже съвсем друго. Искаше да каже на баща си: Браво! Ти се представи като истински артист и ти прощавам, че не разпозна в лицето на онзи нещастник предателя. Но нали пък и аз не те изложих в представлението? Не се ли извиних, не му ли пипнах мръсната ръка, та кобрата насмалко да се разреве от умиление? Наистина мислех, че ти е приятно...

„Не, рече си, в нашето семейство няма никакво разбирателство.“

— О-о! — извика Иван и размахна ръце като същински индианец. Няма що, за артист наистина си го биваше.

Но не стана нищо повече, защото от кухнята се обади бабата:

— Момчета, хайде, мийте се. Вечерята изстива.

И отидоха да се измият — най-напред Иван, а след него Румен. После седнаха да се хранят.

Край масата Пухчо мълчеше, обиден на Иван. Иван мълчеше, обиден на Румен. Докато Румен само мълчеше, просто тъй. Щото на кого да се обижда? Виж, да си имаше сега един по-малък брат. Или сестра в краен случай.

Румен предъвка панирания кашкавал, светкавично нагълта какаовия крем и понечи да стане от стола.

— Почакай малко — спря го Иван. — Ти какво мислиш? Че така ще ти се размине ли?

Иван си додъвка хапката, преглътна я и зачовърка зъбите си с кибритена клечка. Последното негово действие накара Пухчо да напусне кухнята. Между многото неща, които капризният Пухчо не понасяше, бе и това — Иван да захапва кибритени клечки.

— Наказвам те — тържествено заяви той. — С такова... ъ-ъ... Да. Една седмица да не излизаш от къщи.

— Съвсем ли? Хич ли да не излизам?

— Въобщо.

Това май не бе чак толкова лошо. Това значеше утре да не иде в даскалото. Да не си получи бележника. А бележникът на Румениге съвсем не му трябваше. В тоя си вид, в който щеше да изглежда утре де. Но баба му се сети:

— Как? — попита тя. — Пусни го поне утре да си вземе тефтерчето. Утре им ги раздават. Свидетелствата...

— А, колкото за свидетелството, пускам го. Макар че едва ли ще те зарадва той с него. Хич да не го взима, все тая ще е. Ама хайде, от мене да мине. Прибираш бележника и бегом вкъщи.

После всичко продължи нормално. А нормално значеше Валентина да каже:

— Часът е десет. Това дете няма ли да си ляга?

И тя точно така и каза.

А Иван, както винаги:

— Заек, лягай си.

Тази вечер за първи път Румен щеше да спи сам, отделно от своите родители, на канапето в хола. Ами да, правилно бяха решили най-после. Той не е някакво бебе, та както си кърти, да трябва да му завиват гръбчето. И въпреки това, като всяка вечер, като всеки друг път, Пухчо извика:

— Бързо под душа!

А Иван:

— Бегом под душа, заек! Какво се правиш на разсеян.

Баща му май го прекаляваше с тия зоологически сравнения. Ту ще го нарече заек, ту — пъпеш, макар че пъпешът не е съвсем от зоологията. И към Валентина понякога се обръщаше по подобен начин: котенце. Като го слушащ, направо ще си речеш, че е ветеринарен лекар, а не от човешките.

— Добре, мамо — каза Румен и бързо добави, за да няма повече обиди в семейството: — Добре, татко.

Докато отиваше към банята, чу баща си да казва:

— Тоя ми се вижда прекалено послушен. Да не е замислил някоя нова дивотия?

— Забрави ли? — тросна се Пухчо. — Утре им раздават бележниците. Подготвя се.

Уф, разните ми ти непрекъснати подозрения! Ако си лош — лошо, ако си добър — гледат те с петнайсет очи. Дваж по-лошо. А среден как да бъдеш? Такъв, че хем да е доволен вълкът и хем агнето да си е цяло. Ето ти пак зоологическа загадка, на която отговор още не е намерен.

Румбата имаше един дядо, дето гледаше агнета в едно село. За този дядо вкъщи много-много не се говореше, макар че изпращаните или докарвани от Иван агнета се ядяха често, бързо и с удоволствие. Дали той, дядо Рангел, нямаше да знае тайната за ситите вълци?...

Румен-Румениге се съблече, пушна душа и като го остави да тече, застана колкото се може по-далече от него. После се пресегна, намокри пръстите си, а с пръстите покапа няколко капки върху лицето.

Щом му се стори, че достатъчно време се е грижил вече за чистотата на своето тяло, нахлузи пухкавата хавлия и надникна в спалнята.

— Лека ноц.

— Лека — помаха с ръка Иван. — И заспивай веднага там, отгатък, тигре.

А Пухчо попита:

— Зъбите? Изми ли си зъбите?

— Разбира се — веднага излъга Румен. Бяха му казали: „Върви под душа“, а не: „Върви под душа и после си измий зъбите“.

И той естествено беше забравил. Щото за какво да мисли човек по-напред? Нима пиратите мият зъбите си в океана с гадната солена вода? Или пътешествениците в пустинята? С паста „Мечо“, а може би с „Поморин“?

Макар че, като направиш хубава пяна в устата си, пък като духнеш няколко големи прозрачни мехура, пък като се облециш зад тях в огледалото и се видиш с изменено лице, малко криво, вярно, но пък и страшно с тия бели мустаци и пухкава малка бяла брада? Особено, като захапеш и четката, тъй че да стърчи дръжката ѝ до половината, и ревнеш страховито:

— Ффвуу-вуп!

Чудовище и магьосник, това си ти, Румба...

„Върви да спиш, тигре“ — то е по-добро от: „Лягай си, заек“.

— Ауууууаааооууу...

Летеше пяна по плочките и по огледалото. Тигърът ставаше все по-пенлив и по-озъбен.

— Какво прави още там? — Гласът на Пухчо събори стените и долетя направо в джунглата.

Край. Водата уми всичко...

Канапето му се стори твърдо и тясно. А Румен бе готов да легне дори и на паркета, но да бъде всичко и винаги като сега: сам, както подобава на истински мъж. Сега той би могъл да заспи, ако иска, а ако иска — да не заспива. Да гледа право нагоре, в тавана, да си мисли за разни неща. Без някой да се надвесва над него и да го пита: „Защо още не си заспал? Пие ли ти се вода? Я да ти пипна челото, струва ми се, че имаш температура...“.

Преди да засънува, Румен обикновено за кратко, толкова, за колкото времето му стигаше, гонеше бандити, вкарваше голове и печелеше автомобилни състезания. Понякога с ласо събаряше бизони. Този път, странно, нищо такова не му се яви. Въртеше се наляво и надясно и просто не можеше да заспи. Холът бе негов, а той не знаеше какво да направи с това голямо помещение, как да го използва докрай.

Мисли дълго. В тъмнината му се счуваше, че наблизо трака часовник, силно и настойчиво. То не можеше да бъде, защото будилникът бе останал в спалнята.

Вероятно май бе сънувал този будилник и по едно време се усети с изтръпнала ръка и крак.

„Да сънуваш будилници — позор и нещастие“ — тъй си рече, отхвърли одеялото. С тиха, индианска стъпка се придвижи до балкона. Лъхаше отвънка на свежо, на влажно и на зелено.

„Ето тук трябва да си струпам аз едно леговище“ — рече си.

По отсрещните блокове наредко светеха прозорци, а постепенно угасваха и те, един след друг.

Отстрани, от спалнята на неговите родители, идваше тиха музика. В нея се вплитаха гласовете на Иван и Валентина, но какво си говореха, не се разбираше.

Румен се наведе през перилата и се приготви да плювне върху трабантчето на онзи мъж, който му бе задигнал топката. Помисли, че би било по-добре и по-забележимо, ако хвърлеше върху покрива на колата едно сурово яйце. Но като нямаше начин да се придвижи сега

до кухнята, реши да подготви яйцето утре в подходящо време. Да похарчиш тринайсет стотинки за представлението, което би последвало, направо си струваше.

А сега не бе съвсем сигурен дали плюнката му ще достигне — все пак трабанчето не стоеше точно под балкона, а малко насреща. И тъкмо сви устните си на фунийка, когато то тръгна.

Румен едва не се задави. Без познатия рев, без пърполене, без никакъв звук, комбито напусна очертаното си местенце и се отправи в посока изток-североизток. Устните на Румениге все още бяха стегнати и удължени напред, готови да стрелят, и по тази причина лицето му имаше малко възглупаво изражение.

„Палавей! — щракна най-последно мисълта в главата на момчето. Палавей се развихря.“

Паркингът между двата блока бе доста дълъг, а в източната си част и доста широк. Като прекоси широката част, колата сякаш се поколеба дали да излезе на улицата, но в края на краищата не излезе, а зави и се шмугна между другите разни автомобили. Тогава в светлината на силните неонов лампи Румен забеляза, че лявата врата на трабанчето е леко отворена и оттам се подава нечий крак.

И Румен веднага си каза, че този паркинг е прекалено осветен. И че се налага на Палавей да рискува.

Но от друга страна — тъкмо силните лампи бяха най-подходящото осветление, под което трябваше да се види колко храбър мъж е Палавей и колко много държи на дадената дума.

А под босите крака на Румен циментът взе да студене. Момчето се прозя веднъж-дваж, но продължи да стои на балкона. Вглеждаше се в далечния край на паркинга и очакваше да му се мерне дебело превързаната глава на Палавей. Бялата чалма обаче не се появи. Или, значи, я е смъкнал преди акцията, или самият той сега някак си се бе изнизал там незабелязано, снишен между колите, в техните тъмни сенки бе притичал приведен към сенките на оградите оттатък паркинга.

Или може би някой друг отвличаше трабанчето, за да върши с него някаква своя си работа, а не да радва Румен в късната нощ?

И Румен тъкмо почна да мисли върху това, последното, когато спря музиката в съседната стая и той чу гласа на баща си.

7.

— Е, стига де, стига! — каза Иван. — Направо не мога да те разбера. Нашето момче си расте. По най-обикновения момчешки начин. Какво повече?

— Повече нищо — веднага, но тихо отговори Румен и се придвижи, долепи до грапавата стена по-близо до прозореца на спалнята на своите родители.

— Ах, какво повече?! — Пухчо явно не се съгласи нито с Иван, нито със сина си, за чието присъствие наоколо, разбира се, не подозираше.

— Всичко е нормално — каза Иван.

— Точно така — добави Румен.

А Пухчо:

— Ти наричаш това нормално?! Да ми водят през ден тук хлапаци с подути физиономии, като че ли живея в някаква поликлиника.

— През ден! Как не! — едва не извика Румен-Румениге и запуши с шепа устата си.

Ама че несправедливо! Та нали трябва да бяха минали поне двайсет дни, ако не и повече от последната подобна история, когато бащата на близнаците Ники и Драго ги доведе наистина с разкъравените им носове. Тогава въпросът се уреди леко. Бащата на близнаците и бащата на Румен, „доктор Иван“, както онзи го наричаше, се почерпиха богато с английски джин и тоник, а после се разделиха като най-добри приятели. Такива приятели, че на следващия ден Ники и Драго вече не посмяха да се оплачат, задето им било доразбито онова, което във вчерашната разправия оцеляло.

Но сега Иван отстъпи. Той каза:

— Може би си права. В едно нещо. Че той невинаги такова... че невинаги харчи енергията си по най-подходящия начин. Да. А не сме ли ние с теб виновни за това?

— Ние? От къде на къде? Не го ли възпитаваме? Не го ли...

— Не го ли бием.

— Искан да кажа — не го ли учим?

— Да — съгласи се Иван. — Ние го учим. Че кюфтетата не бива да се режат с нож, а трябва да се разчупват с вилица. Ние го учим да не говори с пълна уста и винаги да поздравява бабичките долу пред входа. Още — че добрите ученици ги чака по-добро бъдеще, отколкото лошите ученици...

Пухчо веднага повиши глас:

— И той наистина не реже кюфтетата с нож. По-рядко говори с пълна уста и доколкото съм го виждала, поздравява бабичките пред входа.

— След което трясва едно кроше на онзи там, как се казваше забравих, и цялото наше възпитание отива на кино. От пет до четири. С доглеждане.

— Да. И аз веднага разбирам на кого се е метнал.

— На мене — съгласи се уморено Иван. — В хубавите си качества на тебе. Но те са му по-малко за съжаление. И трябваше да го дам аз на онези двамата, дето го искаха.

— На кого? И да го какво? Да го дадеш?

— Те щяха да направят от него истински мъж.

— Кой го е искал и за какво?

— Двамата тренъори. За да спортува.

О-хо! Румен-Румениге не разбра дали е възкликнал гласно или само вътре в себе си. Детективите били тренъори. Сигурно по карате.

Той приклепна и вдигна пред лицето си кръстосани длани, обърнати с ръбовете напред. „Хат-хат“ — прошепна. Замахна срещу въображаемия противник и когато въображаемият противник падна полумъртъв и взе да моли за пощада, Румен реши, че ще ги намери тия, Пепо и Михо, на всяка цена. Ясно къде са смачкали носа на бате Пепо — по бойните полета на спортната слава, ето там. Румен притисна с палец носа си и съжали, че наблизо няма огледало.

Оттатък май почнаха да заспиват, защото се умълчаха, макар лампата им още да светеше.

А подир малко Иван тихичко рече:

— Казаха ми, че от него щяло да излезе Румениге.

— Откъде ще му излезе това румениге? — Гласът на Пухчо бе ако не изпълнен с ужас, то най-малкото с безмерно удивление.

Иван се разсмя.

— Мила моя, Пухчо сладък, ха-ха-ха, Румениге не е нещо си там или предмет. Той е футболист и получава по два милиона марки годишно. Отделно — удоволствието от играта. Кое то, ако питаш мене, си струва два пъти по два милиона. А?

Валентина отвърна спокойно и гордо, тъй както обикновено отговаря обиденият, който не иска да покаже обидата си:

— Аз мисля, че е по-добре Руми да учи английски.

Иван се съгласи веднага с жена си:

— Да. И английски също...

А в съседство, на балкона, нареченият от майка си „Руми“ полека побесняваше. Първо, не можеше да понася, когато му викаха Руми. Той не е някакво си там момиче или котенце. Румба — да. Румениге — определено да. Дори — пъпеш. И то е по мъжко и понякога звучи толкова приятелски. Второ, краката му настиваха и се усещаше като стъпил до колене в някоя ледена рекичка. Трето, щом треньорите не са каратисти и по тая причина в бъдещите спортни занимания на Румен няма риск за живота му, какво се офлянкват тия отгатак? Защо веднага не го изпратят където трябва и където е официално поканен? „Сент Етиен“ отстъпи ли Платини на „Ювентус“? Ами „Байерн“ не даде ли самият Кале Румениге, истинския, на „Интер“? А тя — ан-глий-ски! Че не го ли чатка вече Румбата тоя език? Вярно, като слуша „Ей Си Ди Си“ или „Айрън Мейдън“ не им разбира кой знае колко думите, ама кой ли пък чак толкова ги разбира? И нали може да каже „Май нейм из Румен“ и „Ит'с май байк“^[1]?

твържи Пухчо,
че било време да

както
направи

доса Пухчо, ч 6 год
да и

е де Валентина
ни харесва

А на Пухчо определено не му са ясни някои работи. Вика така:
— Всички истински мъже, които познавам, говорят английски.
Отговорът на Иван в такива случаи е:
— Значи не познаваш достатъчно много истински мъже.
А отговорът на Румен би бил (той някой ден ще й го каже):

— От всички истински мъже, които пък аз познавам, само аз съм Румениге.

Родителите му отново се умълчаха. И той побягна към леглото канапе, сви се в него, за да обмисли своите важни планове за по-нататък.

Да, ще обиколи на бърза ръка всички футболни игрища на града. Няма начин да не открие някъде Пепо и Михо. А после...?

После май заспа. Присъни му се бразилският стадион „Маракана“. Сто хиляди души викаха: „Рум-ба-та!...“. На португалски. Което звучеше точно както и на български: „Рум-ба-та!...“. Бразилците крещяха на португалски, и то не бе никак странно, след като португалският си оставаше техен роден език, но защо толкова ги възхищаваше българският играч Румен, възпитаникът на треньорите Пепо и Михо? Та нали тъкмо той вкарваше не къде да е, а в тяхната врата гол подир гол? Спринт, финт, удар. Топката минава през ръцете на плонжиралия вратар. „Ти си майстор, братче вратарче, но и мене си ме бива, нали?“ Как ли е това на португалски?

Бате Пепо изтича край страничната линия:

— Румба, трябва ни още един гол, мойто момче, за да се класираме за финалите.

Ясно. За финалите на световното първенство.

Сега да се освободи от Фалкао. Не-не, това по-скоро е синът на Фалкао. Или всъщност синът на Пеле. Разбира се — на Пеле, тъмнокож, симпатичен, с усмивката на баща си, все едно че е захапал парче сирене. Или снежна топка.

Румен атакува. Румен е в наказателното поле. И неочаквано вратарят почва да вика на най-чист български и много силно:

— Помощ! Откраднаха ми колата.

Хайде де! Краката на Румбата се връзват един в друг и той не може да отлепи топката от тревата.

Хубава работа. Човекът защитава спортната чест на континента си, а някакъв тиквеник отвън на паркинга му свива автомобила.

Румен с учудване разбра, че се е събудил и че викът: „Откраднаха ми колата“ съвсем не идваше от стадион „Маракана“, а от значително по-близко място.

Момчето изтича на балкона.

Отсреща, в другия блок, светна прозорец, после още един.

Долу, в центъра на очертаното квадратче, където сега го нямаше трабантът, стоеше самият трабантов собственик по раирана пижама и размахваше дългите си ръце. Приличаше на хеликоптер. Около собственика подобно на тропическа лиана се усукваше пияният баща на Маркуча. Вееше се, като че ли подет от вятъра, и все едно всеки момент би отлитнал нейде си. Може би подир изчезналата кола.

— Аз като стана нощем да ида по нужда — високо обясняваше трабантаджията, — всякогаш си поглеждам за аутонобила. И сега, на̀ ти, няма го.

— А, няма го? — учуди се бащата на Маркуча и хлъцна.

— Аз като спя, слушам. Бе, к'во ти спане! Само слушам. Аз все такованца, значи!

— Та, викаш, няма я? А? — хлъцна пак бащата на Маркуча.

— Че какво ти разправям досега?

— Разправяш ми, че не спиш, а ходиш по нужда — отвърна спокойно пияният и силно се люшна назад.

Трабантаджията посегна да го задържи.

— Не ме пи-пай, гражданино! — обиди се другият. И с неочаквано трезвен тон добави: — Хем лъже, че му краднали колата, хем посяга!

— Ама вижте сега. — Трабантаджията като че се поуплаши от строгото обръщение „гражданино“ и премина на „вие“. — Тя беше тука преди малко. В квадратчето. Ей на̀.

И се наведе да покаже очертанията, като че ли те имаха някакво значение, като че ли можеха да запазят неговия трабант от похитителите, а кой знае защо не бяха го запазили.

— Това не е ни-как-во до-ка-за-тел-ство.

Собственикът на отвлечения аутомобил разбра, че няма да намери от пийналия си съсед съчувствие и не ще получи от него никаква помощ.

— Виждаш ли? Виждаш ли как нищо не можеш да обясниш като разумен човек? — клатушна се отново бащата на Маркуча, успявайки обаче да запази в последния момент равновесие. — И защо? Защото не искаш да почерпиш и защото си пиян. Дай сега едно огънче.

— Не пуша — мрачно и отчаяно отговори онзи.

Бащата на Маркуча се обърна към осветените прозорци и викна:

— Ей, хора! Кой ще хвърли едно огънче?

— Ще ви хвърля аз на вас — рече ядовито някой отгоре — саксия върху главите, пияници недни! Да се разкарате веднага, докато не съм слязъл.

И женски глас се обади:

— Хората стават рано за работа, пък тия вечеринки си устройват.

А някакъв друг, пак женски глас:

— Е, недейте така. На комшията са му откраднали колата.

Но този, вторият глас, сякаш не се чу и не предизвика промяна в обстановката, защото бащата на Маркуча каза, отговаряйки на онзи свой съсед, който заплашваше, че ще слезе:

— Ще слезеш ти, ама ще можеш ли после да се качиш обратно или отсега да ти викам „бърза помощ“, а?

— Слизам веднага — заяви първият.

А съпругата му, облакътена на перваза до него:

— Косьо, недей. Те са пияни. Сигурно имат ножове. Косьо, в никакъв случай!

— Да ги полеем с вода — предложиха от четвъртия етаж.

Трабантаджията едва не се разплака:

— Не ни поливайте. На мене наистина ми откраднаха аутонобила.

— Голяма работа. Заради едно трабантче сега няма да спим цяла ноц — изхили се някой.

— Като са ви откраднали аутонобила — сериозно и басово каза споменатият вече Косьо, — има си начини той да се намери.

— Какви са тия начини? — попита отчаяният собственик.

— Ами, като се позвъни на съответната инстанция.

— Косьо, не се разправяй с пияни. Върви си легни. Утре имаш съвещание — каза съпругата на Косьо.

А трабантаджията:

— Ние не сме пияни.

— Аха, не сте — рече четвъртия етаж и викна навътре в апартамента си: — Марче, дай кофа вода.

Тогава долу на паркинга се появи другарят Спиро Спиридонов и попита:

— Какво става тук?

Другарят Спиро Спиридонов не беше никакъв. Нито председател на комисия, нито отговорник за нещо си, нито директор, нито учител,

абсолютно никакъв. Въртеше се често пред входовете и ако имаше кой да го слуша, разказваше какво е прочел днеска във вестника. Винаги един сериозен такъв, макар и дребничък, с очилца, все се правеше на важен и го наричаха по-често На всяко гърне мерудия, отколкото с истинското му име. Той и сега с нищо не би могъл да помогне, но се появи специално, за да попита:

— Какво става тук?

— Откраднаха ми колата — за кой ли път рече трабантаджията, но го рече без всякаква надежда. Не, дори този напълно нещастен човек не се зарадва на идването на Спирос Спиридонов, от когото по принцип никога и никъде не бе имало полза.

— Не е редно в наши дни да стават такива работи — каза Спиридонов.

А пияният се обади:

— Ай-дееее, на всяко гърне мерудия.

На всяко гърне мерудия се изправи на пръстите на краката си, за да се издигне до глава и половина по-ниско от бащата на Маркуча.

— Вие май не сте слушали моята лекция преди седмица в клуба? За вредата от алкохола.

— Бях зает — отвърна учтиво бащата на Маркуча. — Но ми я разказа едно приятелче със свои думи. Била голямо шоу.

— Шоу? — удиви се На всяко гърне мерудия. — Какво значи това „шоу“?

— Е па... — огледа се нагоре по любопитните прозорци бащата на Маркуча, — питай ей там оня, малкия. Подрастващите сега всичко знаят.

Беше забелязал Румен и го посочи с безкрайно дългата си ръка.

Майката и бащата на Румен също бяха се появили на своя прозорец. Валентина каза:

— Оставете детето на мира! — И към Румен: — Прибирай се веднага. Не стой бос на цимента.

Румен-Румениге може би наистина щеше да се прибере, ако собственикът на трабанта не бе се изстъпил напред, адски смешен в раираната си пижама. И хем тая пижама му бе възкъса — ръкавите стигаха едва до под лактите, а крачолите — педя над глезена.

— Той е направил нещо — викна трабантаджията. — Тъкмо той. Да си отмъсти, щото му взех топката.

— Детето жа нищо не ви е виновно. Жашпрамете ше — най-неочаквано се намеси бабичката от третия етаж. — И ако ишкате да жнаете, по мое време нито един гошподин не би ше покажал ижвѣн кѣщи ши в такова неприлично облекло.

— А бе, Марче, какво стана с кофата? — весело попитаха от етажа по-горе.

— Румене, влизай си вътре! — гневно викна Пухчо и още малко щеше да дойде и лично да прибере своя син от балкона.

— Но, мамичко — глезено рече той, — аз наистина най-добре знам как стана всичко.

Възрастните се умълчаха. Само някъде по-отдалече се чу:

— Давай, Румба!

Бе се обадил някой от приятелчетата, дали Любчо, дали Кирчо, дали един от двамата Венци?

В подобни случаи Румбата умираше да се прави на по-малък, на кротък и послушен, на истинско мамино детенце. „Мамичко“, бе казал, вместо „Пухчо“ примерно...

— Щом знае — да обясни — решително и властно нареди глупавият Спиридонов. Той обичаше да командва.

— Косьо — каза съпругата на Косьо, — детето не може да е откраднало колата. То има пълно алиби, нали, Косьо?

— Има ши, гошпожа Кошева, то е мънишко, от една штрана, и от друга, е шин на възпитани наши шъшеди. То винаги пождравява. Като шрещне възраштен, вше пождравява.

Спиридонов възрази на бабичката:

— Във вестника писаха за цяла такава банда възпитани, дето...

Не го оставиха да продължи. Разбунтуваха се. Казаха, че Спиридонов бил тъпанар, заядоха се с човека от четвъртия етаж — смята ли сериозно да залее онези долу с вода и ако да, кога ще го направи в края на краищата. Някой попита няма ли да спят. А другарят Косьо Косев надделя с мощния бас:

— Нека момчето обясни.

— Какво ще обяснява? То няма нищо общо. Взели му топката, чудо голямо!

— Нека, все пак, мамо...

И отново се умълчаха наоколо, зачакаха.

Румбата реши да им поопъне нервите, също се умълча. Уж да си припомни по-точно.

— Беше много странно — каза накрая. — Никога не съм виждал подобно нещо. Чичкото излезе с изпънати напред ръце...

— Кой? Кой излезе? — запита На всяко гърне мерудия.

— Той. — Румен посочи трабантаджията. — Аз самият стоях на балкона и се разхлаждах. Тъкмо вече мислех да ида да спя, когато чичкото тръгна към трабанта... — Момчето посочи очертаното пространство. — Ръцете си държеше ей така напред. — Румен веднага показа. Беше гледал преди филми за лунатици.

— О-о-о-о! — възкликна женски глас, доста потресен. — Значи и такива ги имаме в махалата. Да те е страх да се прибираш вечер.

— Ами! — възрази веселият глас от четвъртия етаж, дето кандърдисваше Марчето да донесе кофата. — Като го натупаме хубавичко и ще се откаже от разходките по пижама. Ще плаши той жените, маскаратата му с маскара.

— Шъштински вампир.

— После чичкото се качи в колата — продължи Румбата. — Прекара я до другия край на паркинга. Слезе оттам, опъна си пак ръцете напред и се прибра. Помислих, че прави някакви физически упражнения. Хата йога примерно...

Повече не го слушаха, разприказваха се всички едновременно. Нощта се изпълни с възклицания, подвиквания и смехове.

— Не сте прави, другари — надделя отново Косьо Косев. — Сомнамбулизмът не е в днешно време явление за осъждане.

— А като не е, защо ще ни буди нощем? — заяде се четвъртият етаж.

— Жаштото ще прештрува, жатова. Ишка да прикрие някаква шашма. Преж двайшет и шешта година гошподин Коншолов ши жапали дюкяна и пошле го тикнаха в жатвора...

Отново всички гласове се сляха, смесиха се и до Румен не стигаха смислени изречения, а само отделни думи. Но сред тях много отчетливия, съвършено ясен шепот, през смях, на Иван:

— Прибирай се, калпазанино.

Румен естествено не се прибра. Когато някой уж ти се кара, пък не се сдържа и се хили едновременно, няма защо чак толкова да бързаш с подчинението, нали?

Човекът с пижамата долу бавно тръгна към далечния край на паркинга — на него май хем му се щеше да намери там колата, хем се боеше, че ако наистина я намери, ще стане съвсем за подигравка. Стъпваше като камилска птица и се препъваше в чехлите си. Ту пред него, ту край него ситнеше Спиридонов и не спираше нещо да приказва, размахваше пред лицето на трабантаджията своите малки юмручета. Само бащата на Маркуча остана на досегашното си място.

— Е, що им дават книжки на тия пияници? — попита той. — Накърка се такъв един и си загуби таратайката...

Тогава към него се приближи Маркуча, гол до кръста и бос, само по джинси. Не погледна нагоре, към балкона на Румениге, а каза на баща си:

— Аре си легаме.

— Що? — дръпна се пияният. — Що?

— Мама каза 'а не праиш циркове... — И като го стисна с твърдите си кокалести пръсти за лакътя, повлече го към тъмния вход.

После се зададе трабантът. Не бумтеше, не пърполеше, не виеше пушилка подире си. Колата пристигна и зае своето място, тикана от Спиро Спиридонов.

— Веднъж и от Спиро да има полза — рече четвъртият етаж.

Пижаместият слезе и се обърна към балконите и прозорците:

— Намерих я отключена. Което доказва обратното...

— Няма шмишъл да ни баламосваш.

— Вярно, че беше отключена — потвърди Спиро Спиридонов.

— Този факт не отрича казаното от младежа — възрази Косев.

Собственикът пипаше колата, като че искаше да се увери, че тя е нещо истинско, от истинска пластмаса, а не плод на неговото изтормозено вече от враждебността и присмеха на околните въображение.

— Чудна работа! Ама че чудна работа — повтаряше и потретваше. — Чудна работа, хей!...

Хората взеха да се дръпват навътре в апартаментите си. Светлините гаснеха една след друга. Само трабантаджията обясняваше на Спиридонов, че редовно заключвал колата, че вечер слизал да провери добре ли са затворени двете й врати, че я наглеждал нощем, като отивал по малка нужда. И най-важното, още като я купил, заменил ключалките със специални, дето току-тъй не се отваряли.

— Ами тогава — рече Спирос Спиридонов, — ти наистина не си добре и трябва да се лекуваш. Четох във вестника, че баните в Наречен имат свободен капацитет.

— Не съм луд — опря се онзи.

— Бе само ти викаш, че не си. А постъпките ти показват тъкмо обратното. Тези заболявания са много коварни.

— Я по-тихо долу! — крясна четвъртият етаж. — Ама наистина ще взема да ви залея. Марче, колко пъти да те моля за кофа вода?

Това Марче или не съществуваше, или бе дълбоко заспало, защото кофата с вода не се появи по времето на цялото произшествие.

Румен се беше вече отдавна прибрал, беше се пъхнал под одеялото и му се искаше мигновено да заспи. Той предчувстваше как ще дойде Иван и как разговорът с него може да не е от най-приятните.

Да заспиш? В такава нощ обаче? Мигар е толкова лесно и кой би заспал на мястото на Румбата?

А тоя Палавей? А? Адски специалист по специалните операции срещу специалните ключалки. Ако специалните ключалки са наистина чак толкова специални. Щото има специалисти, дето ти разправят специални неща за специалните приспособления, специализирани по специален случай за специални хора. Както и да е...

Иван наистина влезе в хола, не запали лампата, доближи се и се наведе над своя син.

— Спиш ли, твойта кожа? — прошепна.

Румбата се опита да премълчи, но клепачите му толкова пъргаво трепкаха, че сам се усети колко преструвката му не струва нищо и се разсмя.

— Не. Още не спя.

Иван приличаше на бог, на статуя, на културист, на спасител от плажа и просто да се зачудиш от къде на къде е тука и какво прави в един толкова обикновен панелен апартамент. И ако е взет за украса, защо тогава говори, защо се кара с Пухчо и понякога със сина си?... Иван имаше адски мускули и по случай горещото време бе гол, само по някакви вносни гащета. Отвънка идеше синкава светлина и ръцете, раменете, гърдите, коремът и краката на Руменовия баща приличаха на сечени от някакъв твърд и хладен камък.

Той седна по турски на килима и приближи лицето си до лицето на Румен.

— Казвай сега какво общо имаш ти с тая история, мойто момче?

— Нали видя, че през цялото време си стоях тука? На балкона. И въобще.

— Да де, да де...

— Какво тогава?

— Значи няма да ми кажеш?

— Значи нямам нищо за казване.

— На твоята възраст и аз си пазех разни тайни от баща си. Вече не мога да си спомня какви точно.

— Аз, татенце, не крия нищо нито от тебе, нито от мама.

Иван веднага усети колко фалшив и лъжлив е синът му, но с последните свои думи Румбата съвсем не се опитваше да затаи фалша и лъжата.

— Който отваря чужди коли, накрая отива в затвора.

— Аз си бях вкъщи — упорито отвърна Румен. Да, той наистина си е бил вкъщи. Из трабантчето не биха намерили отпечатъци от пръстите му.

Но следваше да бъде предупреден Палавей — да прекрати операцията, понеже тя ставаше особено опасна и съществуваше човек, който отгатваше, макар и в най-приблизителна степен някои ходове.

На оня там, в смешната пижама, май му стигаше. Нека посмее сега да задигне и следващата топка. Румен си помисли още, че сбърка днес, дето взе със себе си Павката, когато ходиха да се уговарят с Палавей. И хем се сети за тази своя грешка, хем моментално направи още една.

— Иване, а кои са Макс и Мориц? — запита. И му се прищя да се плесне през устата. Глупаво, детско любопитство! „От утре сутрин ще бъда вече мълчалив. Мълчаливите винаги печелят. Те по-малко бъркат. Те винаги изглеждат по-умни, отколкото са в действителност. Да, от утре ставам мълчалив и много сериозен.“ — тъй си каза бързо-бързичко, преди още Иван да успее да отговори.

— Много футбол играеш, а недостатъчно четеш — отвърна Иван.

Е, нямаше страшно де, откъде пък ще знае той за Палавей? Че съществува. И как му викат. И как му е второто име, това загадъчно Макс и Мориц?

— Макс и Мориц са героите на една стара книга. Две ужасни момчета, които вършат безобразие подир безобразие. И накрая си изпащат доста, не знам дали ме разбираш.

Значи съвсем справедливо Палавей носеше своето допълнително и гордо име. Ако бихме направили класиране на пакостите, извършени в махалата през последните няколко години, той заемаше с абсолютна преднина първото и второто място. Най-напред като Макс, а после и като Мориц. Напоследък и Румен имаше известни шансове в състезанието, но без специално да се натяга, не би достигнал повече от бронзов медал.

— Ти нямаш ли я случайно тая книга?

— Достатъчно ми ровиш из нещата, за да знаеш, че я нямам.

Вярно, Румен бъркаше в библиотеката понякога и измъкваше оттам разни неща, за които баба му все викаше, че не били за неговата възраст. „Ами хубаво — отвръщаше й Румениге, — нека остареем и тогава, значи, ще четем...“

„А ти вземи друго, я виж... — Баба му се качваше на столче и смъкваше някаква примерно книжица с изрисувано на корицата момиченце. — Майка ти като малка много харесваше ей таз.“

„Мерси, бабо — учтиво отказваше той, — аз сега ще сляза да поритам, пък някой друг път...“

Иван се изправи. Разкърши се, изви тяло, за да си отиде оттатък, и заприлича на дискохвъргач, както ги слагат, гипсови, пред стадионите и по градинките. Заприлича на дискохвъргач, защото завъртя глава и запита през рамо:

— Все пак, няма ли да ми кажеш?

— Какво да ти кажа, татко?

— Мислех, че си говорим като мъже.

— Тъкмо като мъже си говорим, татко. Щом чичкото се развика, аз се събудих и излязох на балкона.

— А останалото го измисли за майтап? Дето бил ходел оня с опънати напред ръце?

— Да. За майтап.

Иван направи крачка-две към вратата.

— Наказвам те — рече хладно и сухо — да не излизаш една седмица от къщи.

Сега Румен трябваше да се търкулне от смях под канапето. За да не се случи това, се зави презглава, спря си дишането и ухапа долна устна. С всичка сила и до кръв. Само преди няколко часа Иван вече му бе наложил тъкмо това наказание. Все едно в един мач да получиш от разсеяния рефер два жълти картона. Ха-ха! Момчето се задави от собствената си слюнка, която хлътна в кривото му гърло. Закашля се, сгърчи се, насмалко да пукне. Изрита одеялото, скочи и добре че Иван беше вече излязъл, защото Румбата хем се давеше и бухаше, хем се смееше. После изтича до банята. Пи вода и прешляпа бос обратно в хола. Заспа веднага. И както спеше кротко и дълбоко, той чуваше да бръмчат покрай ушите му множество бременни комарици. Беше чел в „Паралели“ или другаде, че хапят тъкмо бременните, останалите са кротки вегетарианци.

„Само да не се чеша — рече си насън. — Да не се чеша и тогава няма толкова много да ме сърби. Удържа ли в началото, тъй ще бъде докрай. Щото аз имам воля.“

Стисна своите яки зъби. Имаше воля. И като разбра тази хубава истина, и като не се почеса нито веднъж, колкото и да му се искаше, той се видя да язди кон в безкрайна прерия, видя се да стреля с два пистолета срещу комарите, без да ги подбира кои са вегетарианци и кои не.

„Само това заслужават мръсниците. Защо не идат да гризкат Пухчо в другата стая, дето е толкова по-пълничък, по-беличък и по-сладък? А само мене и мене... На̀ ви тогава! Прас-прас.“

И цяла нощ така. Голяма война беше.

[1] Казвам се Румен. Това е моето колело. ↑

8.

Отиваха към училището, облечени всички в разни най-нови дрехи. А Румениге с бял панталон.

— Не искам това — крещеше само преди малко той и хвърляше същия бял панталон от единия ъгъл на хола към другия.

— Като те плесна, ще го проискаш — отговаряше му Пухчо и си поглеждаше часовника.

— По мое време... — опита се да се намеси бабата.

— Мамо, остави какво е било в средните векове. След двацет минути имам катедрен съвет.

— Че нали ще вървиш с колата?

— Тъкмо затова. Докато намеря къде да паркирам...

— По мое време...

— Казах ти вече, мамо!...

— По мое време — повиши глас бабата — само доктор Чилов отиваше с кола, пък асистентите вече там го чакаха. Твоят баща като беше асистент...

— Знам, нямал втори костюм, да не говорим за кола.

— Точно така.

— Обаче аз бързам и не мога да те слушам сега. А ти... — това беше към Румбата, — ама ти какво правиш?

Той бе измъкнал отърканите си джинси с двете кожени кръпки на задника и подскачайки на един крак, се мъчеше да ги обуе.

Румен захвърли джинсите, вмъкна се в своите бели панталони.

— Сега доволна ли си? — попита.

— Да, сега съм доволна. — Пухчо излетя навън като фурия. Сигурно щяха да я глобят най-много подир пет минути — я за неспазване на предимство, я за минаване на червена светлина. Пухчовите глоби, както твърдеше Иван, излизали колкото ако се вози на такси, и то непрекъснато.

А Румен си науми да превърне тия дни омразните бели панталони в нещо такова, че да бъде невъзможно за обличане. Нямаше

да му е трудно...

— Я го, я го Румениге — извикаха момчетата по навик и замлъкнаха, вгледани в белите панталони.

Румениге ги обуваше съвсем от дъжд на вятър, ако се случеше да прескочи в събота-неделя с Пухчо и с Иван до някоя засукана сладкарница на мелба и кока-кола. Значи бе ги слагал около един път де.

— К'во се е докаросал — рече Маркуча. — Мяза ми на бръснарин.

— Или на зъботехник — прибави Павката. Мутрата му беше все още поотекла, макар и не както вчера.

— От зъботехник ще имаш нужда ти, и то веднага — отговори бързо Румбата. Нервиран от Пухчо, пристъпи напред с присвит юмрук. Ама немного сериозно. Самият той се стесняваше от облеклото си. И както бе решил да ликвидира белите панталони, тъй се и пазеше, кой знае защо, кой знае как, по някакъв рефлекс сигурно, да не ги изцапа.

Павката побягна, а Румен изглежда лошо Маркуча.

„А кого нощес го беше срам да ме погледне? Хем като знаеше, че съм на балкона? Когато мъкнеше към входа къркания си баща?“

Не каза нищо. Маркуча бе истински приятел, въпреки заядливия си характер. Бе жилив и як. Макар и по-малко як от Румбата. И нямаше никаква вина, че баща му си пийва.

— Искаш ли ги? — само го попита Румен-Румениге и хвана с два пръста крачола си.

Маркуча се смути.

— Нне. Кк'во? Штто? — изръмжа и тръгна напред.

А след него — цялата команда, която никаква команда всъщност не беше, а само тайфа или нещо още по`никакво. Или поне така определи групата, тръгнала пред него, Румен, който днеска по няколко причини нямаше изобщо настроение.

Покрай тях вървяха момиченца все с панделки — бели, розови и сини. Момиченцата носеха букети. И Миро Коневръза носеше букет от седем карамфила, но като видя ухилената тайфа, захвърли цветята в една кофа за боклук.

Пред самото даскало на Румен му се мярна Палавей с обинтованата глава. Палавей се направи, че не го познава.

— Виж ти — прошепна Маркуча, — пък говореха, че Палавей го били изключили.

— Не могат. Образованието е задължително. Ако го изключат оттука, другаде ще трябва да го приемат. А то е все едно.

— Който няма родители — каза Любчо, — го държат до последно. Забранено било да се изключват деца на разведени родители, а камо ли пък по такива.

— По какви?

— Дето ги гледат бабите им.

Румен насмалко щеше да каже, че и него всъщност го гледа баба му, а Пухчо и Иван се въртят наоколо като бременни женски комари, комарици...

Засмя се:

— Моите от снощи съм ги пуснал да спят сами. Аз се преместих в хола...

— Правилно — каза разсъдливият Кирчо. — Млади са още и могат да имат повече деца.

Маркуча попита:

— Ти какво искаш, братче или сестриче?

— Гледай си работата. Все ми е едно. Ако изобщо за това става въпрос. Щото според мене те спят отделно, за да се карат по-добре.

А после?

После всичко мина, както се очакваше.

Раздадоха бележниците и кой каквото имаше да получава, си го получи.

Момиченцата с белите, с розовите и със сините панделки поднесоха на класната и на другите учители своите цветя.

Класната каза:

— Очаквам от тебе, Румене, да бъдеш догодина по-старателен. И по-редовен в училище. Без... е-е-е... всички тези... ъ-ъ-ъ-ъ... ти сам разбираш... — В същото време гледаше някъде встрани от него. И

наистина за какво да го гледа в очите, за какво да му се радва, както се радваше на Миро Коневръза примерно? На Румен и поведението му намалено, и бележките горе-долу... Жалко, много жалко!

Когато всичко свърши, Маркуча викна:

— Аре да ритаме.

Радваше се човекът, минал бе в по-горен клас, което до вчера почти не се очакваше. Но математичката излезе добра жена, учителката по български също, биоложката замижа, колкото да му пише тройка, а географката надигна на всички по едно отгоре. Тъкмо тя им беше класна.

Маркуча направо цъфтеше и както, висок и тънък, приличаше на дърво, оставаше вече само да се разлисти.

— Бе какво, че Мъри успял? — обади се единият Венци. „Мъри“ беше галено от „Маркуч“. — Казват ония от „ве“ клас, че самият Палавей преминал!

— Аре да ритаме — настоя нетърпеливият Маркуч. — Аре, Румба.

— Тц — неочаквано се отказа Румен. — Имам друга работа аз.

Не взе да им обяснява, че са го наказали. Спомни си също за снощното свое решение — да стане мълчалив. Моментът бе сега подходящ и Румен почна да става мълчалив. На въпросите на момчетата — какво? защо? — не отговори изобщо. Дори не им каза: „Вървете, вървете“, като ги гледаше да се помайват около него. Само ги напъди с движение на ръката.

Те се повъртяха още. Не им се вярваше, че днеска за първи път от незапомнени времена ще ритат без своя тартор. Накрая тръгнаха и както си отиваха надолу по улицата бе ясно, че Павката нещо мърмори по Руменов адрес. Накрая Маркуча го плесна по тила. Павката, изглежда, според навика си, се озъби, защото Маркуча го плесна втори път.

Румен доста дълго стоя на ъгъла до училището, където търпеливо изчака Палавей. Любимото дете на падишаха здравата бе омърсило чалмата си. Любимото дете всъщност никога не бе изглеждало особено чисто, но тая работа съвсем не му пречеше да се движи гордо и да наблюдава с надменно присвити очи народа покрай себе си. То даже понечи да отмине, хем без да поздрави. Спря се в последния момент.

— Какво има? — попита хладно.

„Пуяк — рече си Румбата. — Ама че пуяк!“ Не смееше да признае дори в себе си, но за някои неща завиждаше на Палавей. В този миг му завиждаше примерно, че не се е намерил някой да обуе „специалиста по особените операции“ в бял панталон. И че специалистът като че не се радваше, дето е преминал в по-горния клас; на него, изглежда, съвсем не му пукаше какво ще се случи в даскалото...

— Какво има ли? — Румен се поколеба малко.

— Е?

— Слушай. Баща ми каза, че който отваря чужди коли, може да попадне в пандиза.

— Не бой се. Няма да те издам — усмихна се Палавей.

— Мене?

— Няма да те издам, че отваряш чужди коли... — Зъбите му бяха жълти, големи, изобщо конски и като че ли повече, отколкото се полагат за нормалния човек. И за нормалния кон.

— Не ми харесва, дето ми се подиграваш. И ако не ти беше превързана главата, сигурно щях да направя тъй, че да ти я превържат.

Палавей се замисли. Не че се уплаши чак, но не му се много разправяше сега с Румбата. След като Румбата беше опердашил доста набързо Стригания, който пък така ловко опердаши самия него, Палавей. Подсмръкна, плювна, разтри плюнката с крак и каза:

— Ти ми свърши услуга. Аз ти свърших услуга. Свърших ли я както трябва, или още нещо е нужно?

— Не. Повече нищо.

— Аре чао тогава. Мислех, че ще ти хареса.

— Да. Хареса ми — без да иска си призна Румен. Не му харесваше само, че някой, пък бил той Макс и Мориц, може заради такива глупости да иде в затвора.

Палавей вече си отиваше. За малко се поспря, на десет крачки по-далеч, и рече през рамо:

— Ти не вярвай чак толкова на разни старци.

— Я по-леко! — Румен неохотно пристъпи. Нямахше да посегне, но все пак пристъпи.

— Мир и дружба — кротко отговори Палавей. — Носи много здраве на баща си. Нали той ми оправи тиквата, ако не съм ти казвал...

Макс и Мориц изчезна зад ъгъла. А Румен измисли набързо план — ако Иван разкрие нещо, Румен ще заяви: „Той, Палавей, не е добре с главата. Ти самият си го лекувал, ама не си го излекувал съвсем. Значи си виновен. И така нататък. Затова — трай, щото не се знае кой заслужава пандиза заради тая история...“.

Мина през паркинга. Там ония леваци вече ритаха. Щом го видя, Миро Коневръза викна:

— Мъртва!

Спряха да играят, а Миро попита:

— Бе ти наистина ли няма да дойдеш?

— Тц.

— Аре, остаи го — обади се запъхтиянт Маркуч. — Подай тука...

Радваше се законно човекът — най-после можеше да се смята за първа сила. Да бъде и център-нападател, и капитан, и какъвто си иска. Можеше и Румениге да се нарече, ако му хрумне. Или Мишел Платини, за да не се повтаря.

Румен поразмисли мъничко дали да не се втурне сред тях, както си е с белите панталони, и да покаже пак какво как се прави. Само въздъхна, поклати глава и се вмъкна в своя вход. Сам на себе си заприлича на беглец, на играч, който се преструва на контузен, на... дявол знае на какво. Той не се плашеше чак толкова от Иван и спокойно би нарушил забраната, колкото да омърля тия бели панталони. Но имаше други свои, по-важни планове. На тези планове дребната игричка на гадния паркинг щеше несъмнено да попречи.

— Главното! Ти гледай винаги главното — съветваше понякога сина си Иван.

— Да — отговаряше синът, напълно и искрено съгласен.

Кое е главното за един шампион? Да бъде забелязан от селекционерите. И да намери селекционерите. Да облече фланелката с номер единайсет на гърба. Или с номер девет. Или която и да е друга. Да вкарва голове. И да пречи на противника да вкарва голове.

Вместо това — насреща баба му.

— Дадоха ли ви свидетелствата? — попита тя. — Защо толкова бързо?

— Кое? А-а... Бележниците ли? Ами да. Раздадоха ги. И какво да се бавят. На на мене, на на тебе, на на него и хайде всичко хубаво за

през ваканцията.

— Едно време това се наричаше годишен акт. — Баба му се разчувства. Заусмихва се на спомените, докато ловко разбъркваше майонеза в големия кастрон. — Правехме тържество. У-у-у, че беше хубаво!

— А бе! И ние щяхме да избамкаме в даскалото един терен, ама ни чупиха веднага. Щели да чистят байчовците и да си ходят. Щото и те били хора. Та ти викам, бабо, мани ги средните векове, вие тогава чудничко сте си живели...

Тя се нацупи. Ударите със спиралата в кастрона станаха по-ожесточени. „Средните векове“ — май днеска за втори път се отваряше дума за отдалечената историческа епоха.

— Не се сърди, хайде. — Румен леко потупа баба си по гърба, като че тя бе неговата по-малко сестричка. Бръкна в жълтъците, облиза пръст и каза: — Вкусно! Бабата на Венци, на единия Венци, ги разбива с миксер. А бабата на другия Венци направо купува готова майонеза. То не е чак толкова добре.

— Я си дай бележника.

Той привидно се учуди:

— Че защо ти е?

— Да го видя.

Румен въздъхна.

— Там няма нищо интересно.

— Предполагам. Но ти все пак го дай.

— Къде ли го оставих?...

— Докато поляя рибата с тая проклета майонеза, да си го намерил. Марш!

Той въздъхна втори път. По-силно отпреди. И отиде да го търси. Там, където много добре знаеше, че го е захвърлил. На полицата на закачалката в антрето, при чадърите. Под смешното старо таке на Иван. Ако можеше и там да си остане завинаги? Или друго — пипаш под такето, а бележникът го няма. Изчезнал е преди миг. На борда на безшумна летяща чиния. Отишъл е за изследване в лабораториите на далечна извънземна цивилизация. Или пък ония, извънземните пилоти, като са го взели, оставили са на мястото му бележника на някое Анче, на някоя Мариела или Вероника, блестяща гордост и първи зубър примерно от планетата Вега.

Да се полее бялата риба с готовата вече майонеза, да се наръси полученото със ситно нарязан копър, да се нахвърлят отгоре три-четири резенчета лимон, за цялата тази операция май отиваше по-малко време, отколкото бе нужно на Румениге да се пресегне и да си вземе бележника изпод старото таке.

— Какво правиш още там?

— Ида де, ида...

Пилотите от планетата Вега не свариха да подменят бележника. Или си бяха избрали друг обект, а не апартамент номер 116 във вход „Д“ на двацет и пети блок, комплекс „Сердика“.

Сега на бележника можеше още и да поникнат крила. Просто страниците да се превърнат в крила. Така, с прощален вик: „Сбогом, скъпи ми собственико, ти не ме заслужаваш!“ да излети през прозореца.

Когато Румен влезе обратно в кухнята, баба му седеше край масата и бе си сложила очилата. Той, разбира се, не знаеше какво тя мисли в момента: че внукът ѝ е особено красив в тия ми ти бели панталони и с русия перчем досущ мяза на дядо си. Просто — умалено копие на дядото от един ден, когато онзи чудесен мъж се бе върнал за кратка ваканция от далечния френски град Монпелие. Там той следваше медицина и се издържаше с игра на футбол, или следваше медицина, за да може да играе футбол, тя никога докрай не разбра каква е истината.

Протегна ръка, взе бележника и се зачете в него като в някаква индианска книга. Сякаш щеше да го учи наизуст. И хем четеше там, хем забеляза опита на Румен да се изниже от кухнята.

— Не бягай — каза, без да вдигне глава. И добави веднага: — Румене, ти си умно момче, уж! И твоята майка навремето носеше свидетелства, пълни от горе до долу с шестици. Затова просто се чудя. На, наистина, чудя се и не мога да се начудя.

Румениге не виждаше нищо чак толкова за чудене, но си мълчеше, както си мълчеше например Иван, когато тъща му нещо говореше. Вкъщи се приемаше по принцип, че тя обикновено има последна дума по всички въпроси, макар на тази последна дума да не се обръщаше особено внимание.

— По математика петица. Ето виждаш ли, цяла петица, и то по най-трудното!

— Писаха ми я по милост.

— Как така по милост. В нашия род се гордеем, че никой от никого нищо не е получавал по милост никога.

— Мене тая математичка ме обича. Като случайно зная...

— Как така случайно? — възвиси глас баба му.

— Като зная, ми пише пет и шест, като не зная, не пише нищо, а само се заканва. Щото мога да умножавам на ум двузначните от единайсет до деветнайсет. Затова ме обича. Тя самата не беше чувала за тоя начин и аз я научих още в началото на годината. И тебе ще те науча. Гледай сега, вземаме две числа. Кои? Е... дванайсет и седемнайсет...

Баба му си сложи очилата и пак се вторачи в бележника.

— Не искам.

Румен-Румениге се мъчеше да я откъсне от заниманието ѝ, макар да бе сигурен, че не ще успее.

— Към дванайсет прибавям седем, става деветнайсет. По десет, прави сто и деветдесет. А две по седем е четиринайсет, нали? Плюс сто и деветдесет, ето ти го двеста и четири. Хайде сега ти го сметни с молива да видиш. Адска система.

Бабата се вторачи в своя внук. През дебелиите стъкла на очилата очите ѝ нарастваха неимоверно.

— Значи все пак — не по милост, а по способности!

— Е, може и тъй да се рече — скромно отвърна Румениге. Но за истински способности нека дойде тя да го види на игрището. Щото, какво сумти сега там над тройката по български, над четворката по география... Нито ще става писател, нито Христофор Колумб.

— Я, я! Ами туй пък какво е?

Без да гледа, той вече знаеше на кое точно място по страницата е забучен нокътят на баба му. Там долу, преди подписите и печатите, тъкмо върху намаленото поведение.

— Чудя се и аз — отговори ѝ кротко и лаконично. — Направо не мога да повярвам.

Че бяга от училище, бяха казали на Иван, пък Иван от своя страна явно не бе сметнал за необходимо да тревожи излишно тъща си.

— А-ха.

Руменигевата баба викаше „а-ха“ в няколко случая. Първо, когато всичко ѝ е ясно, второ, когато нищо не ѝ е ясно, и трето, когато съвсем

не се разбираше защо.

— Един ден трибуните ще се изправят и всички ще викнат моето име! Самата ти, като се разревеш пред гадния телевизор. Или даже на стадиона... Тогава това — той с жест на върховно отвращение посочи бележника си — няма да има ни-как-во значение.

— Да. Но сега има. Щом се върне баща ти и види...

— Ха-ха-ха! — смехът му прозвуча доста пресилено. Не беше смях изобщо, а три еднакви и еднакво и накъсо произнесени срички, както ги употребяват злодеите в някои филми: — Ха — пауза — пак ха — пак пауза — и още едно ха. — На тебе май не ти е известно, обаче татко също е бил с намалено поведение. За пушене. Пък аз въобще не пуша. Схващаш ли разликата?

Не стана ясно схваща ли баба му разликата, може би дори не се стремеше да я схване. Тя само се взираше в своя внук с неизвестно защо тържествуващ поглед.

— Ами да! Предполагах. Крушката не пада по-далеч от корена — тъй каза, тихо, почти опрощаващо.

Румен разбра, че бурята го отминава.

— Е, няма всички да заприличаме на твоя Пухчо, я! На Валентина искам да кажа.

— И какво ще бъде лошото при такава прилика?

— Нищо лошо няма. Обаче аз искам да приличам на Иван. Така се полага, нали, за момче? Е, ама не заради това ми смъкнаха поведението де. Кое то, ако погледнеш от друга страна, не е чак толкова смъкнато. Вместо „примерно“ — „добро“. Значи аз съм с добро поведение, нали разбираш? Даже не е „горе-долу“, а нещо повече.

— А бе разбирам, обаче...

— Обаче! — Той вдигна пръст нагоре. — Може да не съм момче за пример, но все още съм добро момче. Никак не е малко, бабо. Особено, както не познаваш, да речем, Палавей. Или Маркуча. Или близнаците.

Той смъкна рязко пръста си и пръстът попадна направо върху майонезата, сръчно се завъртя в нея, насука колкото може и откара гребнатото в устата.

— Марш навън! — викна бабата. Тя от всичко най не понасяше да развалят по подобен начин красиво приготвеното ядене.

Румен отскочи към вратата.

— Значи ме гониш?

— Да. Гоня те. Няма да се мяркаш тук до обяд.

— Значи да ида навън?

— Иди където щеш. — Още беше ядосана. И то много. Поправяше покритието върху рибите с някаква си лопатчица.

— Не забравяй — аз съм искал да остана тук, а ти си ми казала в никакъв случай да не оставам.

— Марш! — Тя даже тропна с крак.

От коридорчето пред откренатата врата, където бе пъхнал русата си, че и от слънцето избеляла глава, Румен-Румениге прошепна:

— Понеже няма свидетели, разчитам единствено на твоята честност. Да си признаеш после, че...

— Още ли си тука?

— Вече не съм.

И наистина го нямаше, вратата хлопна.

В коридора висяха разни шлифери. В тая къща нямаше май кой да ги прибере. А може би се бояха от дъждове, от бури, ветрища и градушки. Колко хубаво, колко прекрасно — в джобовете на шлиферите се търкаляха стотинки, жълти и бели, търкаляха се билети, ако хартията изобщо се търкаля в такива тесни пространства. Румен обра всичко, каквото намери там, и изхвъркна на паркинга.

Левациите продължаваха да ритат.

— Ей го Румениге — викнаха няколко левака.

— Събуй си белите гащи и ела — заяви Маркуча. В отсъствието на Румбата неочаквано бе забелязал, че играта не върви особено. Че всички се мърдат по игрището без удоволствие и без желание, а само той тича, вкарва голове, сменя вратаря при дузпите, за да ги спаси. Че никой не се радва, когато печели, и никой не се ядосва, когато губи... — Аре!

— Тц! — хладно и ясно отвърна Румбата. Прекара потна длан по бедрото си, за да омърля поне малко новите панталони. Не му остана никакво време да ги смени.

— Аре бе, Румба — примолиха се останалите. И на тях им се щеше да стане мач като за пред хората.

Той само се усмихна.

— Надул се като плондер — обади се Павката.

Той пак се усмихна. Не беше ли му забранил да играе на паркинга? На тоя предател, на Павката?... Не се и опита да си припомни, тръгна към автобусната спирка. Не би станало нужда да се разправя с Павел сам. Би могъл да каже: „Ще ритам с вас, ако махнете оня...“ и да го посочи. И край. И ясно. И толкова. Ако някога отново излезе на паркинга, ако отново се включи в тая работа там, в мацлетата, тъкмо тъй и ще постъпи.

„Няма да съм добро момче. И прошка няма да има“ — тъй си мислеше, докато пътуваше с автобуса бавничко през центъра и забрави за тази си мисъл, щом слезе и се набути в парка.

„Тука стадионите са барем два и ако един ден станат мои...“

Ето това измести всичко в главата на Румен. И още:

„А после — «Маракана» и «Уембли»...“

В единия стадион не го пуснаха да влезе. Румбата пообиколи, пообиколи и както бе тъничък, промъкна се през някаква хлабава решетка.

Нямаше никого. Нямаше никого по трибуните и никъде наоколо. Само на пистата тичаше някакъв човек. С дълга крачка и без умора, по най-вътрешния коридор, тичаше и тичаше. Свистеше въздухът покрай него, това Румен чу от най-високите редове, където за малко бе приседнал.

Фланелката върху гърба на бегача бе тъмна, съвсем мокра.

Бегачът като че ли никога нямаше да спре своето безкрайно движение. Той приличаше на стрелка от часовник, една-единствена самичка стрелка, специална, за отмерване на рекорди.

На Румен-Румениге му се искаше сега бегачът да го забележи. И като го видеше, сто на сто щеше да бие своя рекорд, щеше да победи онова, срещу което се бе така засилил.

Румен плесна няколко пъти с длани и се учуди, че аплодисментът му не се чу. Пейките, въздухът наоколо глътнаха звука и бегачът с мократа фланелка не забеляза своя единствен зрител...

На другия стадион му казаха, че тука футбол изобщо не се играе, а само тенис. Румен се огледа и набързо схвана тайната и на тази работа. „Форхенд — викаха треньорите на разни деца, — форхенд, ето така...“ — и показваха. Ръката с ракетата се отваряше и рязко отлиташе напред, като че да смаρίζει онзи отсреща. Но онзи отсреща бе далече, от страшния удар го разделяше мрежата, той също

замахваше... Треньорът пък: „Бекхенд, сега бекхенд...“ — и неговата дясна длан все едно че бъркаше в левия джоб на белите гащета...

Напусна кортовете с чувство на зверски глад. Пред очите му танцуваха купища бели риби, полети с вкус на майонеза. Беше видял, нали, как баба му ги приготвя, и сега те, белите, тъжни, удавени в майонезата риби плуваха пред очите му.

„А нима — рече си, — Румениге за манджа мисли, когато вкарва победния гол?“

Тъй се запита, но някак си неубедително.

„Бе гладният човек за нищо не го бива. А пък, от друга страна...“

Да, от друга страна, прибереше ли се да обядва и край. Щеше да влезе в сила наказанието — да си седи поне седмица вкъщи; поне седмица, защото след получаването на бележника, наказанието можеше да се удължи кой знае докога. Нали Пухчо мечтаеше как нейният син ще бъде пръв отличник, само отличник и страхотна надежда на даскалото... Някои по-стари учителки не се изморяваха да повтарят:

— Ама, Румене! Как може тъй? Че ние помним майка ти, момче! Колко прилежна, колко старателна! Домашните й чистички, урокът винаги научен! Пък като вдигне ръка, пък като стане, пък като заговори такава едно смислено, будно! И хем не да речеш, зубреше, не, не! А с разбираше, веднага си личеше!

Това приказваха по-старите учителки и всяко тяхно изречение завършваше с удивителен знак, ако се изключи отправеното към самия Румен: „Как може тъй?“ И другото:

— А ти на кого си се метнал?

— Аз, другарко — отвръщаше, — имам и баща.

Учителките поклащаха глави като курдисани кукли — нагоре-надолу по много пъти. Знаеха, че Иван е хирург, хем известен, но като гледаха тука, пред себе си, неговия син, явно се колебаеха — да се оставят ли в ръцете на Иван, да легнат ли на масата му, ако неочаквано и не дай боже, стане нужда?

Всяка такава операция би предизвикала маса свободни часове по един или друг предмет, но силно изненадан, Румен бе забелязал, че по болест в тяхното даскало по-често отсъстват младите учителки. Маркуча му предложи собствено откритие:

— Щото младите по не са свикнали с такива като нас и се тровят. Само като ни видят, и им се гади...

Като не намери двамата треньори, Румениге се замисли силно — да иде ли на третия известен нему стадион, накрай София, който принадлежеше на едно омразно за него физкултурно дружество. Ако Пепо и Михо бяха там и го посрещнеха, както очакваше, с прегръдки и целувки, би ли могъл да навлече фланелката с противен цвят и да вкарва през седмица-две голове на онези момчета, от симпатичния отбор? А те що не тренират в момента? Цял стадион им построили, и то какъв, а оставили да тича там един-единствен бегач на дълги разстояния, дето хич и не забелязва даже къде точно тича.

Подир време Румен нямаше да може да си обясни защо тъкмо в тоя миг повдигна поглед от върховете на своите зацапани маратонки. Но той наистина повдигна поглед и видя на най-близката пейка в страничната алея баща си с една много хубава жена.

„Чш, аре бе! Това не мо'е 'а бъде — произнесе машинално в себе си в стил «Маркуча». И веднага прибави: — А го скива Пухчо, а го утрепа...“

Иван нещо говореше и говореше, без да спира. Същевременно дъвчеше кибритена клечка. Премяваше я според навика си от единия ъгъл на устата до другия. И непрекъснато докосваше ту лицето на хубавата жена, ту ръката ѝ, ту рамото.

Кой знае защо Румен се уплаши, че ще го забележат, и побягна.

„Чудна работа — викаше си, — от какво ме е страх па мене?“

Ами да — щеше ли Иван, ако го види, да попита: „Ей, пъпеш, защо не си вкъщи, след като съм те наказал, а?“ Не, едва ли.

На момчето съвсем му се отця да ходи до далечния стадион, при омразния отбор — е-е-е, все някога щеше да отиде, само не сега, днес само не.

И все тъй — бежешком — стигна до спирката на автобусите.

9.

— ... да се поправи положението. Защото... — каза баба му и млъкна, щом Румениге влезе в кухнята.

— Не зная. Самата аз не зная дали трябва — отговори Пухчо.

Бабата промърмори:

— Е, то е вече друг въпрос.

Румениге пък насмалко да изтърси:

— Брей! Че много сте тайнствени. Тайни-потайни и страхотно секретни. Вие двете. И Иван заедно с вас... О, а за себе си да не ви говоря!

Вместо това рече:

— Адски съм гладен. Искам да ям.

— А дали си заслужил? — попита баба му и взе да сипва. Явно си мислеше за нещо съвсем друго, а попита просто тъй, за авторитет.

Румен разглеждаше майка си. Ами да, разбира се, онази красива жена от пейката там, съвсем не беше чак толкова красива, колкото Пухчо. Би се хванал на бас с когото и да е и на каквото и да е. „Този Иван май хич не е тъй умен, както предполагах...“

— Ти къде скиташ? — неочаквано се обърна към него Пухчо. После, без да дочака позабавилия се отговор, додаде: — Яж там, какво си ме зяпнал?

И излезе от кухнята.

— Видя ли сега? Ядоса майка си.

Баба му това. Мъчи се да прехвърли топката далече от голлинията. Аха, как не!

— В тая игра, бабо, аз, разбираш ли, си оставам на трибуната... Знаеш ли, бабо, защо се забавих?

Не му отговори тя, мотаеше се около мивката.

— Седях на празната трибуна и гледах един бегач. На дълги разстояния... — И замълча. С вилицата човъркаше из майонезата. Всъщност гладът му бе преминал доста отдавна и ако каза като влезе в кухнята „Искам да ям“, то беше, щото все пак нещо трябваше да каже.

Баба му се извърна към него, насапунисаните ѝ ръце увиснаха неподвижно над умивалника.

— Ти какво си се умърлушил такъв? Заради бележника?...

— Заради бележника? Какъв... А, да. Да, разбира се. Заради всичко там... — Той стана и остави вилицата. — Ще ида да си махна тия бели гащи, току-виж съм ги покапал с майонеза.

— И не досаждай на майка си.

— Няма.

Няма. В тая къща винаги на някого досаждаш. Добре де, няма.

Пухчо не се виждаше никакъв.

Румен отиде в хола, изхлузи панталоните и полегна на канапето.

— Тъй, тъй, тъй — пошепна сам на себе си. Съвсем тихичко. — И сега какво по-нататък?

Помисли, помисли и пак тъй тихичко, шепнешком си отговори:

— По-нататък нищо. Пак както сега.

— Има ли някаква разлика, Румене? — запита се.

— Не, разлика няма, Румене — отвърна си.

Додето сам си приказваше, заспа. Усещаше, че спи и се опита да привика добрите вълци — негови приятели от друг, предишен, скорошен сън. Обади им се по телефона. Дълго даваше заето, а после се чу вълчи глас:

— Е-е-а-ууу? Алоууууу?

— Аз съм бе, аз съм, Румбата от „Баталова воденица“. Що не наминете насам?

— Аууу, че как да минем? Нали почна ваканцията? Нас ни затвориха в учебниците по биология. Алллоуу, как ти се струва? Тука има храна, колкото си щеш...

— Лапай букви тогава — ядоса се Румен, тресна слушалката на мястото ѝ и се отдалечи. Бързо и безкрайно, както човек може да се отдалечи само в съня си де.

Препусна по зелената поляна, яхнал на бял кон. Ужас! Според Пухчо нали да сънуваш зелено, значи яд, а бяло — болест? И Румен насмалко не падна от коня, но се появи Иван, намигна, подсмихна се:

— Това са глупости, да знаеш...

— Аха — заяде се Румен, продължавайки да язди, — сигурно! Сигурно са глупости! Както красивите жени. Дето седят на подобни бели пейки с някои хора. А наоколо — зелена трева. А?

— Стига! Не реви.

— Изобщо не рева. Откъде го измисли?

— Хм... — Баща му май че се посмути. Но веднага като всеки истински възрастен, смени темата: — А ти... — Напрегна се да измисли как. Как да я смени? — А ти... защо спиш отвит?

— Защо спиш отвит? — попита истинският Иван и Румен-Румениге се събуди.

— Ами ти защо не ме пускаш да тренирам футбол? Истински. На стадиона...

Иван седна в креслото и отговори веднага:

— Виж си бележника, тутакси ще разбереш защо.

— Като стана голям играч, на кого ще му трябва моят бележник, а?

— Остави, моля ти се! — намръщи се баща му и докосна слепоочията си.

Ясно. Сега ще каже, че е изморен.

— Изморен съм.

Винаги е така. Поставиш ли един възрастен човек на тясно, той веднага ще се обиди, ще ти наговори куп неща: колко работи, какво му се било струпало на главата, как няма миг спокойствие нито никъде, нито вкъщи дори...

— Знам. Нямах спокойствие вкъщи, но...

— Престани, момче! — Иван пусна слепоочията си, наведе се напред, цял се напрегна.

И ако не престанеш, ако наистина държиш на своето, ако си мъж, каквото трябва да бъдеш, тогава възрастният непременно ще те заплаши с бой.

— Защото ще ме плеснеш ли? — попита кротко Румен.

— Да. Защото ще те плесна — кротко отговори баща му.

Момчето стана, разходи се из хола напред-назад с ръце, хванати зад гърба. Мъчеше се да наподоби своя баща, дори бръкна в кибрита, извади клечка, захапа я, премести я от единия край на устата си към другия.

— Тц — рече съвсем като него.

Иван не удържа, разсмя се.

— Защо мислиш, че няма да го направя?

— Първо, защото си тренирал бокс.

— Е, та?

— Подписвал ли си декларация, че няма да биеш хората извън ринга?

— Я виж ти! Това първо. Ами второто?

— Второто, защото си уморен. Нали така каза?

— Все за един шамар ще ми стигнат сили.

— Значи малко си си починал?

— Да, малко съм си починал.

— В градината. На една пейка?

Малкият следовател накрая бе поставил своя най-точен въпрос, по-точен от изстрел, както му се стори и от повече въпроси нямаше нужда. Човекът в креслото насреща загуби играта и веднага разбра това. Облегна се силно назад.

— Тиии... — проточи, пое си дъх, но не продължи.

— Стана съвсем случайно — каза бързо Румен и си помисли: „Защо се оправдавам? Аз ли трябва или той?“.

А Иван доста тихо:

— Излиза, че сме отгледали шпионин.

— Не съм! Не съм. Аз няма нищо да кажа на Пухчо. Пък ти ще ме пуснеш да тренирам футбол.

Лицето на Иван потъмня, клепачите се спуснаха върху очите му и той толкова силно стисна челюсти, че чак изскърцаха. Седя така миг или два. Румбата успя да си рече: „Ей сега ще скочи, ще ми тресне десен прав и с мене е свършено...“. Иван обаче не скочи. Само отвори очи, наведе се напред и се вгледа в сина си, като че ли за първи път го виждаше. Пръстите му машинално ровеха в кутийката кибрит, но клечка оттам не извадиха.

— Няма да те пусна да тренираш. На Пухчо можеш да кажеш. В нашето семейство и в добрите дни, и в лошите не е имало никакви тайни... Тя знае всичко за мен, аз знам всичко за нея и мислехме си още, че знаем всичко за теб. Оказа се, че сме сбъркали. Понеже тъй, както ти постъпваш сега, постъпват само подлите хора. Никога повече не го прави... Никога не предлагай такива... сделки.

Стана и напусна хола, а Румен излезе на балкона.

Долу на паркинга момчетата вече се бяха събрали. Миро стискаше под мишница топката.

— Аре бе, Румба, к'во ста'а? — извика Маркуча.

— Нищо. Давайте без мене. — Гласът му излезе хрипков и момчетата едва го чуха. — Ще ви погледам оттука.

— Какво му става? — обърна се Кирчо към другите.

— Мо'е 'а са го били — каза Маркуча.

— Кой — справедливо се учуди единият Венци. Кой ли ще е тоя, дето може да бие Румбата, след като даже Стригания не бе успял.

— Техните.

Двамата близнаци попитаха едновременно:

— Че защо?

— Малко ли има защо — загадъчно отвърна на въпроса с въпрос Маркуча.

А близнаците пак в един глас:

— А-а-а... да не е заради бележника? Глей ти! Тц-тц... — Не им се побираше в главите: как така? Щото техните бележници изглеждаха по-зле, пък нищо.

— Румениге — рече Любчо — има интелигентни родители. Е-хе. Те с каквото и да е в бележника не се примиряват.

Венци се ококори:

— И... бият?

— Колко му е?

Миро понамести очилата си и накрая реши да се орепчи на останалите:

— Ако искате да знаете, техните изобщо не му посягат.

— Я го па тоя! — Маркуча протегна ръка, но да удари не посмя. Все пак защитникът на Миро Читанката стоеше на балкона и като нищо можеше и да слезе. А какъвто е кисел от ден-два насам...

Румениге разбираше, че става дума за него на паркинга, но какво точно се приказваше, не чу.

„Да рекат барем да се посбият ли, що ли, да има нещо интересно за гледане...“

Но те — не. Кротко се разделиха на два отбора, сложиха вратите и почнаха мача. Съвсем не играеха чак толкова лошо и без Румениге, да, той бързо се увери в това. Те просто си въобразяваха, че без него там, на асфалтовото поле нищо не става... И ако тъй мине примерно седмица, Румбата — би могло! — да бъде изобщо забравен.

Тази работа не го засегна кой знае колко. Добре — да мине седмица, месец да мине... Но когато излезе отново със „златна топка“ в ръката Карл-Хайнц Румениге, нали всичко ще почне отначало?...

Кога щеше да стане това и щеше ли да стане изобщо?

Щом помисли така, въздъхна и се прибра вътре.

Зад стената се чуваха гласовете на неговите родители. Май че се караха, Румбата легна и притисна едното си ухо във възглавницата, а върху другото постави длан. Не искаше да слуша. Не искаше да го нарекат за втори път този ден шпионин. Детектив — да, но, дявол да го вземе, ако откриеш нещо, което не е в интерес на някого, не ти викат: брей, че детектив, ами — подъл шпионин...

И както бе запушил уши, тъй все пак чу последните думи на баща си:

— ... както казвам аз. И точка по въпроса.

Иван беше ги произнесъл пред вратата на хола. Отвори рязко, влезе.

— Обличай се!

Румен бавничко се надигна. Хм, „обличай се“ и „както казвам и точка по въпроса“, ама ако Пухчо се запъне и каже точно обратното: „Събличай се и точка по въпроса“...?

— Да се обличам? С какво? — попита предпазливо. Не очакваше да го водят тъкмо днеска в някоя лъскава сладкарница и машинално потърси отърканите джинси.

— Валентина, как да се облече той? — провикна се Иван през вратата.

— Както иска — обади се тя отгътък.

Охо, значи работата е твърде дебела, щом не идва тук да определи: това, онова, чистата фланелка, бели чорапи; не слагай мръсните маратонки...

Щеше му се да попита: „Къде отиваме?“. Даже отвори уста:

— Къ...

Но Иван нервно го прекъсна:

— По-живо. — И погледна часовника си.

После излезе за малко и се върна с черния кожен сак. Дето пътуваха обикновено с него. Покрай другите кожени сакове, торби и куфари де. Обикновено пътуваха с маса багаж.

— За морето ли заминаваме?

— Още ли не си готов... пъпеш? — Баща му се мъчеше да бъде весел, такъв един непукист, а си личеше как изцяло витае някъде съвсем другаде, вместо да витае тук, при сина си, в хола. Хм, хм. Взе да хвърля в сака разни дрехи, все Руменови, а свои — не.

Подир малко, когато пъпешът беше вече напълно готов, Иван го хвана за ръка, позавъртя го, разгледа го доколко е чист и доколко няма по него нещо скъсано или разпрано.

— Бягай да кажеш довиждане на майка си. А, да не забравиш — и на баба.

— Не искам — неочаквано се запъна Румениге.

Баща му гневно схруска клечката в устата си. Червената й главичка падна на килима.

— Отивай веднага!

— Не искам.

— Защо?

— Защото сигурно ще ме заведеш в поправителен дом.

Ами да — от баба си беше слушал неведнъж и не дважд — онези момчета, дето не учат добре уроците (той наистина не ги учеше добре), онези, дето се държат лошо с родителите и с бабите си (Румбата бе предлагал на своя баща „подла сделка“), онези, дето не уважават възрастните хора (в интерес на истината, той някои възрастни хора уважаваше, но други — не), и онези, дето бият другарчетата си... Всички те попадат рано или късно в поправителен дом.

Домът той си го представи като консервена кутия, флашкан с всякакви момчета, видя и себе си там, тъй притиснат от останалите, че не можеше да се помръдне.

„Но какво пък, сигурно имат футболно игрище. На игрището се вижда, нали, кой колко струва...“

Как не се сети по-рано, как не се сети преди малко — хем бе понадниквал във вестниците. Пишеше в тях, че поправителните домове са пълни с деца на разведени родители.

— Да вървим — каза гордо. — Може да съм подъл шпионин, но ти пък си истински предател. Не го очаквах от тебе. Да вървим.

Иван съвсем се сащиса.

— Откъде го измисли?

— Кое? Нали ми каза, че съм шпионин?

— Отпада. Разбрахме се. Не си шпионин, а само калпазанин.

Ама откъде измисли този, какъв беше... дом?

Румениге не отговори.

— Отиваме на село, момче! При дядо ти. Бягай да кажеш.

Румен изхвърча от хола с разперени ръце като хеликоптер.

— Довиждане, Пухчо.

Тя го погали по бузата.

— Довиждане, бабо.

Баба му го целуна и попита Пухчо:

— Защо? Защо? Нали ви говорих, че...

— Мамо, не се бъркай! — рязко отговори Валентина.

Момчето набързо се обърса с длан, не обичаше да го целуват.

Докато се качваше в ладата, видя баба си на балкона. Досрамя го да ѝ махне с ръка. На десет крачки от колата топката бе в положение „мъртва“. Приятелчетата наблюдаваха как се товари големия кожен сак, как заработва двигателят, как колата потегля, как преминава покрай тях бавно. Румениге тежко-тежко вдигна длан за довиждане.

Само Миро Коневръза-Читанката му помахна.

Другите бяха леко объркани, но объркването им Румбата по погрешка взе за враждебност.

„Е, чакайте, ще се върна и ще видим тогава“ — закани се, и то съвсем несправедливо.

— Къде го карат? — попита Павката.

— Имаш късмет, че го карат някъде, а то за тебе всичко щеше да е свършено — каза Венци.

— Не се знае.

Маркуча неочаквано се озъби:

— Знае се! Чупи се оттука, дорде си жив. Аре!

— Ти ли бе, ти ли ще ми...

— Той — обади се Коневръза и досущ като Маркуча, произнесе:
— Аре!

Вторият Венци, мълчаливият, дръпна Павката за рамото, обърна го и му посочи далечните далечини.

— Изчезвай. — Кирчо допълни с думи действието на Венци.

— Що?

— Свиркай си на пианото — намеси се единия близък.

— Щото заради тебе го откараха кой знае къде — допълни другият близък.

— Що бе, що? Може да е на хубаво място.

— Няма з'ачение. Чупи се!

— По-хубаво място за Румбата оттука няма — категорично рече Коневръза, макар че Павката бе близо до него и можеше да го перне през очилата.

Но и Маркуча стоеше нащрек. Павката нямаше как, отиде си, да свирука на скапаното свое пиано като някое девойче.

„Да можех аз, викаше си, да направя тайфа с Палавей. Аз и Палавей срещу тия от паркинга... Къде ти! Палавей не ме обича, то така си личеше, когато бяхме с Румбата при него...“

Ето как изглеждаха нещата след неочакваното заминаване на Румбата: Павел се качваше с асансьора към тях си и се питаше защо не го обича Палавей и защо не го обичат останалите. Останалите ритаха. Маркуча бе най-добър. Крещеше:

— Подай, подай! Аз съм тука. Аз съм Мишел Платини...

Миро Коневръза се блещеше през цайсите си и въпреки цялото старание, въпреки цялото внимание, от играта му нищо не излизаше.

— Бе, момченце — викаше гневният Маркуч, — ти крака нямаш ли, а, нямаш ли?...

Докато Румениге се изтягаше в седалката, непрекъснато сменяше касетките в касетофона на ладата и питаше баща си:

— Това харесва ли ти?

— Мъ-хъм.

Румен-Румениге изчакваше мъничко и пак сменяше, и пак питаше:

— А това? Хеви метал.

— А-ха.

— И ние сега отиваме при дядо, така ли?

— Там.

— И оставаме?

— Да.

— Двамата?

— Не.

— Само аз ли?

— Кое?... Да. Оставаш само ти.

— А ти?

— Аз се връщам.

— При Пухчо ли?

— Защо при Пухчо? Връщам се вкъщи.

— Значи при Пухчо. Понеже Пухчо е вкъщи.

— Хм... Ти какво ровиш?

— Аз? Аз — нищо. Ама вие... вие да не хукнете да се развеждате сега.

— Какво? — изненадан, Иван се обърна към сина си.

— Нищо. Мини го тоя.

Отпред се петляркаше някакво трабантче.

— Ще го мина, когато трябва. И когато може.

Този Иван! Ще се спуга от дисциплина. Всяко такова едно мъничко буболече може да му се репчи, а той не — чака прекъснатата линия. Е, да де, хирург човек, вижда какво ли не по дежурствата си...

— Не те разбрах — каза Иван.

— Ами, викам, да не хукнете да се развеждате, щото...

— Щото какво?

— Щото сте бая стари за тази работа.

Иван се разсмя с глас, макар че, личеше си, хич не му беше толкова смешно. После побърза да предупреди:

— Ти да не вземеш да изгърсиш нещо подобно пред дядо си.

— А-а-а, хвана ли те шубето? Слушай тука. — Наду до край касетофона и сам запя, фалшиво и не в такт с онова, което идеше оттам: — Па-пара-бара-ба-рам-па-па...

— И по пеене имаш тройка...

— А ти правиш сделки.

— Моля?

— Нямало било тайни в нашето семейство! Ха-ха! И да не казвам на дядо, че ще се развеждате...

— Млъкни!

— Щото ще ме плеснеш ли?

— Да.

— Децата на разведените си живеят екстра.

— А? — Баща му даже като че ли се стресна. Пак се обърна към него.

По този начин изгърваха прекъснатата линия и на баирчинката трабантчето отново остана пред тях.

— Видя ли сега? — попита Румен. — Да бях на твое място, е-хе... Та значи, разведената майка ги глези, разведеният баща ги глези. Бабата на разведената майка им вика: „Ох, сирачето ми...“.

— Ти къде си чувал тая глупост?

— На единия Венци баба му все така го нарича. И още — оня, вика, мръсник, едни гуменки не ще да му купи...

Иван повдигна вежди:

— Едни гуменки, значи?

Ей това са възрастните, винаги ще успеят да се измъкнат с някакъв щур въпрос. Като този за гуменките. А после, като опре да ти ги купят, не можеш ги намери.

— А на дядо, викаш, да не казвам нищо?

— Че какво ще кажеш, като нищо няма? Какво знаеш ти?

— Зная всичко.

— Един умен мъж някога си казал: знам, че нищо не знам.

— Струва ми се, *татко* — Румен тъй го произнесе, че баща му се сепна, свикнал бе да слуша „Иване“, — че то е било по някакъв друг повод, а?

— Да — съгласи се Иван. — По друг.

Пътят красиво се сучеше наляво и надясно покрай гора и покрай езеро, изнизваше се край вили, заобикаляше язовир, по някое време се хлузваше до голяма електроцентрала с всичките ѝ там басейни, водостоци и бъзикни — направо да ти се увъртят очите. Румен просто не си спомняше вече откога не бе ходил на село, при дядо си Рангел. Макар че оттук точно минаваха през зимата редовно, като отиваха на ски.

*Просто селото се
окажа малко*

*На грамади
палена пред него, он*

Той обичаше да се вози на кола. По два начина. Единият — като си представя, че я кара, че върти волана, натиска спирачката или амбреажа, включва скоростите, пръска с вода предното стъкло. Вторият — търкаля се спокойно в седалката и сменя касетките, преди да е дослушал мелодията до края... Сега пътуваше по втория начин, мъчеше се да си спомни как изглежда голямата и празна къща на дядо

му, как точно изглежда селото и какво би могъл да прави изобщо Румен там.

Не успя да измисли много неща.

— И докога аз това... докога ще остана там? — попита.

Иван се сепна:

— А?

— Докога ще остана там? На село?

— Докогато трябва — разсеяно отговори баща му.

Трабантчето най-после бе изпреварено, Румен-Румениге въздъхна с облекчение.

— Докогато дойдеш да ме вземеш ли?

— Да.

— Ами ако не дойдеш никога?

— Не дрънкай глупости — изръмжа Иван.

И тогава пристигнаха. Асфалтовото шосе влезе в селото, стигна до центъра с няколко големи сгради, с магазина и сладкарницата и свърши.

Колата избуча нагоре по изровена от пороищата стръмна тясна уличка, край каменни, край мрежести огради и плетища.

И Румен отведнъж всичко си спомни, макар да бе идвал тук толкова отдавна, като малък. А спряха да го пращат за по някоя и друга лятна седмица, защото в селото хората говореха твърде особено. Като се върнеше в София, той също говореше така особено; с това дразнеше баба си и дразнеше Пухчо. Викаше:

— Ке направа... — или: — Шчо работиш?...

Дядо Рангел чу форсирания мотор, излезе да ги посрещне. В краката му се замота и залая рунтаво куче.

— Виж ти — почти на глас каза Румбата. — Може пък тука и да ми е гот.

— Какво — попита Иван, докато долепяше ладата до каменната ограда.

— Не говоря на теб — троснато отвърна момчето и излетя навън, хвърли се върху своя дядо, както не би направил в София. — Здравсти! — извика.

— Здравей, мъж! — разсмия се дядо Рангел. Острите връхчета на мустаците му набодоха бузите на Румениге.

Беше после хубава вечер. Иван и дядото си пийваха ракийка на широката тераса, а Румен играеше с кучето и от време на време минаваше покрай масата, на която имаше толкова вкусни неща за хапване — солена сланинка, наденички, ама не такива от магазина, някакъв много особен мекичък кашкавал, който дори на кашкавал не приличаше, но двамата мъже тъй казваха:

— Взимай си от кашкавала.

И не настояваха: „Умий си ръцете, нали пипаш кучето“.

Те си говореха така:

— Значи веднага, утре сутринта заминаваш обратно?

— Да, татко, заминавам.

И още:

— Няма да поостанеш, па да наловим риба...

— Не мога.

— Толкова ли чак са ти зле болните, ха-ха-ха...?

— Бе имам куп работи за...

— Е, разбирам, разбирам.

— Ами ти как си?

— Па шчо? Добре. Как да съм?

— А кръвното, кръвното? Не се ли вдига?

— Ке! Трае си.

— И все пак, мисля, да го премерим.

— Ами! Фанеш ли да го мериш, оно варка нагоре. Зарежи. Та наздраве ти викам.

— Тате, алкохолът е вреден.

„Ха — рече си Румениге, като чу думите на своя баща. — Баш Иван ще ги разправя тия, дето сам си пийва, щом падне случай. Брей, че са лицемери докторите!“

А дядо Рангел:

— Па я ли не знам? Оно и живото е вреден, па си го живееме.

Румен разбираше, че дядо му се преструва сега на по̀ селянин, отколкото е в действителност. Разбираше това и Иван, щото през цялото време се подсмиваше. Накрая въздъхна тежко-тежко, избута настрани чашката си. Личеше как му е приятно да седи така на терасата, да хапва наденичка и мек кашкавал, да слуша щурците, които силно цвърчаха в тъмното.

— Пъпеш, остави кучето и да лягаме.

Качиха се двамата — момчето и баща му — по дървената стълба на втория етаж. Стълбата скърцаше, и дори се полюшваше под стъпките им.

— Тая стълба трябва да се потегне — каза Иван.

А дядото отдолу, силно учуден:

— Оти?

— Защото някой може да падне.

— Втория етаж е за госкъе.

— Тъкмо! Значи гостите ти...

— ... а госкъе не идат. Оти да я правим тогава? — спокойно и разумно попита старецът.

Иван веднага разбра какво точно искаха да му рекат и се ядоса.

— Ами в такъв случай за себе си я...

— А! Нема за кога. Я да не сам желва?

— Какво?

— Я да не сам костенурка, викам.

Румбата ужасно се зарадва. Реши, че щом се върне в София и веднага ще попита майка си: „А бе, Пухчо, оти я не сам една желва, та да се стрепем от варканье, кога не идат госкъето?“.

Валентина добре знаеше четири чужди езика — и да приказва, и да чете, и да превежда, ама тука щеше да мига само. Това да не ти е някакъв си френски там, то да не е някакъв си там испански? А той, нейният син, с измъченото четири по английски за годината в „алианса“, тутакси ще преведе: „... защо не съм една костенурка, че да се убия от бързане, като не идват гостите?“.

В голямата стая на втория етаж страхотно тракаше старовремски будилник с камбанка отгоре. В просъница вече, детективът Румен си отбеляза: „Какви ги говори дядо Рангел? Щом будилникът работи, значи старецът се качва всеки ден горе да го навива... По разлюшканата стълба...“. И пак тъй, в просъница, чу гласа на баща си:

— Пъпеш, поне краката да си беше умил, преди да легнеш...

— Аха — отвърна пъпешът.

След този отговор все едно не остана никой и нищо, всичко изчезна зад тъмно-тъмносиньо перде и замлъкна там. Светът се разпердушени, разпраши се.

Отдавна Румбата не бе спал без сънища. По някое време го събудиха разни петли, по друго време — кучета. Сред кучешките

гласове той разпозна и гласа на Барон, на *своето* рунтаво куче.

— Барон, Барон — извика или искаше да извика. И пак скочи обратно в най-тъмните, в най-дълбоките вирове на собствения си сън.

После, май по-нататък, като че ли отново се обадиха петли, но Румен не беше съвсем сигурен. А кога е звъннал будилникът, това той не чу.

Събуди го слънцето. Стъклата тук бяха покрити с пергаментова хартия. Но тъй като снощи оставиха прозореца широко отворен, както винаги го оставяха и в София, по всяко време на годината, независимо дали навънка е хиляда градуса плюс или хиляда минус, то сега слънцето плъзна по лицето на Румен-Румениге и влезе в очите му.

— Да вървим да ритаме — сепна се, скочи. Веднага обаче съобрази, че не е вкъщи, а на някакво чуждо място.

Но и веднага помисли: „Не на чуждо място, ами на село, при дядо. При моя собствен и единствен дядо“. Погледна старовремския часовник, който оглушително тракаше върху един не по-малко старовремски бюфет. И — о, триста дяволи, както възклицаваха някои хора в пиратските книги — тоя часовник сочеше шест без пет минути!

Леглото на баща му бе празно и разхвърляно. Чаршафът на пипане се оказа хладен. „Мъ-хъм...“

Румен взе часовника и го разгледа внимателно.

„Явно е спирал през нощта, а пък после, по свой си каприз е тръгнал отново. Такива са те, старите будилници...“ — в момчето първо се събуди детективът, а по-после самото то.

„Защото... — Един млад мъж с физиономията на Румен-Румениге под сгънатата периферия на една смачкана шапка дъвчеше крайчеца на гнусна пура, бълвайки от пурата смрадлив пушек... Какъв е онзи следовател, който няма да дъвче крайчеца на пурата си? — Защото иначе не би могло да бъде.“

Първо — детективът се беше отлично наспал. Второ — слънцето... Трето — Иван липсваше. Достатъчен бе кратък поглед през прозореца, за да види, че липсва и ладата. Значи Иван вече реже хората в своята Втора хирургия. Това обикновено не се върши посред нощ, ако не го налагат спешните случаи. А спешният случай трудно би те намерил в село без специален радиотелефон и в къща без обикновен телефон. Четвърто — кучето клечеше в двора и с весели кучешки очи зяпаше право в прозореца на Румбата.

— Барон, Барон — повика го той отгоре. Кучето замахна с рунтава опашка. По нея бяха се наболи репей и тръни. „Трябва да го почистя, защото моето куче е най-хубавото на света. Истински санберкар и планински спасител...“

Покрай санбернарските песове, в интерес на истината, Барон бе преминал твърде отдалеч. В смисъл че нито големината му бе подходяща, нито каквото и да е от другите необходими неща.

Румен помахна с ръка на своя приятел и се върна към размишленията си:

... колкото и да е ранобуден един санбернар, той няма да се вдигне преди шест часа, нали така? Пето — петото положение се явява абсолютно повторение на първото: Румен-Румениге се беше наспал отлично. Значи неверният будилник си е изпял песента и следва да се хвърли на боклука.

Кое то момчето насмалко не направи, дори бе замахнало вече, но отдолу в същото време се чу: дан-дан, дан-дан, дан-дан — биеше красивият стенен часовник, окачен в подножието на дървената стълба — точно шест пъти.

— В тая къща всички часовници са се побъркали.

Румениге си обу маратонките и слезе по разклатената стълба. „Бива я, помисли, да се люлееш на нея и да се готвиш за космонавт. Срещу безтегловността...“

В долната стая върху леглото на дядо Рангел бе опнато сиво старо войнишко одеяло, без гънчица по него, като че в някакъв музей.

— Дядо! Дядо! — извика силно Румен и отговор не получи, макар с гласа си да озвъня къщата.

„Хм!“ — рече си многозначително, защото многозначително ние възкликаваме тогава, когато нещо не ни е ясно или тогава, когато нищо не ни е ясно.

И — „гледай ти!“ — детективът не можеше и не искаше да признае своето поражение.

А поражение то бе със сигурност. Всички хора в къщата се бяха измъкнали, докато той е спал като някакъв паяк, но паяк без мрежа, а такива паяци нямаха право на сън.

„И какво ще правиш сега, Румене?“ — запита се.

Румен не можа да отговори, защото не знаеше.

В кухнята съвсем липсваше закуската, каквато бе свикнал да заварва обикновено. Мушамата на масата светеше, излъскана и чиста.

— А, я виж ти! — рече си на глас.

И веднага след това повтори:

— Хей, я виж ти!

Ако всичко тук бе отрупано примерно с палачинки, с банички, с бухтички, с гогоши или бине-суфле, с препечени, накашкавалени филийки, с парчета от бишкотена торта — то би било толкова естествено. Тогава Румен-Румениге можеше да рече, че не е гладен и

даже наистина да не усеща никакъв глад като че ли напук. И както сега, не по-малко напук, бе гладен до смърт и готов да остърже със зъби осемте дървени крака на двете табуретки.

— Мама му стара! — възкликна по най-неприличен начин. Той помнеше, че му се караха у дома, в София, за подобни възклицания. И че веднъж, разядосан от подобни възклицания (о, той бе твърде мъничък тогава), предупреди баща си Иван! „Татко, не казвай «мама му стара» — току-виж съм го запомнил и ще го кажа дето не трябва...“

А сега: ето ти тебе работа! Нищо на масата.

Румениге отвори хладилника — това беше старият техен хладилник, който пренесоха тук, когато си купиха по-голям. Издърпа парче наденица от вчерашната, вкусната, заръфа го направо, без да си играе с разните там ножчета и вилички. Отчупи парче мек кашкавал, което съдвка набързо. Втората наденица му дойде дип добре... После измъкна от хладилника кана с мляко, изтегли с нокът каймака — каймак не понасяше — отпи няколко едри глътки.

„Ох — попипа тумбака си, — май се нахраних...“ — си рече доволно. И веднага се сепна: „Стоп! А Барон, моето приятелче?“. Извади за него две парчета хубава наденица. Изтича на двора и взе да кърши суджука, да хвърля в устата на кучето малки парчета. Онова се бе изправило на задни крака и гълташе парчетата почти цели, след някое и друго прещракване на челюстите.

— Хей, момче — каза му Румен-Румениге, — ти страхотно ми приличаш с тези зъби на дупчилка за билети, каквито има в автобусите...

Когато наденицата свърши, Барон продължи да стои на задни крака и да върти опашка. Езикът му висеше на педя пред муцуната, премяташе се игриво — ту отляво, ту отдясно.

Румбата помисли, че тоя негов приятел май няма наяждане. И просто като че ли чу кучето да отвърща с човешки глас: „Така е!“.

Той отиде в градината, откъсна два домата. Отърка прашеца им в джинсите. Наведен напред, излапа набързо единия, пазейки се да не се покапе. Втория хвърли на песа. Песът подскочи, ухапа домата във въздуха, но веднага го изплю и с изразителните си, предани очи изрече:

— Обичам те! Но те моля да не си правиш майтапи с мене.

— Добре. Няма повече — отговори Румен и поведе своя приятел навън.

„Утрото е по-мъдро от вечерта“ — кой знае защо си каза и тръгна напосоки. А утрото бе по-мъдро от вчера наистина, защото Румен-Румениге тази сутрин имаше по-голяма свобода, отколкото снощи. Самото му самотно събуждане предвещаваше тази свобода. Е, че нали, ако искаше, можеше и да не закуси примерно? Никой не би хукнал подире му с палачинките, с чашата мляко?...

Някъде наблизко би трябвало да преминава една река, тъй си спомни смътно и тръгна да я търси. Дали, за да се окъпе в още хладните ѝ планински води, дали, за да налови риба — а с какво, сам не знаеше, нали никога не бе ловил? Или просто да види как тече тя и да си спомни онова, което всеки си спомня край такава река, колкото и мъничка да е тя — надпреварват се два кораба по Мисисипи и ти, ако си капитан на единия, няма ли да хвърлиш сланина в пещите, за да тръгне параходът ти по-бързичко и да спечелиш наградата там, накрая, в джазовия град Ню Орлеан?...

10.

Разбира се, че в джазовия град Ню Орлеан! Където Румбата би просвирил на тенор саксофон. В огромен бигбенд. В огромния бигбенд — един-единствен бял саксофонист със скромно име Румен Иванов, щото Данаилов е трудно за запомняне. После ще дойде и ще гастролтира в родното даскало, във физкултурния салон, когато там има терен.

Но сега-засега Ню Орлеан бе далече. И Мисисипи с нейното широко устие. Поне толкова далече за Румбата, колкото способността му да изпее без грешка гамата.

Отнейде си изхвърча котка, изсъска, щом видя Барон, огъна се, отскочи зад близката ограда. Пък Барон, мнимият санбернар, страхливо се сгуши в краката на момчето.

— Но как така? — извика силно то. — Нали ти си храброто служебно куче на инспектора Р. И. Данаилов? Напред!

Кучето бе твърде умно. То разбра думите на своя нов господар, въздъхна и се понесе пред него с малко крива походка, увъртайки от време на време назад глава, колкото да проследи дали новият господар го следва неотстъпно и дали оная проклета котка няма да ѝ хрумне да се върне обратно.

настана единия, другия и
рима Барок. Барок отс
сакан замък с камен.
аво-поща Румел

... ..
другия хвост на Барок. I
умно куче е станал и
разбуди начално кокошк
ярвото си куче. Станал

Румениге излезе извън селото доста бързо, просто селото се оказва малко за широката му, решителна крачка на футболист и следовател едновременно, на покорител на широките простори на Мисисипи и тенор саксофонист.

На грамадната поляна пред него, опряна с двата си края в две еднакво криви дървета, после се разбра, че били диви круши, няколко момчета играеха футбол.

„Нима и тука? — удивен се запита Карл-Хайнц Румениге. — Е, какво пък, толкова по-добре.“

Покрай крушите, от двете страни на футболното поле клечаха няколко верни псета и наблюдаваха мача. Барон бързо-бързо отиде при тях. Онези го погледнаха само и отново се извърнаха към игрището. Те приеха Барон мълчаливо, явно се познаваха отдавна.

Също като кучетата и Румен се зазяпа в играта: момчетата бяха доста никакви в общи линии, твърде „зальохани“, както се казваше обикновено в компанията на Румен-Румениге, макар сносно да си вкарваха голове ту в едната врата, ту в другата. „Ако не друго, помисли, поне правилно са се разделили...“

— Чш, малкия — обърна се към него един дангалак, щом го забеляза. — Какво зяпаш?

— Зяпам ти двата леви крака.

— Ами! — учуди се оня. Явно се смяташе за страшен играч.

— Па да.

— А да се биеш искаш ли?

— Що не? — зарадва се Румбата. Едва ли не два дни не беше се бил с никого.

Дангалакът набързо зае някаква уж там боксова стойка и привдигна пред лицето си два не особено едри юмука. Румбата се засмя на глас, сви врат и светкавично го тресна с глава в корема. Високият се търкулна на тревата. Другите момчета, които бяха спрели играта си, за да наблюдават представлението, прихнаха.

— Така не е честно! Ти ме свари неподготвен. И с глава да го нямаме — плачливо изрече от земята сгънатият на две дангалак.

Румен заяви доста равнодушно:

— Добре. Това не се смята. Стани, почваме отново.

Оня също каза:

— Добре.

Но хич не бързаше да става. Пипаше си корема, сякаш очакваше вътре нещо да се раздвижи.

— Няма да родиш, не бой се — присмя се Румен. И си помисли: „Има си хас пак да съм направил някоя беля. Да съм му разместил на

тоя ми ти господинчо вътрешностите...“.

Но твърдо рече:

— Не бой се. Ако нещо ти има, баща ми е хирург. Каквото аз разваля, той после го поправя.

И се огледа, пазеше се да не дойдат другите да помогнат на своето приятелче. Щото той — Румен-Румениге! — ама и ония не бяха малко.

Не бяха малко, но и кой знае колко задружни не бяха, щото приближи един набитак, не по-висок от Румбата, и каза:

— Да се запознаем. Аз съм Васè. А тия — протегна ръка към тумбата от момчета — са Пальо, Даньо, Хитрè, Пепелака, Йорго, Гущера, Ванè, Заеко, Фасульо...

Румен стисна яката ръка на Васè.

— Запомни ли ги? — попита онзи.

— Да — излъга Румен.

Васè примижа.

— Много гот — изрече хитро. — Кой тогава е Фасульо?

Тук, разбира се, той сбърка. Не трябваше да посочва последния от онези, които преди миг бе представил.

— Тоз. — Ръката на Румениге безпогрешно се повдигна срещу Фасульо.

— Ами аз? Ами мене?... — надигна се отдолу плачливият глас на дългия.

— Да бе, насмалко да забравя. Това е Артиста. — Васè се почеса по тила. — Чаткаш ли? Все се преструва.

— Чаткам — отговори Румбата. И леко протегна крак, пребара топката им.

Повдигна я с носа на маратонката си. Чукна я с коляно. Топката се вдигна високо нагоре и тъкмо щеше да отлети настрани, когато той с привично и безпогрешно движение я докосна с глава и я върна върху пръстите на десния крак, там я спря за миг, фалцира я и я прехвърли върху петата на левия, а с петата на левия — на чело: едно, две, три...

— А бе ти да не си Румениге? — попита възторжено един от тумбата, дали беше Йорго, дали Пепелака, или може би Хитрè.

— Аз съм Румениге — отговори той.

— А как ти е другото име?

— Карл-Хайнц. С чертичка. Ако си чел вестници.

— Не бе, аз за истинското...

— Махни от Румениге каквото ти се види в повече.

Онзи се замисли. Явно не беше от най-умните.

Васè се разсмя.

— Ще играеш ли с нас? — попита.

— Бе да.

Васе не беше глупак като онова момче Йорго или Пепелака.

— За кого беда? — ухили се широко той. — За ония, дето са срещу нас, нали? Щото ти ще бъдеш от мене.

Ако бе казал: „Ще бъдеш от другите“, тогава сигурно Румбата би изиграл мача си от страна на набитака Васè, ама след тия му думи не можа да се стърпи:

— Ще играя срещу тебе, братче. Не се сърди... — не търпеше да му се налагат.

— Не се сърдя — сериозно отговори Васè и стисна ръката на Румениге.

Дангалакът, които се беше оправил и който сега се преструваше на стопер в отбрана на Васè, на няколко пъти се опита да изрита Румбата през кокалчетата. Но Румбата всичките тия пъти успя да прескочи китайските кецове на дългия и тъкмо тогава най му беше сладко да вкарва голове. Мъжки се държеше Васè, останалите също, каквито бяха там, Фасульо, Гуцера, как да ги запомниш отведнъж?...

Колко време ритаха не помнеха вече, и спряха чак като всеки усети страхотен глад.

— Колко на колко станахме? — попита Хитрè или Ванè, или Гуцера.

Оказа се, че не помнят. Само дангалакът точно беше броил головете. Стигна му честност да признае, че неговият отбор губи: седемнайсет на дванайсет. Четиринайсет гола на Румениге.

Тръгнаха си от поляната за към село потни, а кучетата — подир тях.

— Това ли е твоето? — Васè посочи Барон. — Хубаво е. Значи тогава ти си на дядо Рангел внук, а? Не съм те виждал.

— Че къде да ме видиш? Мене тука не ме пращат.

— Как къде? В София. Ние всички — протегна ръка към останалите — живеем там. Тука се събираме за лятото... И зимата ходим на ски горе по Маркуджиците.

Как значи да познаеш човека, когато стои върху ските, помисли си Румен. Когато нахлупи шапката, щом спусне очила върху половината си лице...

— Друг път ще си викаме поне по едно здрасти...

— А, друг път! Цяло лято има пред нас. Нали ще ритаме всеки ден, а, Румениге?

— Не знам кога ще ме приберат обратно. Мене нашите ме държат строго, да ти кажа аз...

— Че ти нищо не си изпитал! А мене? За една-единствена петица на какво ме направиха!

Помълча си мъничко, явно тъжен спомен го измъчваше.

— Ще ти призная нещо, братче, ама никому нито дума.

— Нито дума.

— Аз — трагично изрече Васè — може да не вярваш, свиря на фагот.

— Хайде бе! — За Румениге малките музиканти бяха нещастни, бледи, измъчени, изфинени, подобни на момиченца човечета, а тоя Васè пращеше от сила и не дай боже, да се срещнеш с него на канадска борба.

— Такова е положението — унило поклати глава новият приятел.

— И-и-и... хубаво ли свириш?

Васè тъй се стъписа от въпроса, че чак поспря. Спря и Румбата, спряха подире им и двете кучета — Барон, а до Барон едно черничко с бяло петно на гърдите.

— Хубаво! Знаем ли ги на кое викат хубаво? Ти с възрастните разбираш ли се?

— Зависи — предпазливо и честно отговори Румен-Румениге. Понякога се разбираше с възрастните. Когато не викат много силно.

— Ако трябва непременно да свиря, предпочитам на тромпет.

— И аз предпочитам да играя футбол пред останалото. Ама не дават.

— Пред кое останало?

Карл-Хайнц не съумя да отговори. Пред кое останало? За него всичко извън футболната игра си беше *останало*, а все пак как да го обясни на тоя ми ти симпатичен тип Васè?

— Това е животът, братче — изрече тежко и сериозно като възрастен.

Васè се съгласи, че наистина това е животът...

— Пъпеш? — повдигна насреща рунтавите си вежди дядо Рангел.

— Дядо, хайде да сключим с тебе договор.

— Валидни договори, момче, сключват само великите държави.

— Дядо, хайде да бъдем с тебе две велики държави и да сключим договор.

— Е?

— Да не ми викаш „пъпеш“.

— Готово — съгласи се веднага старецът. — Бях ти забравил хубавото име, щото отдавна не си идвал де. А инак си кръстен на мене, на първата ми буква.

— Ако беше цялото, пак нямаше да е лошо — Рангел...

Дядото похъмка лекичко и не посмя да каже как Валентина се противила и как рекла, че Рангел като име пада просташко и намирисва на село и на шилета.

— Пък аз, значи, виж ти, шилета чувам — с известно и необяснимо удивление произнесе дядо Рангел.

— Чуваш? Да не би да ти пеят? Да не би на фагот да свирят?

Дядо му леко се позабърка.

— Гледам. То е все едно. Дали ги чуваш, дали ги гледаш. Накрая всеки иска от тебе. Дай, дядо, главичка, дай, дядо, плешка... Да обядваме, а? Я каква фасулена чорбичка съм сготвил.

— Тц.

Рунтавите вежди отидоха нагоре по челото на дядо Рангел.

— Намериха ми колит, дядо. Фасул не ми препоръчват.

— У-у-у... — Старецът се пресегна да отвори хладилника.

Румен също се пресегна и спря ръката му.

— Дядо, я дай от твоята чорбичка, да видим какво ще ми стане.

Дядото завъртя подплашени очи:

— В никакъв случай!

— Тогава обявявам гладна стачка. — Момчето се дръпна назад, кръстоса ръце пред гърдите си. — Или чорба, или нищо.

Дядо Рангел насипа чинията пред Румен и докато момчето ядеше, не посегна към своята. Гледаше внимателно, както се гледа в болницата умиращ човек.

— Още.

— Ама...

— Още или гладна стачка.

Покрай бобените зърна плуваха стръкове от разни тъмнозелени миризливи растения. Чорбата бе дотолкова вкусна, че Румениге рече:

— Струва си човек да умре заради такова нещо.

И наистина щеше да си умре подир малко. Стана от масата с натезал корем и очите му се бяха окръглили. Гледаше умно като преяло куче.

Дядо му Рангел задърпа с корави пръсти края на мустака си.

— Не бой се, дядо. Нищо ми няма. Хапнах си чудесно.

— Бе аз не друго, ама Иван, като ми не рече с шчо да те храним...

— Всичко е окей.

— Аха. — Дядото се направи уж че го е разбрал.

След цялото старание сутринта на футболното игрище и след всичката манджа после, Румен се просна на кушетчицата в кухнята и към шест часа привечер пристигна Васè да го събуди.

— Аре бе — извика от вратата. — Какво стана с тебе? Ама да не би и тука да те карат да спиш следобед?

— Глупости — отговори Румбата и се прозя. — Просто се бях замислил за нещо.

— Я! Че ваканцията да не е за мислене?

— Ами не е. Бе то, като ти дойде само в главата, и не бяга оттам?
— Румбата си имаше достатъчно акъл, да не признава, че е къртил три часа и половина като някой пенсионер.

— Кое е това *то*?

— *То*? — Само миг бе достатъчен за Румен да забрави своите собствени измислици.

— То. Дето само ти иде... как беше, до главата или в главата.

— А-а-а... Във. Онова, дето се налага да мислиш за него.

— Тайна ли е?

— Абсолютна.

— Ясно. — Васè кимна бързо и по мъжки. — Обаче мачлето е по-хубаво с тебе, отколкото без.

„Ох — рече си Румен-Румениге, хем доволен, хем капризен като някоя истинска футболна звезда, от най-големите. — И тия не могат без мене. Добре де, ами ако не ме познаваха? Ако изобщо не бях

пристигнал в това ми ти тука селце, как му беше името? Ако Иван не беше извел онова маце там в градината? Хм, хм, хм. Три пъти хм! Всеки иска да играе с Румениге, пък Румениге не може да бъде навсякъде, нали така?“

— Румениге не може да бъде навсякъде.

Васе кимна отново:

— Предполагам. Обаче Румениге довчера сигурно би участвал в една приятна операция. А?

Замириса във въздуха на приключения. Изсвистяха няколко изстреляни куршума, калибър трийсет и осем. В пиратска кръчма тракнаха един в друг два остри ножа...

— Па да. Естествено. Готов до смърт.

— Смърт едва ли ще има, но са възможни усложнения. От всякакъв характер.

Румбата се усмихна тънко-тъничко.

... мрежата бе метната от ловците тъкмо когато лъвът излиташе, изхвърлен от железните мускули на задните си лапи, и с предни — насочени в лицето на мъжествения човек, който не трепваше пред него. От очите на ранения крокодил потекоха сълзи.

И така нататък.

— Няма да питам за нищо сега.

Тъй както каубоят, свикнал с всякакви неприятности и свикнал никога и за нищо да не пита предварително.

Васе дълго издържа на неговото мълчание. Но каубоят не пропускаше ни дума през стиснатите, обтегнати като две отлично наточени ками устни.

Васе издържа дълго коварното мълчание на каубоя, но и той самият бе не по-малко коварен.

— Бъди готов към девет...

— Към девет? Ха-ха! Какво значи? Искаш да кажеш в девет нула-нула, ако правилно съм разбрал?

И двамата едновременно се вторачиха в своите електронни часовници. Единият показваше осемнайсет и двајсет и шест точно, а другият — осемнайсет и двајсет и седем, и девет секунди.

— В двајсет и един нула-нула. На сто и трийсет и седем стъпки североизточно от къщата на Доротей Абушев. Там точно има върба и

пейка под нея. Ако пейката е заета, правиш още четиридесет стъпки север-североизток...

— Всичко е ясно.

Васè изгледа с удивление своя нов русокос приятел. Вече бе ясно, че Румбата във футбола на себе си, тука поне, равен няма. Но в другите мъжки работи? И какво му беше толкова ясно? Той само по случайност би могъл да знае къде се намира къщата на Доротей Абушев.

Румен веднага отгатна коварството на Васè. Но не попита нищо. Толкова. Край и точка. И удивителна. Ще бъде в двайсет и един нула-нула при пейката, под върбата.

— Всичко хубаво.

— И на теб. Всичко най-най.

Дядо Рангел го нямаше вкъщи. Румбата изтегли от хладилника парче наденица, тенджерата с фасулената чорба. От нея си отсипа мъничко в една чиния: има си хас да потрябваше и подир вечеря пак да полегне, за да успокоява натоварения свой стомах. А щом дядо Рангел се върна, Румен подхвана с него уж случайно ей такъв разговор:

— Бе дядо, нещо ми се върти из главата. Спомен някакъв.

— Кажи, мъж. — Дядото си наливаше фасулена чорба. — Ти май, като гледам, си хапнал и за вечеря вече, а?

— Малко... Та викам ти, нещо ми се мержелее някакъв чичо Доротей...

— А-а, Доротей. Какъв чичко, той е най-малко на осемдесет и пет, да не ти река, че е на деветдесет години даже.

— Па тъкмо. Към деветдесет. Такъв го помня. И имаше една къща, хубава...

— Бъркаш, мъж. Къщурката му е схлупенка.

— А-а-а, да де, да. Схлупенка такава. Ей натам. — Момчето произволно махна с ръка в посоката, която първо му хрумна.

— Тц. Бъркаш. На бай ти Доротей Абушев домът е нагоре по стръмното. Последната къща отляво, баш до мънечкото градинчè.

— Ей, дядо! Ами че то какво излиза? Аз съм запомнил нещо съвсем друго.

— Сигур.

Белите зъби на дядо Рангел кършеха кората на крайчето хляб с удоволствие и с неподозирана сила — хряс, хряс...

После двамата гледаха телевизия: народни песни, детска приказка, новините, началото на скучния филм... Старецът се прозя веднъж и дважд, погледна към кушетката.

— Ти — попита, — в София по кое време лягаш?

— По това време или малко по-късно ме слагат насила. А щом се скарат помежду си и ме забравят, лягам като мъж.

Дядо Рангел мислеше така: едно момче отива да спи, щом вземат да му се слепват очите; тъй е било за него самия някога си, тъй беше после и с Иван. Значи, не се виждаше защо юначагата Румен следва да се превръща в ненормално изключение.

„Па хубав внук имам, брей — от удоволствие примърда мустаци като някакъв котарак. — Хубав внук...“

И докато старецът задрямваше на стола си пред телевизора, хубавият внук тихичко се измъкна навън, поигра с кучето, обиколи всички тайнствени места в големия двор, повъртя се в тъмната барака, пълна с инструменти и с други работи, чието предназначение момчето невинаги успяваше да определи, макар че разгъна, отвори, отмести всичко, което се подаваше на разгъване, отваряне и отместване. Намери хамут и със съжаление си каза:

— Я виж ти, някога сме имали и кон! Тц-тц-тц.

Влезе при овцете, погали ги по рунтавите гърбове, докато те страхливо потропваха с копитца. Покрай кочината мина далече, не му харесваше миризмата. Разбуди няколко кокошки. Откъсна два домата и след като налапа единия, другия хвърли на Барон. Барон отскочи, сякаш замерен с камък.

— Браво! — похвали Румен вярното си куче. — Умен си станал напоследък.

Излезе от двора и Барон излезе подир него.

— Я да се връщаш!

Барон гледаше умно и не отстъпваше нито крачка. Румен заплашително тръгна към него и когато песът се прибра, той затвори добре вратичката.

Но не беше направил и пет-шест крачки и чу задъхано кучешко дишане току зад гърба си.

— Е, няма как, приятелче, ще трябва май да те вържа.

И наистина го върза. Барон заскимтя, заогъва се, разлая се и лая дълго-предълго. Неговият възмутен глас се чуваше през много къщи и

дворове. Подир Барон се обадиха още няколко съседски псета. А после и цялото село, от всички свои краища лавна като при някое природно бедствие.

Румбата се появи на мястото на срещата точно в двайсет и един нула-нула по своя часовник. Съвсем като истински кавалери не се и бяха опитвали с Васè да определят кой от двата електронни часовника е по-точен. Защо излишни спорове между умни и силни мъже?

— Не съм закъснял.

— Не си — съгласи се Васè.

Пальо, Даньо, Хитрè, Пепелака, Йорго, Гуцера, Ванè, Заeko, Фасульо и Артиста също бяха там. И още един — дребосък над дребосъците.

— Аз съм Лъчко — протегна ръка и се представи церемониално.

— Румениге — скромно каза Румбата, стисна ситната, неочаквано твърда длан на дребосъка.

— Тая вечер той ще бъде главният — заяви Васè.

Другите си траеха, пък Румбата се опули:

— Този?

— Той.

Лъчко не се обиди, усмихна се с хиляда искриви светлинки в очите:

— Чух за тебе, че страшно играеш футбол. И че добре се биеш...

— Ех! — Румен-Румениге се протегна, разкърши яко тяло и с престорена тъга рече: — Знам ли? Знам ли аз дали е истина? Като толкова отдавна не съм се бил истински? — Намигна на Артиста, намигна на Васè и добави: — Мама не ми дава.

— Чудесно! Но да вървим — нареди Лъчко.

— Няма ли да обясниш на новия? — попита Фасульо.

— Що? Той не е ли чувал за Будин Дзифтара?

— Не. Човекът е от снощи тука и много години не е идвал.

Лъчко се поспря, поспря Румен-Румениге, също и Васè.

— Най-важното ще ти кажа после. По-подир.

— Ясно. — Нищо не му беше ясно, но как другояче да отговори?

Дребосъкът се разсмя. Докосна рамото на Румбата.

— Печен мъж си. Засега важното е...

— Че ще обрулим една голяма и съвсем зряла череша. До последното зърно — не се стърпя Васè. — Харесва ли ти?

— Че как не?

— То се върши по наказание — дообясни Лъчко. — Дървото е в двора на Дебнещия Плъх, казано по индиански. А инак Будин Дзифтара. Дзифтар значи стипца или скръндза...

— Е, хайде сега! — сурово се намръщи Румен. — Кой не разбира?

— Сигурно се катериш добре...

— Прилично.

— Щото е крайно наложително...

„Тоя колкото е дребен, толкова говори като възрастен“ — помисли в същото време Румен-Румениге и се почуди да му се възхищава ли, или тъкмо обратното. По принцип нямаше доверие в дребосьците, макар Лъчко да изглеждаше симпатичен и сговорчив, и мъж, дето си знае цената.

— ... крайно наложително, като се събуди утре Будин, да помисли, че дървото му изобщо нищо не е родило през тая година. И да полудее.

— Естествено — бързо се съгласи Румениге.

А Васè взе да му обяснява как тоя Дзифтар си пазел плодовете, как не давал да му припариш покрай двора.

— Нищо чудно и капан да е турнал, тъй че стъпйй внимателно.

— Аха. А с кучето му ще се разберем ли? Може би ще трябва да се... — Румбата направи категорично движение с шепи и пръсти, като че нещо живо удушаваше в този момент.

Лъчко го погледна с двойно пораснало уважение.

— Той няма куче.

Едно друго момче, дали Хитрè, дали Пепелака или Ванè, което се беше заслушало в разговора им, се намеси:

— Бе къде ти у Дзифтар куче? Тоя събира всичко що падне под крушата му, под сливите или под голямата череша. Слага у големи кесии и влачи с москвича в София на пазар. Е, сега ще ядем без пари.

— Не съм особено гладен — каза Румбата. Въпреки че, както сам усещаше, гладът му тук нямаше нищо общо. Не ставаше въпрос наистина за ядене. И тъкмо се опита да им разкаже за подвизите на Палавей по паркинга пред блок номер двайсет и пет на комплекс „Сердика“, когато Лъчко, дребоськът му с дребоськ, изрече:

— Не става въпрос за ядене.

— Имам едно приятелче, Палавей...

— Стигнахме — обади се някой отпред.

— Да. Стигнахме. Стига приказки. — Тъй или инак Васè си оставаше главатар и половина.

Макар че веднага малкият Лъчко разстави постове:

— Пальо хей там... Даньо под балкончето... Ванè зад вратата на къщата. А ти — шепнешком се обърна към Артиста преструванко, — ти до клозета.

— Защо?

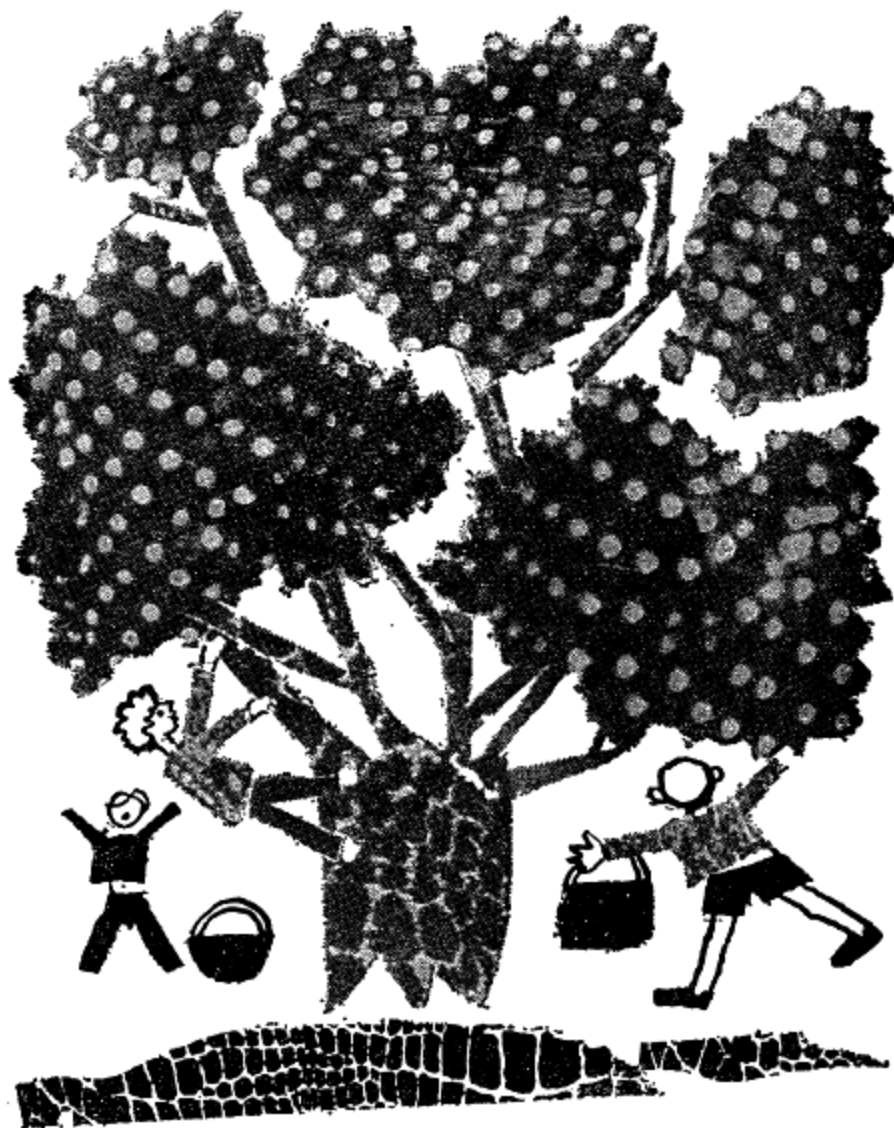
— Щото оттам се вижда най-хубаво. То е най-главната точка. Внимавайте, постове! Сигнал: две къси изсвирвания и кряскане на жаба.

Показа набързо как. Доста добре му се получи.

— Заек, дръж торбата. Ти — към Фасульо — ще мърдаш в ниските клони и ще сваляш при Заеко набраното. Останалите — напред!

И веднага ловко, подобни на Тарзани, увиснаха по черешата Йорго и Гущера, самият Лъчко, Васè и Пепелака, а Румен бързо с тях. Плъпнаха, хвърлиха се нагоре, всеки си избираше клона. Лъчко отиде на върха и даже листенце не шумна под него.

Светеше хубава луна, тъкмо толкова силна, колкото да виждат плодовете и за около два часа тихо свършиха цялата работа. Най се умори Фасульо от сноването нагоре-надолу.

→ че е обурган най-го
череша! Покрай двора н

Когато отнесоха торбата, тежка дотам, че трябваше двама да я мъкнат, че и двамата пристъпваха едва-едва, бавно-бавно и след двайсет крачки пъшкаха и твърдяха, че повече не можели, спряха до една ограда, хапнаха по мъничко. Не им спореше яденето за разлика от брането преди.

Макар че нямаше нужда вече да се шепне, Румбата шепнешком запита Васè:

— К'ъв е тоя малък гявол? — за Лъчко ставаше дума.

— А, да бе. Не ти казахме на тебе най-важното: Лъчко е внук на Дзифтара. И се срами редовно в София, щом види дядо си на пазарчето до Римската стена. Страхотно го е срам, братче. Пука му тука гумите на москвича и какво ли още не. Знаеш ли що бой яде?

— И пак не се отказва от щуравите си идеи — с възхищение додаде Заeko.

— Аре — прозя се Васè. — До утре.

Момчетата нагребяха череши, кой както можеше да носи, останалото попиляха. Пък Диньо или Пальо, един от тях каза:

— Не е хубаво това?

— Кое? — учуди се Ванè или Пепелака, или Гущера.

— Да се пилеят плодовете.

— Така е. Трябваше баре на свинете да ги хвърлим — съгласи се Васè.

— Лека ноц. — Лъчко прекъсна разговора им и се отправи обратно към двора, където допреди малко върлуваха, към къщата, в която кой знае какво сега сънуваше дядо му, стиснатият човек Будин Дзифтара.

11.

Румениге се промъкна по лявото крило, финтира Фасульо и леко наниза топката през ръцете на Артиста. Артиста го бяха сложили днеска за вратар.

— Колко на колко станахме? — нервно попита Васе.

Той никога не помнеше резултата, макар да се ядосваше при загубите. А откак бе пристигнал в село Румбата, от вчера де, губеше по-често, отколкото обратното.

— Шест на един. — Артиста се връщаше с топка под мишница към своята врата.

— И всичко заради тебе — ревна му Васе.

— Ми застани ти да пазиш тогава!

— А ти да си плетеш краката по терена, така ли?

Онзи не отговори. Беше се и той нервирал. Изпери един шут без посока и без мисъл, ей така — напред. Топката уцели тъкмо гърдите на Румениге, Румениге се огъна назад, укроти я, смъкна я в краката си. Късо подаде на Пальо.

— Върни — извика.

Но онзи сам си знаеше, върна му бързо. И — седем на един.

После играта се пренесе в центъра. Артиста, успокоен, взе да коментира:

— Сега топката се владее от дребничкия Жирес. — Наистина дриблираше с нея Лъчко. — Жирес подава на Тигана^[1] и чернокожият футболист...

— Ще ти кажа на тебе аз един чернокож! — кипна мургавият Даньо, заряза играта и хукна към Артиста, а пък Артиста заряза своята врата и също хукна, без посока.

— С деца да идеш на баня, ще ти изядат сапуна — недоволно изрече Васе.

Тигана бе стигнал Артиста, бе го хванал за врата и го налагаше с юмрук в плешките и ребрата. Двамата, много интересно, продължаваха и да тичат в същото време.

— Така ми приличат на скачени съдове — отбеляза Гущера.

— Трай бе, зубър — изръмжа Пепелака. — Тебе все на разни физики и химии те избива.

— Остави момчето — намеси се едричкият Ванè. — Щото не мога да се разсейвам. И да наблюдавам два боя едновременно.

— А! — изрепчи се Пепелака. — Той нека само Гущера се опита. Ами какво като е истински зубър? От София го знам. Пълен отличник.

„Пълен отличник“ прозвуча като „пълен мерзавец“.

Ванè се ухили:

— Та какво? И аз бях тая година пълен отличник. Няма ли да ми кажеш, че съм, какво беше там, някакво тревопасно, чифтокопитно... Я виж, мене пък на зоология ме избива.

Пепелака хич не посмя да спори с Ванè, щото Пепелака, ако полегнеше на земята в сянката на своя по-едър приятел, щеше да се събере там тъкмо два пъти.

Васè се обърна към Румениге:

— Не ти ли писва да риташ?

— То, братче, е единственото в живота, дето никога не ми писва.

— Дори когато го правиш с такива леваци като нас?

— Вие не сте леваци — протестира Румен. Рядко, да не кажем никога, добрият среден играч би определил себе си като „левак“. — Ако искаш, ще ти покажа някои хватки. Да видиш колко лесно стават...

Това беше страшно приятелско. И Васè се трогна най-дълбоко:

— Аз пък ще те науча да яздиш магаре.

— Не е лошо.

— Да си на кон, разбира се, е друго, ама откъде кон тука?

— Нашите някога са имали.

— Всички са имали...

Ония двамата, Артиста и чернокожият френски футболист, още се маризеха на двајсет крачки зад аут линията.

— И освен това — продължи Васè, — ще ти покажа старите обори. Страшно са каубойски. Дядо вика, че щели да ги рушат или да

ги запалят, не знаел точно...

— Кога?

— Също не се знае.

— Питам кога ще ми ги покажеш.

— Па още сега. Да вървим.

— Хайде.

И двамата тръгнаха. След тях се потътриха двете им кучета: черното с бялото петно и Барон. Доста неохотно напуснаха голямата компания, дето плезеше езици в сянката на клонестата круша.

— Как се казва твоят? — запита Румбата.

— Дядо го нарича Черньо, а пък аз — Дракон.

— Значи името му е Дракон.

— Бе по-скоро Черньо... — Тоя Васè бе, изглежда, изключително честен мъж. — Щото на Черньо по идва.

Още няколко момчета се огледаха подир Васè и Румен, понечиха да тръгнат, но Васè изкомандва:

— Играйте вие, играйте! Скоро ще се върнем.

И към Румбата:

— Ако не ги излъжеш, цял ден ще ти се мотаят из краката.

— Що бе? Не са лоши. Тоя, малкият, Лъчко например ми хареса много.

— И на мене ми харесва. Дядо му го е насинил подир оная история. Мислехме, че дядката ще полудее, като си види черешата. Ама той не полудя, побесня. И първи му се мярнал пред очите Лъчко. Насинил го Дзифтара. Сега малкият мисли да бяга.

— Къде?

— Още не е решил.

— Нека дойде при мене. Има място.

Васè се разхили:

— При кого няма място в тия грамадански къщи? Обаче бързо ще го върнат. Ако избяга в София, майка му и баща му също ще го върнат. Ето ти тебе криминална загадка, нали?

— Да бе. Къде да идеш, когато...

— Мани-мани... И аз съм си донесъл фагота...

— Не може да бъде.

— Донесъл съм го. Казаха ми нашите и учителката също ми каза, да свиря минимум по четири часа дневно.

— А ти?

— Аз веднъж му обърсах праха, че се беше доста посъбрала.

— Покажи ми го.

— Кое?

— Фагота. Никога не съм виждал.

— А, нищо особено. Най-обикновена тръба. Дървена. С едно извито масурче към тръбата. Да беше поне тромпет! — Васè разпери пръсти, вдигна дланите си нагоре пред устата, имитираше свирене на тромпет; с дрезгав глас, преувеличено басово изтананика някакво начало на мелодия. — Чат ли си? „Странници в нощта“. А това? — Отново запя с пресипнал до смърт, намъчен тембър, близък до скъсването на някоя гласна струна: — Би-ба-бу-бап, би-ба-бу-бап. Би-ба-бу-ба-ба-ба-ба-ба-а. Пара-па-ри-ру-ра-ра-ра-ра. Пара-па... — Тука вече се разкашля и през кашлицата обясни: — „Когато светците маршируват по небето“.

— Тая по я знам, щото я пеят на стадиона.

— А там растат лешници — ни в клин, ни в ръкав рече Васè и посочи едни хрусталаци, бая далечко. — Само че не сега. Зреят наесен, когато ваканцията свърши. По-нататък, зад върбите, е реката. В нея по-рано имаше риба. Кленове и мряна...

Румбата честно си призна, че тия два вида не ги познава.

— Виж, знам я мерлузата, нейният гръбнак напречно мяза на емблемата на мерцедеса. Ял съм скумрия, сафрид, бяла риба, шаран...

Васè клатеше глава нагоре и надолу, докато неговият приятел говореше.

— Рибата може да бъде всякаква. Важното е сам да си я хванеш. Инак — няма добра и лоша...

Бяха излезли на високо, оголено хълмче, отдето се виждаше и изтънялата река, и оборите вляво от нея.

— Почакай. — Васè опря разперена длан в диафрагмата на Румениге. — Я виж.

Край старите, покрити със слама постройки, долу, в ниското се беше събрала грамадна гълпа.

— Май че съм те довел съвсем навреме. Ще ги бутат.

— Хм. Не виждам булдозер.

— А бе, човек! Кой ще ти хаби булдозер за тия дървении? Достатъчно е да се докара бригади чиновнички от София и...

— Не ми прилича на бригада... Я гледай — коне.

Наистина покрай оборите се разхождаха оседлани коне, протягаха шии към дървените стени на постройките и дишаха привичен за себе си въздух.

Техните ездачи също попаднаха в полезрението на двете момчета. Ездачите се мотаеха напред-назад и държаха в ръцете си най-различни оръжия — дълги пушки, криви ятагани, ками и патлаци.

Румен и Васе се взряха един в друг.

— Разбираш ли нещо? — попита Васе.

— Разбирам всичко.

— И аз разбирам.

— Аха. Ето я там камерата.

— Обичам историческите филми — каза Васе. — Щото голям мариз пада в тях.

Двамата се спуснаха надолу, набутаха се направо в тълпата. Очите им полепнаха по някое и друго захвърлено настрани в тревата ятаганче.

— Дали са истински?

— Ами! Кокوشка не мож закла с тях.

Един от мъжете наблизо ги чу и се засмя:

— Ха-ха! Че ти какво искаш, момченце, довечера да ми отрежат главата ли? Ха-ха! Виж го ти!

Ездачите двама по двама отиваха и сядаха на две столчета, където две жени им лепваха набързо я дълъг мустак, я брада.

Васе попита веселия мъж:

— А вие какъв сте?

— Каскадьор.

— Браво — похвали го Васе.

А веселият много сериозно отвърна:

— Мерси.

— Само че аз искам да разбера друго.

— Предполагам. Искаш да разбереш как се става каскадьор.

Мъжът ровеше в купчина фесове, обвити в мръсни чалми. Вадеше оттам по някой, мереше го на едрата си глава и с погнуса, отвисоко, пускаше феса обратно в купчината.

— Съвсем не. Мене ме готвят за фаготист — въздъхна Васе. — Трябва да вляза във филхармонията най-малко.

— Ха-ха! — пак се разсмя човекът, продължавайки да рови. — Фаготист е също хубава професия. И минен инженер също. Щото аз за такъв съм завършил, но ако ме питаш, братче...

— Питам само едно: какво играете?

— Всичко — категорично отговори онзи и най-после намери каквото търсеше: фес с най-голям номер. — Вчера играх самоубиец. Скочих от втория етаж. Но го изкарахме като че скачам от дванайстия. Ама то беше в друг филм. Днеска просто ще поюздя и толкоз.

Каскадърът нямаше защо да ходи при двете жени да му лепят мустаци — имаше си свои собствени.

— Вие извинявайте, че ще ви оставим сега, но ни се ще да разгледаме всичко, преди да са ни изгонили.

Тоя Васè умееше да бъде учтив и да предразполага възрастните. Когато се отдалечаваха, момчетата чуха гласа на каскадъра. Най-напред:

— Ха-ха-ха!

И веднага след това:

— Опитат ли се да ви гонят, кажете, че сте приятели... Не! По-добре: племенници на Нейчо, Шефа на каскадата.

— Хайде, братовчед — обърна се към Румен Васè.

Новопокръстените братовчеди, мнимите племенници на Нейчо Шефа, минаха покрай един котел, в който дребно старче топеше колове с усукани в единия край парцали.

— Катран ли е това? — учтиво попита Васè.

— Катран — изръмжа сърдито старчето.

— Ада ли ще снимате?

Старчето вдигна вежди:

— Я да се махате оттука!

— Ами аз пък защо? — интересува се Румбата. — Аз за ада, откъдето вие идвате, нищо не съм казал.

Старчето пристъпи крачка-две и сигурно щеше да погне „братовчедите“, но изведнъж се появи някакъв много висок и го нахока:

— Бай Митко! Бях наредил факлите да са готови преди половин час. Какво се шматкаш още?

— Тия ми пречат. — Бай Митко посочи с окатранена ръка към двете момчета.

— Не ме засяга. До десет минути да си топ. Я виж, стъмва се. — Високият навире нос, завъртя се на пета и насмалко не падна от сабото, в което бе напъхал своите грамадни стъпала.

Момчетата също побързаха да се отдалечат на безопасно разстояние. Имаше поначало куп по-интересни неща за гледане от котела с катран.

От камиона-агрегат изтегляха кабели. Двамата се заляпаха в тая операция.

Румбата усети върху рамото си тежка ръка. Обърна се и видя да стърчи до него високият със сабото.

— Тръгвай с мен.

— Защо?

— Тръгвай.

— Ама, чичко — с най-подмазвачески глас каза Румен. — Хич не пречим. Виж колко далеч стоим от кабелите.

Онзи продължи да настоява:

— Ела бе, като ти говоря.

Намеси се и Васè:

— Ние сме племенници на Шефа на каскадите. — От притеснение бе забравил, че шефът се нарича Нейчо.

— Хайде-хайде.

Тежката ръка подкара напред Румен. На две крачки ги следваше Васè.

„Този Васè е истински приятел. Щото... колко му е да избяга? Него нали не го стискат за рамото?“

Заведоха Румен при една дебела жена. Тя седеше на ниско столче до камерата, мижеше срещу залязващото слънце и пушеше цигара.

— Нали този? — попита високият.

— Той. — Дебелата духна обилна струя пушек.

— Аз съм племенник на Нейчо, на каскадьора. И той — Румбата посочи с палец назад — е също племенник...

Дебеланата мижеше и пушеше, и не говореше нищо.

Мина цял век, докато измърмори:

— Доб-ре. Много-го даже...

Високият попита:

— Сигурна ли си?

Тя се размърда, столчето под нея насмалко не се разтури.

— Виж го само — прошепна. И странно как шепотът се чу в шума и бъркотията. — Точно каквото ми трябва — толкова рус. Светло петно. Бяга в светлината на факлата.

Угаси фасата си и веднага запали нова цигара.

— Той е лъчът на надеждата. Когато черкезите горят селото, лъчът на надеждата преминава от едната запалена къща в другата.

— Пренася огъня.

— Нищо не разбираш. Огънят се пренася от само себе си...

Дали високият разбираше, то нямаше никакво значение. За момента самият Румен-Румениге не разбираше какво искат от него и в какво го обвиняват.

— Кафе — каза дебелата.

Високият щракна с пръсти и веднага донесоха термос.

— Кафе пиеш ли? — попита тя Румен.

— Не знам. Обикновено не ми дават. Но бих опитал.

Жената накара да му наляят. И да му досипят захар. Кафето стана вкусно.

— Тази вечер ще те снимаме в един филм, момче. — Жената най-после отвори широко очите си. Бяха зелени и красиви.

— А моят приятел?

— Твоя приятел, изглежда, няма да го снимаме. Засега.

Румен се разтърси от силни колебания. Трябваше ли да се съгласи на предложението?

— Аз само ще гледам — обади се Васе. — Но ако ви трябва някой, който може да свири на фагот...

— Той свири на фагот страхотно — потвърди Румбата. — Само да го чуете...

Дебелата жена се усмихна. И зъбите ѝ бяха много красиви.

— Ама това е чудесно. Браво, моето момче! Фагот! Виж ти колко добре. Непременно ще те потърся за някой следващ филм. А сега... — Тя изви глава към високия, който се въздигаше в стойка мирно до столчето ѝ с термос в ръка, подобен на първи рицар в двора на кралицата. — А сега русият да се облече.

Първият рицар се огъна в кръста и огъна напред дългата си ръка. Но вместо: „Ще направя, както повелявате, моя кралице“, той каза:

— Давай, мой човек. Мърдай по-живо.

Отидоха при един фургон и високият се обърна към една жена, също така дебела, която също така пушеше цигара и само дето столче си нямаше:

— Дрешки за този господин. И то веднага.

— А какво по-специално?

— Каквото и да е. Нещо скъсанко.

— Няма подходящо.

— Така ли да кажа на Майчето? — с тиха заплаха попита високият.

При споменаването на думата „майчето“, жената се уплаши леко.

— Ми какво да правя като наистина нямам. Ха ти измисли, нали си на Майчето първи помощник и пръв умник.

Рицарят, превърнат сега в първи умник, повдигна глава, сякаш завря едрия си нос в небето.

— Измислих — каза и свали носа, насмалко не клъвна с него жената по темето. — Взимаш нещо по-скъсанко. Ако може с кръпки. И — прас ръкавите, прас крачолите. То е бедно дете... И да висят конци, моля ти се.

Гардеробиерката набързо срязва едни бозави потури и ръкавите на някаква конопена блуза.

— Събувай джинсите — каза на Румен-Румениге.

А той строго:

— Вие се обърнете.

Тя се разсмя, но се обърна. След миг Румбата вече удивително приличаше на дете без майка — с потурките, безумно широки около задника му, а в кръста сръчно привързани с канап от високия мъж. Блузата бе твърда, бодлива, неприятна и момчето се въртеше в нея.

— Ролята ми голяма ли е?

— Не е голяма много — отговори рицарят умник, — но е възлова, ако ме разбираш.

— Струва ми се, че ви разбирам. Сабя ще ми дадете ли?

— Не. Боя се, че сабя няма да ти дадем.

— Значи не е чак толкова възлова — въздъхна Румен.

Заведоха го сега при двете жени, дето лепяха на каскадьорите бради и мустаци.

— Това пък какво е? — недоволно попита едната от тях.

— Това е момче. Откритие на Майчето. Най-последното. Лъчът на надеждата. Имаш ли още въпроси? — Високият се ухили. Липсваха му доста зъби и по тая причина неговата усмивка изглеждаше малко куха.

Недоволната жена се преобрази:

— Какво се иска? — попита любезно.

— Да го нацапаш. Без да му се пипа косата.

Омърляха Румениге и му дадоха да се погледне в огледалото. Двете жени и високият се смяха заедно с него.

На самия Румен изведнъж се стори, че той не е той, а някой съвсем друг и си рече, че тъй сигурно се чувстват артистите. Цял живот. И всеки ден.

Не само от този момент, но по-отпреди той вече не разполагаше със себе си. Високият рицар го мъкнеше наляво и надясно, напред и назад. Сега го върна при Майчето. То не бе помръднало от столчето, само посръбваше кафенце и си сменяше цигарата. Идваха разни хора, съветваха се за декори или за осветление и си отиваха.

— Много е хубав. — Майчето замижа срещу Румен. — Бих искала да имам един внук като него. Ти какво ще кажеш?

— На мене за внук ми е рано — отвърна високият. И наистина, доста беше млад.

Дебелата жена се усмихна, а после изведнъж стана сериозна, плесна дланите си една в друга.

— А сега — беж! Беж, че имам работа.

— Къде да отида, другарко?

— Чуваш ли го: другарко? Ще ме умори. Каква другарка съм ти аз, а?

— Добре, лельо.

Това е то. Винаги става така — наречеш някой „чичо“ или „лельо“, той вземе, та се обиди: „Какъв, вика, чичо съм ти?“. Обърнеш се към него по малко име — оня пак подскочи: „Така ли те възпитават в училище? Възрастните хора трябва да се уважават...“. И тъй нататък.

— Виж, „лельо“ по̀ ми харесва... И той — тя пак повдигна глава към високия, а високият се скърши в кръста, за да не изпусне нито една от безценните й думи, — ме пита мене къде да отиде... Ами че където искаш. Малко ли интересни неща за игра има наоколо, човече? Вземи пушка, пистолет вземи. Внимавай само да не се окажат пълни, нали... Кон яхай! Ако можеш, разбира се, и ако не те е бъз.

— Кого да го е бъз? — възкликна Румбата.

Но тя вече не го слушаше, подпря с шепа брадичката си и се вгледа в някаква безкрайно далечна точка. Явно мислеше за нещо си, за нещо много важно и съдбоносно. В същата точка от солидарност със своята повелителка и кралица се зазяпа и високият мъж, но той очевидно не мислеше за нищо.

Румен тръгна да търси Васѐ.

„Хе-хе, да можеше сега да ме види баба в тия дрешки, жив щеше да ме оплаче... «Милото ми внуче» и така нататък... И с Пухчо двете щяха да ревнат в хор: о-о-о-о-о! И пак: о-о-о-о-о!... А като подир мъничко забележат, че възсядам и кон, олеле, нямам думи! Тоест, те ще загубят и дума, и ума... Брей, къде се е дянал тоя фаготист?“

— Тук съм — обади се Васѐ. Стискаше в ръка извит пищов, от най-старинните, насочваше го нагоре, към небето и щракаше спусъка: — Пат-пат...

— Внимавай. Режисьорката ме предупреди, че може да са заредени.

— Началствата никога не ги разбират докрай работите — отговори фаготистът. — Ти на мене кой мислиш, че ми даде патлака? Аз, братче, се сприятелих тука с пиротехника на филма, а? Знаеш ли какво е пиротехник?

— Техник, най-общо — не си призна невежеството Румбата.

— Техник, ама по кое?

— Пиро.

— Пиро, вярно — съгласи се доброто момче Васѐ. — Отговаря за всички оръжия, пожари, за взривовете, гърмежите... А бе най-интересният мъж от всички.

Най-интересният мъж се оказа едно съвсем дребно човече, с щръкнали уши. Той дойде при Румен, подаде и на него пищов.

— Същият е. Да няма обиди, нали? Абсолютно еднакъв.

— Мерси. — Румбата втъкна пищова зад канапа, който стягаше потурките му. И рече на Васè: — Разрешено ни е да поюздим коне. С тебе, двамата.

— Ако загубите пистолетите — викна след тях най-интересният мъж, — кожата ви смъквам. Щото ще ми ги удържат от заплатата.

— Няма — успокоиха го двамата приятели и се отправиха да търсят Нейчо Каскадъора.

Нейчо вече се беше напълно докарал като черкезин — с шалварите му там, със силияхлъка, нагъчкан с оръжие, с везан елек, с бухнали ръкави на бялата риза. А бе изобщо, ако си хайдутин, направо го застрелвай и хич не питай кой е и какъв е.

— О-о-о, колега — проточи той, като видя облеклото на Румен.

А Румен се смути неочаквано. Дори в първия момент се учуди какво е това чувство, което го напада изведнъж. Отдавна не беше се смущавал.

Васè пък се подсмихна:

— Той пръв се сети да каже на режисьорката, че е племенник на Нейчо Шефа на каскадата и затова го взеха него. Мене ме оставиха за следващия филм.

— Чудесно, чудесно — заповтаря каскадърът. И веднага пак: — Чудесно. Съвсем чудесно.

Същевременно кривеше очи, мъчеше се да разгледа десния край на своя дълъг мустак. Боеше се, да не го е опърлил с цигарата.

— Хм-хм, колега! Да знаеш, че възникна един такъв въпрос — обади се Румен. — Пълничката леля, дето май тука е най-главна, ни прати да поюздим коне.

— Така ли? — Веждите на Нейчо тръгнаха една срещу друга и се сблъскаха точно над носа му. Изведнъж и в лице заприлича на суров черкезин, кръвопиец, предводител на башибозуци.

Васè набързо погледна Румбата. Промърмори:

— А, остави, Румба. Те, началствата, винаги тъй си приказват. Ако ние с тебе искаме наистина да поюздим, нека попитаме нашия чичо Нейчо: би ли бил тъй добър да позволи на своите двама любими племенници да яхнат по някой и друг кон?

Бившият Карл-Хайнц Румениге, бившият отракан частен детектив, а сега невинно, бедно опърпано дете с ужасни потури и сърбелива конопена риза, възхитен се ококори срещу приятеля си.

„Еееееей! — извика си на ум. — Че тъй да можех като него да дрънкам, всичко щях да имам, всичко, каквото си ща!“

Разсмя се и Нейчо Каскадьора:

— Ха-ха, хо-хо, хе-хе! Някой друг кон! Моите племенници ще яздят само най-добрите... Хей, Ачо, дай тука Бистра и Вампир.

На повика му веднага се отзова друг черкезин, доведе два коня — червен и черен. Отстрани и на двата, от големите кожени седла, се полюшваха стремената.

— Сега вие тря... — опита се да каже Нейчо.

В същото време Васе набързо потупа по врата черния и пъргаво се метна на гърба му. Опъна юздата. Кроткото допреди миг животно подскочи, повдигна се на задните си крака и се завъртя.

— А ти яздил ли си? — попита каскадърът.

— Бе май че да — отговори Румен и с леко подгъващи се колене отиде към червеникавия кон. — Той добър ли е?

— Той е тя. Бистра... Обича да я галят. Ето така... — погали я наистина. И кобилата като че ли се усмихна със своите грамадни зъби.

Нейчо не повярва на Румбата, че уж „май бил“ яздил, и хвана стремето.

— Качвай се. И стискай здраво с колене.

— Ясно. — Момчето бе вече възседнало Бистра, но нейният гръб се оказа нещо много подло, което непрекъснато се мъчеше да избяга.

Васè се пудреше наблизо, въртейки Вампир наляво и надясно.

Тогава Румен-Румениге, бедното смотано дете, според филма, детето със затъкнатия в канапа на гащите пищов, неочаквано срита кобилата с боси пети. А тя от шега не разбираше — веднага го понесе напред. Тъй силно дръпна, че Румбата едва се удържа.

И полетяха на двата коня двамата приятели — направо към хоризонта. Не чуваха гласа на каскадьора Нейчо подир себе си, ако разбира се, Нейчо нещо е викал. Препускаха. Стиснали с крака яките тела на Бистра и на Вампир, ускорявайки бяга им.

Колко хубаво беше то, колко истинско и ако можеха само Васè и Румен да пуснат за миг юздите, струваше им се, че ще протегнат ръка и ще докоснат онази черта, където земята и небето се сливат.

[1] Жирес и Тиганà — играчи от националния футболен отбор на Франция, европейски шампион за 1984 г. ↑

12.

Струваше му се, че сънува, че това става с някого друго, а не с него самия и той, Румен, наблюдава от страни действието с възхитени очи.

Върху гърба на коня — да отлетиш толкова далече! Да залепнеш на седлото и все едно че винаги си бил там. Ето такава една история, ето такава едно препускане, при което ще забравиш дори, че довечера ще те снимат във филм, че довечера ще станеш артист едва ли не. Защото под тебе сега земята припуква, подплашена от копитата, защото сега вятърът свисти в косата и покрай ушите ти. И гривата се мята. И правиш нещо, за което не си знаел, че можеш да го правиш...

Ако хоризонтът съществуваше, те непременно биха го достигнали. И щяха да се върнат оттам навреме, преди да започнат снимките.

Върнаха се по тъмно.

Нейчо Каскадъора помогна на Румбата да слезе от кобилата.

— Ти наистина ли никога не си яздил?

Момчето вече беше забравило как точно отговори първия път на същия въпрос. Призна си:

— Никога.

Нейчо задърпа краищата на дългите си мустаци:

— Какъв талант пропада, хей, само да знаеха вашите.

— На нашите не им е до това.

— А до кое им е?

— Баща ми все гледа да отреже нещо от някой човек...

— Как така? — ужаси се каскадърът.

— Ми той е хирург.

— А-а-а-а...

— Пък майка ми учи студентите.

— Значи е професорка? — със страхопочитание изрече Нейчо.

— Бе бих ти казал, че седи в една стъкленица, ама като не е вярно?... И професорка не е. Нито е толкова стара, нито е разсеяна.

Ако днеска примерно аз направя нещо лошо, подир седмица и подир две все ми го напомня...

Каскадьорът въздъхна, макар и малко престорено.

— Не е лесна твоята, момче.

— Не е лесна — съгласи се момчето.

И чак тогава забеляза, че покрай оборите се е събрало едва ли не цялото село, че са надошли децата: Пальо, Даньо, Хитрè, Пепелака, Йорго, Гущера и Ванè, Лъчко, Заеко, Фасульо и Артиста. Че бяха напристигали и възрастните. Тук бе Дзифтара дори. С голяма кошница в ръка, а в кошницата — спретнати кесийки с дребни, но много сладки круши. Тъкмо тъй и подвикваше срамежливо Будин Дзифтара:

— Хайде, хайде, на сладките круши! Сладки като мед.

Някои от кинаджиите вече си бяха купили.

Сред множеството Румбата забеляза своя дядо, помахна му отдалече с ръка. Дядо Рангел доста се учуди, щом видя внучето си толкова дрипаво и щом го видя да слиза от коня. Но пък и нямаше как да приближи до него, за да го полита:

— Какво става с тебе, мъж?

Беше се вече стъмнило и някакво напрежение приплъзна из множеството. Отнякъде се появи високият мъж със сабото и с твърда, кокалеста длан по познатия начин хвана Румен за рамото.

— Влизаш ей там — посочи една разклатена, увиснала на единствената си панта врата. — Като чуеш изстрелите, излизаш. Оглеждаш се и притичваш. Влизаш отсреща в дворчето. Най-добре да прескочиш оградата... Това не ти трябва. — Сръчно измъкна из канапчето, което опасваше кръста на Румен, патлака и щракна няколко пъти спусъка. — Тъй. Запомни ли?

— Бе запомних, ама...

— Какво има?

— Само толкова ли?

— Че какво повече? Да не си Ален Делон?

— Наричайте ме по-просто Белмондо — скромно отвърна момчето и се напъха вътре зад разклатената вратичка.

Вътре беше тъмно, Румбата веднага се препъна, падна, удари си носа и усети вкус на кръв. Попипа се по лицето — вярно, течеше кръв. Надникна обратно навън, потърси с поглед високия мъж. Не го видя, само чу неговия глас по нещо като високоговорител:

— Ей ти там, Белмондо! Прибирай се веднага обратно и да не се показваш преди изстрелите.

— Ама аз се контузих — извика с всичка сила временният Белмондо. — Всичко пропада. Спрете снимките!

Сега обаче трябваше да разбере, че да се разговаря с високоговорител е невъзможно. Високоговорителят каза:

— Влизай вътре, докато не съм дошъл да ти скъсам ушите.

Когато притваряше вратата, Румен си рече: „Високоговорителят прилича на моя собствен баща Иван. Ти му приказваш човешки, а той едно си знае: ще ти скъсам ушите“.

Стоеше си вътре и не смееше да помръдне в този обор или плевня, дявол го знае какво е било някога си. Миришеше на тор и на сено, на мухъл, на старо дърво.

„Сигурно е пълно с плъхове. Брррр... Добре че мене от плъхове не ме е страх.“

През процепа на вратата видя как пламнаха факли, как светнаха всички прожектори.

Трябваше да почака доста време и му беше скучно. Под конопената риза го засърбя гърбът. Изви ръка, бръкна през яката и почна да се чеше.

Професията на артистите му харесваше все по-малко и по-малко от минута на минута, а накрая спря да му харесва съвсем. Плюеше кръв на земята около себе си, смъркаше и пак плюеше.

„Ако тука влезе утре някой криминален инспектор и види толкова кръв, ще си помисли, че най-после е попаднал на местопрестъплението.“

Ослуша се. Изстрели все нямаше и нямаше.

На всичкото отгоре разбра, че като се спъна преди малко, си е наранил и палеца на крака. Разболя го сега с всичка сила.

„И как ще ритам утре?“

А подир миг-два си каза със силно огорчение: „И като помислиш — всички тия неприятности само заради някакъв скапан филм...“.

Но от друга страна: „Да, ама си е адско инак да заведеш Маркуча, Миро Читанката, Коневръза де, близнаците... да ги заведеш на кино... Чакай, чакай, тия тук трябва да ми платят за играта, нали на артистите се плаща?... Та с парите — да заведеш паяците на кино. Другарко, билети, моля за всички. А сега, пъпеша, зяпайте батко си.“

Ето го там, излиза от вратата, тича, нали виждате, преследват го... Ама ще го хванат друг път. О-хо, я колко ловко прескача отсреща оградата. А?... Пък ония — хлъц“.

И на класната да отговориш, когато те пита защо си отсъствал цяла седмица:

— Ами не можех да идвам, другарко. Цяла седмица имахме нощни снимки. А през деня — репетиции и грим...

Навънка се разгърмяха — пах-пух! Със страшна сила. Чу се и топуркане на копита.

„Най-послед“ — въздъхна Румбата. Тресна със стъпало вратата и тя отлетя напред, едва не се откачи от единствената си хлабава панта.

Светлината го заслепи и той спря за миг. Щеше да се окаже после, че този миг е бил доста важен.

Като стъпваше с десния крак, усещаше силна болка. И то щеше да се окаже важно.

Трябваше да се притича двайсетина метра, нищо работа. Отдясно се задаваха конниците — с факли и с размахани саби. Отляво трябва да беше камерата, но той не смееше да извъръща натам глава, защото го предупредиха в началото хич и да не поглежда към нея.

И ето че се получи нещо много страшно или поне — съвсем неочаквано. Превърнал се за секунда, две или три в главно действащо лице на филма, Румен се смути. А хем си каза: „Нищо страшно няма, все едно че излизаш на някакъв си там стадион, за да изиграеш добър мач на електрическо осветление. Даже тука е по-лесно, по-просто и по-кратко. Ето я оградата и до нея разстоянието е нищожно...“

Докато се успокои по този начин, изтече още някой и друг излишен миг.

Нападна го паниката, че ще обърка всичко, ако вече не го е объркал. Стартира тогава, хукна главоломно. За да се спъне втори път през тази вечер в глупаво камъче баш по средата на пътя. Заслепен, уцели глупавото камъче тъкмо с разранения палец на десния крак, изкрещя от болка и се търкулна в прахта.

„Това е всичко. Това е краят. Ега ти идиотското положение...“ — успя да помисли. Да го помисли, както му се струваше за последно, защото отдясно вече тропотът на конете превишаваше шума на всеки произволно взет голям водопад, може би дори Ниагарския...

Беше чел в разни книги, че пред смъртта си човек набързо вижда целия свой изминал живот като на филмова лента. Такава филмова лента не се завъртя пред очите на Румбата. И то бе обяснимо, нали в общи линии малко бе живял? Какво щеше да види на нея той? Едни безкрайни футболни мачове...

— Стани, Румене! — заповяда му един вътрешен глас.

— В никакъв случай не ставай, Румене! — заповяда му втори вътрешен глас.

— Защо? — Първият вътрешен глас повиши тон. — Момчето е младо, ще успее, ще скочи и ще избяга от твърдите копита на конете.

— В никакъв случай. — Вторият глас бе не по-малко настоятелен. — С наранения крак... Пък и онези няколко загубени мига в началото. Не, той няма никакво време, никакво време, никакво...

„Вие си говорете — отчаяно им викна самият Румен, — пък аз ще се търкалям тука, ще се валям, ще се въргалям, като някое скапано прасе. И точно с толкова мозък, колкото има то... Аз, Румбата! Аз, дето уж Карл-Хайнц и тъй нанататък...“

Мярна се в представа или спомен лицето на баба му:

— Не се казва „нанататък“, моето момче...

— Знам, бабо, но нито му е сега времето, нито му е сега мястото да разсъждаваме. Време няма, няма време. Сбогом, бабо.

Притвори очи.

Точно тук в неговото съзнание прозвуча и трети вътрешен глас. Глас, басов и мъжки, дошъл от книгите. Румен дори видя лицето на човека: изострени скули и поглед, събарящ стени; спокойни устни; кожа, здраво опалена от слънцето.

— Имайте вяра в конете — кратко се белнаха зъбите на човека — притежател на този трети вътрешен глас.

Другите два гласа в един глас запитаха:

— Мигар те ще спрат? При тази тяхна... е-е-е... скорост?

А Румбата дори не прикри лицето си.

— Не мърдай! — изрева Нейчо, който яздеше пръв.

Момчето видя над себе си корема на Нейчовия кон.

Коремът приличаше на самолет. И прелетяха още поне петнайсетина самолета. Румен донякъде ги броеше, после престана.

Конете преминаваха наистина доста високо и само прахолякът от копитата им поръсваше неговото лице.

„Само последният, само последният обаче, ако рече да стъпи, без да иска, на корема ми...“

Той, Румен, обикновено не вярваше в способностите на последните от групата. Но и последният кон повтори съвсем точно движението на останалите.

Когато отново светна незасенченото звездно небе, Румбата се усмихна.

Чу да тичат към него хората. Пръв пристигна Йорго, едно от момчетата в тайфата на Васе, един от футболните леваци изобщо, но приятелче, и свари да попита, преди да го избутат:

— А бе, ти да не се утрепа?

— Удари ли се? — веднага след Йорго над Румбата се наведе дядовото Рангелово лице с наострените сиво-бели мустаци.

— Глупости! Как тъй ще съм се ударил. Всичко беше предвидено за филма. Никаква опасност.

— Нямаше? — Мустаците се поместиха нагоре-надолу.

Когато Румен се изправяше, пристигна Майчето с високия мъж на две крачки след нея.

— Ох, на леля момчето. — Тя го притисна към себе си и Румен все едно че попадна във възглавница. — Защо ти е тая кръв по муцунката, а?

— Каква кръв? — направи се на ударен. — А-а... то не е кръв. То е грим.

— Господи!

— Като го видя леля да пада... и си рече леля: Край...

— Ама не спря камерата — обади се високият.

— Че как да я спра? Когато всичко излезе толкова добре. Толкова добре! Как ти е името, мойто дете?

— Румен Иванов Данаилов. — Не понасяше да говорят тъй с него.

— Чудесно. Запиши — обърна се към своя помощник. — Ще го сложим непременно в надписите.

— Не сте права, другарко — неочаквано се намеси дядо Рангел. — Никак даже. Такива неща... с децата опасни такива...

— А вие кой сте? — изрепчи се високият.

— Още една дума и си мъртъв — ядоса се Румен-Румениге. — Той ми е дядо.

— Извинявай, Румене — съвсем сериозно каза помощникът.

На Румен това му хареса и отвърна, както би отвърнал възрастен:

— Моля. Няма защо.

Високият попита Майчето:

— Ще повтаряме ли?

— В никакъв случай! Виж му крака.

Палецът на Румен-Румениге се бе доста подул. И по знак, подаден от помощника, притичаха някакви лелички, измиха палеца с щипещи, парливи средства, при което, разбира се, Румен не гъкна. Превързаха го, магнаха грима и кръвта от лицето му. Подир това във фургона той се преоблече в своите си дрехи, само маратонката на десния крак не влизаше, естествено, и Румен я понесе под мишница.

Пред фургона го чакаше каскадьорът Нейчо.

— Да знаеш — бодна пръст в гърдите му, — при такива случаи конят никога няма да те стъпче. Вярвай на коня, братле.

Нейчо бе разкарал смешните шалвари. Джинсите му отиваха.

— Конят е нещо, братле, дето вържеш ли се с него, чак тогава забелязваш колко си заслужава... Ти сам забеляза: нали отиде с кобилата до хоризонта?

— Откъде знаеш докъде съм препускал с нея?

Нейчо се разсмя:

— Тя ми каза. — И като видя, че приближава дядо Рангел, помахаш с пръсти: — Аре, чао!

— Дядо Рангеле — рече Румен-Румениге, — той, конят, е, разбира се, умно животинче, нали...

— Умно. Имал съм конье...

— Да де. Ама все пак някой трябва да му дръпне юздата, да го стисне с колене... И така нанататък...

— И така нататък — съгласи се старецът твърде разсеяно.

— На тебе май не ти хареса особено моят номер?

— Защо? Хареса ми. Обаче...

— Обаче — немного.

Наоколо народът се разотиваше. Товареха осветлението на камион. Ездачите яхваха своите коне. От едно такси Майчето усърдно махаше с ръка, с надеждата Румбата да я забележи.

— Виж какво, мъж. Минало ми е времето да отглеждам деца. И да се питам всяка вечер какво ще кажат снахите.

— Ти, дядо, си късметлия. Имаш само една снаха.

— Доволно.

— В смисъл че си доволен? — удиви се Румен.

— В смисъл че ми стига.

„Като се разведат, и тази няма да я имаш, ама както и да е“ — набързо си рече Румениге. На ум.

— Затова сега отивам на телефона...

— Дядо, ти си луд...

— Луд съм, ама не. Или поне не чак толкова.

— Дядо, не го прави! Ти нищо не знаеш.

— Не ми и трябва да знам! А какво е то?

— Кое? — Румен разсеяно се зазяпа в изчезващите останки на киното, раздигани с автобуси, с леки коли и камиони. Конниците отпрашваха гордо. При силно намаленото осветление едва-едва се мержелееше опашката на последния кон.

— Не бива да ги тревожиш, дядо. Те си имат бая проблеми и без това.

— Твоите родители?

— Да. Моите родители.

Дядо Рангел заклати глава.

— Не го очаквах от тебе.

— Не го очакваше, ама...

— Ама?

— Е, ама!

И той, Румен, както си стоеше така, взе, че си представи какво дядо му мисли в момента: палавият внук, нали, сега се снима във филм, утре кой знае какво още може да направи. Сега си разбил палеца на крака и носа си разбил, а утре кой знае какво още ще си разбие. Родителите в София не чакат ли само това, за да кажат:

— За ден ти дадохме детето. Или за два. Пък ти виж как ни го връщаш. Сакато, едва ли не.

— Дядо!

— Нема дедо, няма медо. Яз тебе да кажем. К'во е било.

А Румен-Румениге в същия стил допълни:

— И к'во е треб'ало 'а бъде.

— Брей, момченце. Кога доде, кога 'зе да оратиш като назека.

— Па я, дедо, си оратим така въшче.

— А, ке оратиш! Он башча ти ке те утепа.

— Ке ме утепа друг пат.

Тогава дядо Рангел си хвана главата с две ръце и рече само:

— О, боже!

— Бе, дядо, доколкото те познавам, ти не си май много религиозен, пък...

— А сватята? Она шчо ке каже?

Румен се разхили дълбоко:

— Бе оно не е за казуванье. — Няма шчо, беше помислил и той за баба си.

Е, ако преди този разговор дядо Рангел да бе имал някакви съмнения — трябва ли Румен да остане тука, при него, на село — сега бе готов да хукне към телефона с всичка сила.

Румен пък не знаеше къде ще му бъде по-добре. Дали с Маркуча, с Миро Читанката, с ония момчета от паркинга, или тука — с Гущера (по-точно, викаха му Гущеро), с Фасульо, с готиното дете Лъчко, с Васè... Къде изчезна Васè?

— Тука съм.

Оня умееше да се появява винаги там, където стане дума за него. Опасен мъж, страхотен човек.

— Е — използва положението дядо Рангел, — я вие си приказвайте, па я ке идем до телефоно...

И онова умно момче Васè веднага рече:

— Какво, ще те прибират ли?

— Бе нашите вкъщи не се много разбират, та...

— О-о-о-о! И моите също. Тикват ме на село всяко лято, а си остават у дома да си се карат. Все си викам — като се върна ще имам я братче, я сестриче, хей, да знаеш и на това съм готов. Или куче. А то — нищо. Пак тая — учи си уроците, бъди примерен!

— А бият ли те?

— Не ме бият.

— И мене. Не било педагогично. Или педагогически. Не знам как точно се нарича.

— Ма то е по-лошо бе, братко... Превръщат те на момиче. „Стани отличник, свири на фагот...“

В същото време наистина дядо му бе отишъл до телефона, беше вече разговарял с Иван и като се върна, много доволно изрече:

— Утре идат.

— И двамата? — попита Румениге.

Старецът мръдна рамене: знаеш ли?...

И наистина — към обяд на другия ден пристигнаха Иван и Пухчо, разнежени донемайкъде. Дядо Рангел се размаза пред снаха си:

— Валентина, това, Валентина, онова, искаш ли от сланинката, искаш ли от главата... Туршийка повечко ли да сложа?...

Иван и Пухчо се държаха като младоженци. Стискаха си ръцете под масата. Ужас!

„Те са двамата заедно и срещу мене“ — така си помисли Румениге. Почти панически.

Дядото им разказа доста внимателно какво се е случило по време на снимките на филма. Как да е — не знаеше подробности.

— Ще ми турят името в надписите — похвали се Румен.

— Нима? — с престорена радост попита Иван.

— Нима? — в същия глас и също така престорено радостно попита и Пухчо.

А Румбата небрежно отговори:

— Бе щото държат на нас. На каскадьорите. Щото ги можем всякакви фокуси. Да паднеш примерно, баш когато е най-необходимо за сюжета. Ти умираш, а конете те прескачат един подир друг.

— О-хо! — каза Иван. Не му се вярваше.

— О-хо! — произнесе Пухчо. И на нея не ѝ се вярваше.

Хей така свърши всичко — на никого не му се вярваше, а в надписите на филма след време наистина се появи името — този, онзи, Румен Данаилов и други.

— Да вървим — бодро каза Иван.

— Да вървим, стягай багажа — каза Валентина. — Стягай багажа, мое мило момче...

Аха!

Дали така отговори или само си го помисли. Но колко беше багажът му и за колко време се събираше? Рече си само: „Тия двамата отново се обичат. И аз съм с тях“.

После всичко беше както преди:

13.

Облечен в бяла фланелка, с черни лъскави гащета и със „златната топка“ под мишница, с дъхава поничка в ръка, Карл-Хайнц Румениге излезе на улицата.

Приятелите му го чакаха. Щом го видяха, развикаха се:

— Румба, Румба...

Чакаше ги дълъг мач, който щеше да продължи през целия ден.

Както обикновено.

Издание:

Автор: Божидар Томов

Заглавие: Лятото на шампиона

Издание: първо

Издател: Издателство „Отечество“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1987

Тип: Роман

Националност: българска

Печатница: ДП „Димитър Благоев“

Излязла от печат: II.1987

Редактор: Цветан Пешев

Художествен редактор: Васил Миовски

Технически редактор: Георги Нецов

Художник: Милена Йоич

Коректор: Мая Лъжева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4482>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.